

Hvem kan hævde at “forsvare Ukraine”, mens der begås massebord i Afghanistan?

Den 10. januar (EIRNS) – Så mange institutioner i det amerikanske intellektuelle etablisement er nu på linje med Schiller Instituttet og kræver frigivelse af Afghanistans bistands- og reservemidler – 15 tænketanke og organisationer i et fælles brev til præsident Biden den 8. januar og andre på deres egne hjemmesider – at der helt klart er en forfærdelig erkendelse: USA's finansielle og økonomiske sanktioner er ved at myrde et uskyldigt folk, grundet utilstrækkelig loyalitet over for NATO's besættelsesstyrker. Enhver borger der tror, at denne forbrydelse ikke har noget at gøre med truslen om en overhængende, meget større konflikt om Ukraine, forveksler moralsk poseren med moral.

På de møder mellem USA og Rusland, der nu finder sted i Genève om NATO i Østeuropa og Ukraine, har amerikanske diplomater hurtigt og fuldstændigt erstattet det personlige diplomati mellem præsident Biden og præsident Putin, som synes at give håb om en løsning, med moralsk komediespil. Efter den bilaterale fase af møderne mellem USA og Rusland den 10. januar sagde talsmand for Udenrigsministeriet, Ned Price, at USA aldrig ville overveje at holde Ukraine ude af NATO, {"ikke havde til hensigt at indgå nogen aftale"} med Rusland og ikke engang "betragtede samtalerne som en forhandling". Han afsluttede sin briefing med en liste over diskussionsemner om russiske "ondsindede aktiviteter" for at hævde, at Rusland, og kun Rusland, måtte nedtrappe og gøre indrømmelser, så NATO's styrker og missiler kunne fuldføre deres lange fremrykning helt til Ruslands grænser – mens russiske tropper måtte forlade deres egne vestlige grænseregioner og "vende tilbage til deres permanente baser". Udenrigsminister Tony Blinken tilføjede samtidig et umotiveret forsøg på at hovere over

Ruslands bistand til Kasakhstans regering for at kontrollere optøjer og forsøg på oprør.

Medmindre præsident Joe Biden igen griber personligt ind, er Ruslands foreslåede aftaler blevet blankt og permanent afvist. Det svarer til, at Nikita Khrusjtjov nægtede at overveje at trække sovjetiske missiler tilbage fra USA's sydlige grænse under den frygtindgydende Cuba-krise i oktober 1962. På det tidspunkt havde millioner af skræmte mennesker verden over allerede forestillet sig, hvad denne afvisning ville betyde.

Selv om konsekvensen nu "blot" er en konventionel konflikt i Ukraine, giver USA's tidligere chefvåbeninspektør og militære ekspert Scott Ritter en idé om, hvorfor det ikke ville gå godt for NATO-styrkerne.

(<https://consortiumnews.com/2022/01/10/what-war-with-russia-would-look-like/>)

Hvad nu hvis konsekvensen kun er det "fuldstændige brud på forbindelserne", som Putin truer med, og en dyb og umiddelbar kold krig. Nationen med verdens hurtigst ekspanderende og teknologisk mest avancerede økonomi og med den største indflydelse på bekæmpelse af fattigdom og udvikling i Afrika, Syd- og Østasien [Kina] er fast partner med Rusland. Dette fremgår endnu en gang tydeligt af undertrykkelsen af det tilsyneladende mislykkede forsøg på en "farverevolution" i Kasakhstan.

Hvis Biden-regeringen har besluttet, at USA vil angribe og konfrontere Rusland og Kina sammen i en ny kold krig – modarbejde dem i rummet, bekæmpe deres politik med at eksportere atomkraft til tredjelande, kræve at de holder op med at bruge kul til energiproduktion, angribe Kinas politik for Bælte & Vej og udryddelse af fattigdom osv. – hvem vil de så have i sit hjørne? Det britiske imperium, naturligvis – de grønne kongelige og klovnen Bojo og Hendes Majestæts styrker, der er ivrige efter at blive indsat i Ukraine. Hvad vil

Amerika have i reserve? Ingen udviklingskreditinstitution; et svagt økonomisk opsving efter en dyb recession; en arbejdsstyrke på 3 millioner arbejdere og 3,5 millioner arbejdspladser mindre end for to år siden; faldende realindkomster; en centralbank, der skaber økonomiske katastrofer verden over, som IMF advarede den 9. januar, og som forsøger at stoppe inflationen, den har forårsaget.

Men langt værre end alt dette er den fortsatte kvælning af Afghanistans befolkning på grund af de amerikanske sanktioner. Det forårsager en voksende kaskade af dødsfald som følge af sult og forfrysninger i hjem uden vinterbrændstof, i en nation som USA helt klart bærer ansvaret for efter 20 års krig og besættelse. Myrdet for den synd, at man ikke opretholdt en marionetregering, da NATO forlod det. {Disse} sanktioner er en forbrydelse mod menneskeheden.

Med dette Afghanistan som "banner" vil nationer instinktivt undgå et angloamerikansk forsøg på at fastsætte reglerne for verden. Der vil være en pervers ny betydning, som Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, sagde i dag, for udtrykket "Afghanistan, imperiernes kirkegård".

Det skal forhindres, det må vendes. Politikken må ændres til en udviklingspolitik, ved hjælp af Helga LaRouches Operation Ibn Sina. Schiller Instituttets presserende organisering for dette mål vil tage sit næste skridt fremad med et webinar på Martin Luther King-dagen, mandag den 17. januar.

»Aldrig atomkrig«-erklæringen

af fem stormagter begynder 2022, LaRouches år

Den 3. januar (EIRNS) – Imens året 2022 åbende, der markerer økonomien og statsmanden Lyndon LaRouches 100-års fødselsdag, rådførte stats- og regeringscheferne for de fem atomvåbenstater, som også er de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd (P5), sig med hinanden, som Helga Zepp-LaRouche har insisteret på, at de må gøre, og udstedte for første gang en erklæring om, at »atomkrig ikke kan vindes og aldrig må udkæmpes« (se hele erklæringen nedenunder). Ordene blev brugt af præsidenterne Biden og Putin efter deres videokonference den 7. december 2021; og denne erklæring vil nu være in mente, når USA-Rusland-NATO-forhandlingerne om Ukraine-krisen finder sted den 10.-13. januar.

Men den grundlæggende årsag til optimisme her er ikke så meget ordene i denne erklæring, men at lederne af de fem magter handlede sammen mod global krig. Helga Zepp-LaRouche havde offentligt opfordret dem til at gøre dette for præcis to år siden – den 3. jan. 2020, i den farlige periode efter USA's mord på den iranske general Qassem Soleimani – og har opfordret dem til det mange gange siden. Den 15. januar 2020, to uger efter Helga LaRouches første appel, opfordrede Ruslands præsident Putin til et P5-statsoverhoved-topmøde for at behandle problemerne med fred, sikkerhed og terrorisme – og han har også gentaget det forslag adskillige gange siden; og hans talsmand understregede i dag, at det stadig er nødvendigt efter denne »aldrig atomkrig«-erklæring.

Allerede i begyndelsen af marts 2020 havde Helga LaRouche identificeret COVID-pandemien – med krav om et moderne sundhedssystem opbygget i alle lande – som den nye betingelse for et sådant stormagtstopmøde. Dette må ske som en nødforanstaltning i Afghanistan sammen med fødevarehjælp og strømforsyningsgarantier for at redde millioner af liv. Det er

starten på, gennem fysisk-økonomisk udvikling, det rigtige navn for fred; og det peger på et nyt internationalt kreditsystem, som Franklin Roosevelts Bretton Woods, i stedet for det krakkende kasino, vi har nu. Det er disse missioner, der er unikt tilgængelige gennem det Lyndon LaRouche kaldte »fire-magtsaftalen« mellem USA, Rusland, Kina og Indien. Det gør dagens »P5«-erklæring væsentlig ud over dets ordlyd.

Erklæringen blev offentliggjort samtidigt omkring kl. 11:00 amerikansk østlig tid på alle fem præsidenters/premierministres hjemmesider. »Vi bekræfter, at en atomkrig ikke kan vindes og aldrig må udkæmpes,« siger erklæringen. »Da brug af atomvåben ville have vidtrækkende konsekvenser, bekræfter vi også, at atomvåben – så længe de fortsætter med at eksistere – bør tjene defensive formål, afskrække aggression og forhindre krig. Vi er overbevist om, at yderligere spredning af sådanne våben må forhindres«. Dette irettesætter de gale krigshøge som USA's senator Roger Wicker, der har rejst »muligheden« for et første atomangreb på Rusland i forbindelse med Ukraine.

De fem underskrivere bekræfter også vigtigheden af at imødegå atomare trusler, såvel som deres forpligtelser i forhold til traktaten om ikke-spredning af atomvåben (NPT) og dens forpligtelse til »at føre forhandlinger i god tro om effektive foranstaltninger vedrørende standsning af atomvåbenkapløbet snarligt«. De »bekræfter, at ingen af vores atomvåben er rettet mod hinanden eller mod nogen anden stat«.

De erklærede også: »Vi har til hensigt at fortsætte med at søge bilaterale og multilaterale diplomatiske tilgange for at undgå militære konfrontationer, styrke stabilitet og forudsigelighed, øge den gensidige forståelse og tillid og forhindre et våbenkapløb, der ikke ville gavne nogen og bringe alle i fare. Vi er fast besluttet på at føre en konstruktiv dialog med gensidig respekt og anerkendelse af hinandens sikkerhedsinteresser og bekymringer«.

Det russiske udenrigsministeriums talskvinde, Maria Zakharova, sagde: »Vi håber, at godkendelsen af en sådan politisk erklæring under de nuværende vanskelige forhold for international sikkerhed vil hjælpe med at reducere niveauet af internationale spændinger«. Kreml-talsmand Dmitry Peskov understregede, at Moskva stadig betragtede et topmøde mellem verdens store atommagter som »nødvendigt«. Kinas viceudenrigsminister, Ma Zhaoxu, blev citeret af det officielle nyhedsagentur, Xinhua, at løftet »vil hjælpe med at øge den gensidige tillid og erstatte konkurrence mellem stormagter med koordinering og samarbejde«.

Men det er kun et skridt, som disse nationers ledere skal holdes til. Det transatlantiske bank- og finanssystem er på vej mod hyperinflation og krak. Det, verden absolut har brug for, er en stormagtsforhandlingsproces, som i det mindste også involverer Indien, for at iværksætte et nyt internationalt kreditsystem, der er i stand til at finansiere reel økonomisk udvikling, »TVA-lignende«, gennemgribende udvikling af fattigere regioner (TVA var et statsligt udviklingsagentur i USA til udvikling af Tennessee-dalen under depressionen i 1930'erne –red.), avanceret udvikling af atomkraft, teknologiske fremskridt drevet frem af lynprogrammer inden for rumvidenskab og fusionskraft. Vejlederen og planlæggeren af denne proces, og verdens førende i kampen for den, var Lyndon LaRouche. Dette begynder LaRouches år.

Organisationen for islamisk Samarbejde forpligter sig til

koordineret støtte til Afghanistan; verden må skride til handling – vores 'historiske mission'

Den 19. december (EIRNS) – I søndags mødtes Ministrenes Råd fra Organisationen for islamisk Samarbejde (OIC) i et ekstraordinært samråd (session) i Pakistan og blev enige om forslag for koordineret humanitær støtte til Afghanistan, samt økonomiske tiltag. Mekanismer for at følge disse til dørs blev fastlagt, således at OIC's beslutninger kunne realiseres. Mere end 70 delegerede deltog, som repræsenterede medlemslande, gæstnationer, internationale, finansielle og FN-relaterede - nødhjælpsagenturer. Med 57 medlemslande er OIC den næststørste sådan organisation efter De forenede Nationer. Men selv med dette, vil det som vil bestemme hvad der sker med den afghanske befolkning og nation, den større omkringliggende region, samt verdenssituationen, være en nødvendig forandring i tilgangen, væk fra den dødelige geopolitik og påbegyndelsen af fælles, positiv handling blandt stormagterne.

Dette blev understreget i fredags – åbningsdagen af det tre dage lange OIC-møde i Islamabad – af Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, som deltog i en diskussion, der blev vist på Pakistans nationale TV, PTV, som nøje fulgte OIC-begivenheden. Hun sagde følgende: »I en vis forstand er det at samle alle internationale kræfter for at hjælpe Afghanistan, efter min mening en af de allervigtigste, historiske missioner. På en vis måde tror jeg, at hele menneskeheden er som en laser, koncentreret om hvad der sker i Afghanistan. Så, jeg vil virkelig håbe, at alle de deltagende og berørte nationer vil fordoble og flerdoble deres anstrengelser for at gøre redningen af Afghanistan til et tema

for hele verden, fordi det er det lige nu. Og jeg mener, at alle fremgangsmåder må tages i brug: medier, FN, konferencer. Der bør være et trommeslag, et trommeslag for at vække verdens samvittighed, fordi jeg tror, at dette er en slags bedømmelse af vores evner som menneskehed: er vi i stand til, moralsk, at overleve eller ej?»

Hvad der sker her til aften er, at tilsagn begynder at komme fra OIC-nationer, angående donationernes størrelser, som har til formål at yde den hårdt tiltrængte støtte. Baseret på de første udmeldinger omfatter rammerne for den tildelte bistand flere funktioner. En resolution om, at OIC vil oprette en Humanitær Fond og et Program for Fødevarerikkerhed blev enstemmigt vedtaget. OIC-mødet opfordrede til, at den eksisterende Islamiske organisation for Fødevarerikkerhed (IOFS) arbejder med dette nye Program for Fødevarerikkerhed for Afghanistan, herunder brugen af IOFS-reserver, hvis dette giver mening. Den Humanitære Fond står til at blive operationsklar i løbet af det første kvartal i 2022, under Den islamiske Udviklingsbanks regi.

I Kabul skal den eksisterende OIC-mission styrkes med større logistiske, finansielle og menneskelige ressourcer for at gøre det muligt for den at koordinere operationer med globale agenturer og partnerskaber. Under disse inkluderes de åbenlyse FN-agenturer, fra UNICEF til Verdens Fødevareprogram, samt andre organisationer. En prioritet vil blive lagt på at samarbejde med Verdens Sundhedsorganisation indenfor vacciner og medicinske forsyninger.

Der vil være støtte til de afghanske flygtninge, som er flygtet til nabolande, og til de internt fordrevne i Afghanistan selv. Det vurderes, at 665.000 mennesker er blevet fordrevet blot imellem januar og september 2021, udover de allerede 2,9 millioner fordrevne i deres nation. Kortfattet: 60% af befolkningen på 38 millioner mennesker trues med - hungersnød og manglen på livets fornødenheder.

Konferencen bød velkommen til Usbekistans tilbud om, i fællesskab med FN, at skabe et regionalt, logistisk knudepunkt i byen Termez for at håndtere fragten af humanitært materiel til Afghanistan. OIC-mødet godkendte ambassadør Tarig Ali Bakhit Salah, assisterende generalsekretær for humanitære, kulturelle og familiære Anliggender ved OIC-sekretariatet, som OIC's Særlige Udsendte i Afghanistan for OIC's Generalsekretær for at koordinere indsatsen og rapportere til OIC.

Det meddeles af AP Pakistan (APP), at der var en indtrængende appel for at bygge storstilede projekter i det multinationale område for at tilvejebringe genopbygning og udvikling. Overordnet set burde dette inkludere energi-, transport- og kommunikationsprojekter. To af disse var TAPI-rørledningen og TAP-ledningen, som skal overføre strøm mellem Turkmenistan, Afghanistan og Pakistan. Diskussionens deltagere henledte opmærksomheden på vigtigheden af Den økonomiske Samarbejdsorganisations 15. topmøde, som mødtes den 28. november 2021 i Ashgabat i Turkmenistan.

Det andet område af OIC-initiativer, parallelt med arbejdet indenfor humanitær støtte, fødevarehjælp og anti-pandemiske tiltag, er i skabelsen af bank-, kredit- og relaterede rammebetingelser, som skal tjene en genetableret, - fungerende økonomi, samt til genopbygning. Ifølge APP vedtog Udenrigsministrenes Råd, at de første forhandlinger, »der skulle frigøre finansielle og bank-relaterede veje for at genoprette likviditet, samt - finansiell og humanitær assistance«, burde begynde under vejledningen af OIC's Generelle Sekretariat og Den islamiske Udviklingsbank. APP tilføjede, at deltagere diskuterede at »udforske realistiske måder, hvorpå Afghanistans finansielle aktiver kunne frigøres«.

Det er her, at en direkte konfrontation kommer ind i billedet med London, Washington D.C. og medsammensvorne, der - uberettiget insisterer på at tilbageholde 9,5 milliarder dollars af Afghanistans statsaktiver, som er svært nødvendige

for regerings- og økonomiske funktioner. En særlig styg, dobbeltmoralisk offentlighedskampagne finder sted i USA, hvor åbne breve blev offentliggjort i den seneste uge, hvor krokodilletårer blev fældet, og det blev påstået, at nogle af de 9,5 milliarder dollars burde blive frigivet og brugt til »direkte at afhjælpe det afghanske folk«, men kun hvis de kunne overføres direkte til FN og andre agenturer, hverken relateret til Kabul-regeringen eller Taliban. Et af brevene var fra forhenværende militære personligheder, som står i forbindelse med det berygtede Atlantiske Råd, og det andet brev var fra 39 kongresfolk, enten uvidende, blåøjede, korrupte eller alle tre.

Ingen nation eksisterer uden fungerende institutioner. Ingen uafhængighed er mulig uden økonomisk suverænitet. At tilbageholde finansielle midler, eller på uberettiget vis kontrollere beslutningstagningen over benyttelsen af disse, er ensbetydende med at ødelægge en nation. Dette vil fuldføre opgaven gennem folkemord, hvilket 20 år med militær tilstedeværelse og manglen på udvikling ikke var i stand til i Afghanistan. Dette er en moralsk prøve for Vesten.

Hvad de finansielle midler bør bruges til, samt hvad der generelt må gøres i Afghanistan, er præsenteret i et nyudgivet *EIR*-interview med Dr. Shah Mehrabi, som i 20 år sad i bankbestyrelsen i DA Afghanistan Bank, Afghanistans centralbank.

Vores rolle i at udbrede sådanne politiske tiltag er uundværlig, parallelt med at bringe sandheden om størrelsesordenen af Afghanistans krise, som fuldstændig udelukkes af den transatlantiske presse. Zepp-LaRouches opråb for Operation Ibn Sina, som vil skabe en moderne sundhedsplatform i landet, er en opfordring til at verden agerer. At rette lyset på Afghanistan, og mobilisere for det som må gøres, udbreder forståelse af nødvendigheden for at gøre en ende på grebet fra den

imperialistiske udenrigspolitik og det globalistiske finanssystem overalt, som nu bryder sammen og truer med atomkrig.

Helga Zepp-LaRouche afsluttede sine bemærkninger på PTV den 17. december, ved at sammenfatte situationen således: »Så, i en vis forstand tror jeg, at Afghanistans skæbne og menneskehedens skæbne er langt tættere forbundet end de fleste mennesker kan forestille sig.«

Links:

Et *EIR*-interview med Dr. Shah Mohammad Mehrabi, som sidder i den regerende bestyrelse af Afghanistans centralbank (Da Afghanistan Bank), er blevet offentliggjort i video- og tekstformat. Heri går han i dybden med det, som er nødvendigt for at Afghanistan kan fungere økonomisk. Interviewet har titlen: »Amerikansk politik 'kvæler det afghanske folk'«:

<https://schillerinstitute.com/blog/2021/12/18/interview--with-dr-shah-mehrabi-u-s-policy-is-suffocating-the-afghan-people/>

Fire repræsentanter for Schiller Instituttet blev interviewet på Pakistans PTV i forbindelse med OIC-konferencen:

Stifteren af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, og Hussein Askary:

<https://schillerinstitute.com/blog/2021/12/19/pakistan-tv--special-broadcast-on-oic-extraordinary-meeting-on-afghanistan-gets-briefing-from-helga-zepp-larouche-hussein-askary/>

Harley Schlanger:

https://youtu.be/_sb7eD5sLdc

Karel Vereycken:

<https://www.youtube.com/watch?v=Td7T64hPNq0>

Putin og Xi tager tyren ved hornene

Den 15. december (EIRNS) – Den russiske præsident, Vladimir Putin, og den kinesiske præsident, Xi Jinping, afholdt det som svarede til et hastetopmøde i dag i en videokonference. Topmødet, offentliggjort for kun to dage siden, tog fat om to forskellige slags »atomkrige«, som de to lande trues med gennem det krigsgale og bankerotte britisk-amerikanske finansetablisement:

1) Opfordringen den 7. december fra senator Roger Wicker (republikaner fra Mississippi) om at overveje militære angreb baseret på »førstebrugen af atomvåben« (»first-use nuclear action«), og bruge krisen omkring Ukraine som retfærdiggørelsen. Wicker er den næsthøjst rangerende - republikaner i Senatets Komité for væbnet Tjeneste. På trods af den storm af protester, fra venstre og højre side af det politiske spektrum, som hans udtalelse udløste, har senatoren stadig ikke trukket sin hovedløse provokation tilbage. Samtidig fortsætter NATO sin østlige udvidelse, samt at væbne Ukraine og andre nationer der ligger helt op til Ruslands grænse – en udvidelse, som ifølge Ruslands advarsler, krydser en rød streg og vil føre til et svar fra russisk side.

2. Gentagne opfordringer til at aktivere den »atomare - valgmulighed« i finansiel krigsførelse mod Rusland – at smide dem ud af det globale finansielle betalingssystem, SWIFT. Dette ville svare til en finansiel belejring af Rusland for at forsøge at sulte dem til at underkaste sig, som dette i øjeblikket gøres mod Afghanistan. Den amerikanske viceudenrigsminister, Victoria Nuland, arkitekten af det

nazistiske kup i Ukraine i 2014, opfordrede blot forrige uge til denne »atomare valgmulighed«, og udenrigsminister Tony Blinken truede offentligt med dette lige efter topmødet mellem Biden og Putin den 7. december. Lignende trusler blev udtrykt af præsident Biden selv umiddelbart før sit møde med Putin i juni 2021.

Hvad diskuterede Putin og Xi i dag, efter pressens kameraer var blevet slukket? De gennemgik naturligvis krigsfaren og deres fælles forpligtelse i at hjælpe med at styrke hinandens sikkerhed i lyset af truslerne omkring Ukraine og Taiwan. Dertil giver den offentlige gennemgang, leveret af Kreml-rådgiveren, Yuri Ushakov, yderligere indsigt: »Særlig opmærksomhed blev givet af de to ledere på nødvendigheden af at intensivere anstrengelserne for at skabe en uafhængig, finansiel infrastruktur for at muliggøre handelsoperationer mellem Rusland og Kina. Det vil sige at skabe en infrastruktur, som ikke kan påvirkes af tredje lande.«

Betyder dette, at Rusland og Kina snart vil meddele, at de er i færd med at træde ud af dollarsystemet og afkoble deres økonomier fra Vesten? Sandsynligvis ikke. Betyder det, at de har forberedt defensive tiltag for at kunne håndtere en finansiel »atomar valgmulighed«, igangsat mod dem? Sandsynligvis.

Helga Zepp-LaRouche kommenterede i dag, at hvis Rusland og Kina tvinges til at vedtage storstilede modforanstaltninger imod SWIFT-systemet, da kunne dette meget vel være dråben, der fik hele det transatlantiske finanssystems bære til at flyde over. Heldigvis eksisterer potentialet i forbindelse Kinas Bælte- og Vejinitiativ til at overtage dettes rolle, og at erstatte nutidens malthusianske afindustrialiserings- og affolkningspolitik med et nyt system, fokuseret på højteknologisk, fysisk-økonomisk vækst.

Tag et skridt tilbage og overvej Putins nylige diplomatiske

initiativer – den samme Putin, som Lyndon LaRouche ofte beskrev som et »strategisk geni«, der ikke burde undervurderes. Putin sørgede for at flankere sit kritiske topmøde den 7. december med præsident Biden: inden dette, med et topmøde den 6. december i New Delhi med Indiens premierminister Modi, og efter dette, med dagens hastetopmøde med præsident Xi. Et andet emne, diskuteret mellem Putin og Xi, ifølge Ushakov, var intentionen om at afholde et topmøde mellem Rusland, Indien og Kina i den nærmeste fremtid.

Og USA? Præsident Biden, sammen med kredse, der måske kunne beskrives som »realisterne« i Washington, virker tilbøjelige til at søge en forhandlet løsning til krisen omkring Rusland og Ukraine. Men hans politiske paladsgarde – Blinken, Sullivan, Nuland, m.fl. – er ikke, og indtil videre er de de dominerende skikkelser i Washington. Ej heller er ejerne af det vestlige, spekulative finanssystem i forhandlingsstemning – det er ikke en mulighed for dem. Deres system er i gang med at bryde sammen, og deres eneste håb er at gennemtvinge en overgang til en fascistisk, malthusiansk verdensorden.

For at Amerika skal kunne overleve og blomstre, må det vedtage retningen, længe foreslået af Lyndon LaRouche, der etablerer en firemagts-alliance med magten til at indlede et Nyt Paradigme i global udvikling – en alliance blandt USA, Rusland, Kina og Indien, som handler på vegne af hele menneskeheden.

Billede: www.kremlin.ru

NYHEDSORIENTERING   NOVEMBER 2021:

Schiller   Instituttets internationale videokonference:

**Alle menneskehedens moralske
ressourcer skal samles:
Menneskeheden må være den
udødelige art!**

Indhold:

Resumé af Schiller Instituttets internationale videokonference
den 13.-14. november 2021

Helga Zepp-LaRouches hovedtale: En frygtelig afslutning eller
et nyt paradigme?

Fhv. dansk diplomat, Friis Arne Petersen, opfordrer Europa til
at slutte sig til Bælte- og Vej-Initiativet og lære om
infrastrukturøkonomi fra Kina

Åbent brev til virologer og eksperter indenfor lægevidenskaben
rundt om i verden for at tage hånd om COVID-19 pandemien, af
Dr. Joycelyn Elders, tidligere chef for USA's militærs
sundhedskorps

Download (PDF, Unknown)

Resumé & videoerne: Schiller Institutts internationale videokonference den 13.-14. november: En ny mørk middelalder eller fred gennem udvikling

Can a Strategic Crisis Between the Major Powers Be Avoided? –
Panel 1 from Schiller Institute on Vimeo.

The Science of Physical Economy – Panel 2 from Schiller
Institute on Vimeo.

There Are Not Limits to Growth in the Universe from Schiller
Institute on Vimeo.

The Beauty of True Human Culture – Panel 4 from Schiller
Institute on Vimeo.

Schiller Instituttets Konference: En ny mørk tidsalder eller fred gennem udvikling

14. november (EIRNS) – Schiller Instituttets internationale konference, afholdt den 13.-14. november med titlen: »Alle menneskeheds moralske ressourcer skal samles: Menneskeheden må være den udødelige art!«, begyndte meget passende med sopranen Lisa Bryces opførelse af Johannes Brahms' lied, *Von ewiger Liebe* (»Af evig kærlighed«). Aldrig før har der været et øjeblik i historien, hvor selve civilisationens eksistens har været så truet, hvor kreativitetens og kærlighedens magt, de kvaliteter som adskiller mennesket fra dyret, så tydeligt påkrævet af verdens borgere for at sikre, at menneskeheden overlever for at bevare denne særlige art, skabt i Guds billede (»Imago viva Dei«).

Lyndon LaRouche sagde følgende i et videoklip fra en tale i Tyskland, givet den 2. juli 2011, og som blev vist på konferencen: »Hvad er der i os, som ikke findes i andre levende arter vi kender til? Som måske, på en eller anden måde, mirakuløst, kunne udstikke en skæbne for vores menneskerace, som vi ikke ser i nogen anden levende art? Navnet på den specifikke kvalitet, som vi erkender i den menneskelige art, der ikke eksisterer i nogen anden kendt, levende art? Der er en kreativ kvalitet, som er absolut unik for menneskeheden. Og hvis man ikke er kreativ, og hvis man ikke forstår kreativitet, så har man ingen billet til at overleve endnu! Fordi kreativitet vil ikke redde dig, medmindre du gør brug af den. Alt du skal gøre er at vedtage en -politik for nulvækst, en politik med nul teknologisk vækst: Jeg kan garantere dig for, at din udryddelse vil komme, leveret til tiden! Jeg ved ikke hvornår den tid er, men det er snart, i den geologiske og galaktiske tids målestok.«

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og

præsident, begyndte sin tale med et »tankeeksperiment«, hvor hun bemærkede: »Det ville faktisk være ganske enkelt at løse næsten hvert eneste af de mange problemer vi konfronteres med hver dag, hvis størstedelen af de europæiske nationers regeringer, og muligvis sågar den amerikanske administration, ville sige: 'Okay, vi tog fejl. Vi bliver nødt til at forandre vores tankegang. Vi begik en masse fejl'«. Hun henviste til nogle af de fejltagelser: at overgive finanssystemet til spekulation, at forsømme udvidelse af infrastruktur og landbrug, at føre krig for krigens skyld, alt imens man forvandlede Rusland og Kina til fjender frem for venner, at privatisere sundhedsvæsenet, at fremme det grimme og perverse som "underholdning" og fremme falsk videnskab om klimaet.

Men, fortsatte hun, sandsynligheden for sådan en ærlig beskrivelse af vores fejltagelser er ikke særlig stor, »fordi Vestens etablissement indtil videre, til trods for den ene politiske fejltagelse efter den anden, har vist nul evne til at erkende og tilstå deres fejl og vedtage de passende korrektioner. Som konsekvens er det mere sandsynligt, at hele det transatlantiske system er ved at disintegrere.«

Men, udtalte Zepp-LaRouche, »[v]i i Vesten kunne muligvis også genvinde vores integritet og moralske værdighed, som vi har brug for, for at komme ud af denne krise. Lad os huske alle de store tænkere og filosoffer fra vores traditioner for i fællesskab at tilslutte os denne indsats.« Ved at deltage sammen med Kina i det største infrastruktur- og udviklingsprojekt i historien, Bælte- og Vejinitiativet, sagde hun, kan vi skabe et nyt paradigme for menneskeheden.

Hun afsluttede som følger: »Det er derfor en udfordring for alle seriøse videnskabsfolk, rundt om i verden, at undersøge hvorfor Lyndon LaRouche var så fuldstændig præcis i forudsigelsen af timingen og karakteren af den nuværende, verdensomspændende, finansielle, monetære og økonomiske sammenbrudskrise, samt hans fysisk økonomiske metode, hvis vi ønsker

at udvikle vores planet til at være beboelig for alle mennesker, også for dem der lever i fremtiden. I denne ånd, lad os agere med den antagelse, at vi er den enestående, kreative art i universet, at vi ikke blot er jordboere, men potentielt set en udødelig art i universet. Mange tak.«

Første panel: »Kan en strategisk krise mellem stormagterne undgås?«

En anden taler på det først panel var fr. Chen Xiaohan, stedfortrædende general-sekretær for Det kinesiske folks forening for fred og Nedrustning, tog fat på spørgsmålet: »Relationer blandt de store nationer og global udvikling«. Hun forklarede: »Hele verden er gået ind i en periode med turbulens og forandring«, men fortsatte: »Den nye situation frembringer nye muligheder, ligeså vel som udfordringer«. Imens hun opfordrede alle nationer, særligt stormagterne, til at arbejde sammen for udviklingen af alle nationer, italesatte hun også forskellige synspunkter om »demokrati«, i Vesten såvel som i Kina. Hun sagde: »Som Præsident Xi har understreget, er demokrati ikke en udsmykning, eller en fremvisning, men for at løse problemer, som folk bliver nødt til at løse. Demokrati er alle befolkningers rettighed, ikke et monopol af få lande. Om et land er demokratisk eller ej, burde afgøres af dets egen befolkning, ikke gennem at pege fingre af få udenforstående; burde bedømmes af det internationale samfund, ikke af et selvhøjtideligt fåtal... Det er udemokratisk at bedømme verdens farverige politiske systemer med en enkelt målestok og undersøge menneskehedens farverige politiske civilisationer med ensfarvede øjne.« Fr. Chen beskrev befolkningens deltagelse på alle niveauer i lokale, regionale og nationale politiske diskussioner og i udvælgelsen af lederskabet.

Hun betonedede det »Globale Udviklingsperspektiv«, foreslået af

Præsident Xi Jinping ved den Generelle Debat af det 76. møde i FN's generalforsamling, »som opfordrede til overholdelse af begrebet om at vægte udvikling først og mennesker først«, og »et mere lige og afbalanceret globalt partnerskab, for at give en ny impuls til udviklingslande for at fremskynde udvikling«.

To førende repræsentanter fra Rusland adresserede den uhyrlige spænding mellem USA og Rusland, og tilskyndede til nødtiltag for at undgå krig gennem samarbejde. Ambassadør Anna Evstigneeva, den permanente, stedfortrædende repræsentant for den Russiske Føderations mission ved FN, talte om situationen i Afghanistan, hvor den hastige tilbagetrækning af USA's tropper efterlod alle, herunder også Taliban, ude af stand til at håndtere de sammenstyrtede strukturer efter 20 års krig. Hvis Afghanistan tillades at »falde ned i afgrunden«, kunne det bringe hele regionen med sig. Hun foreslog, at den »udvidede trojka«, som består af et samarbejde mellem USA, Rusland, Kina og Pakistan, må tage skridtet til at frigøre pengene, som tilhører den afghanske befolkning, gøre en ende på sanktionerne og samarbejde for at genoprejse økonomien.

Dr. Andrey Kortunov, administrerende direktør for Det russiske råd for internationale Anliggender (RIAC), stillede spørgsmålet: »Findes der en vej frem til et forbedret forhold mellem USA og Rusland?« Imens han mådeholdent talte om de yderst store provokationer fra USA's og NATO's styrker, som finder sted langs Ruslands grænser, rejste Kortunov spørgsmålet om Friedrich Schillers åndelige arv, som en poet og filosof, og opfordrede os alle til at leve i vores århundrede, uden at blive dets kreatur, samt Schillers advarsel om at give folk hvad de har brug for, frem for det de ønsker. De små skridt hen mod samarbejde med Biden-administrationen – indenfor våbenkontrol, i forhindringen af spredning af

masseødelæggelsesvåben og indenfor cyberangreb – er vigtige, sagde han, men der har ikke været noget gennembrud, ingen forandring til det bedre. Ingen ny begyndelse er mulig, eftersom USA fortsætter med at anklage Rusland for mange ting, som ikke har noget sandfærdigt grundlag. De næste få måneder er kritiske, men han forudser ingen dramatisk forandring indtil 2024, når der kunne komme et »generationsskifte« i Det hvide Hus og i Kongressen. Overlevelsen af denne krise kræver en erkendelse af en »Global Fællesnævner«.

Oberst Richard H. Black (tidl.), tidligere senator i staten Virginia og tidligere Chef for Hærens afdeling for Kriminalret, Kontoret for Auditør ved Pentagon, talte angående spørgsmålet: »Amerikansk-kinesiske relationer: Potentialet for undgåelse af krig og Samarbejde«. Han gennemgik genåbningen af Kina efter Præsident Nixons besøg i 1972, og den store fordel af Kinas opstigning for både USA, Kina og resten verden, og advarede imod det voksende anti-Kina-hysteri. Provokationerne omkring Taiwan truer med at underminere verdensfreden, sagde han, ligesom dette er tilfældet for de vilde løgne om uighurerne, hvor al-Qaeda-relaterede terrorister blandt uighurerne blev overvundet, hovedsageligt gennem et enormt uddannelsesprogram for unge uighurer i midlertidige interneringslejre, samt den økonomiske udvikling af regionen.

Dr. George Koo, formand for Burlingame-stiftelsen og en ledende fortaler for det amerikansk-kinesiske samfund, fortsatte denne tanke: »Vores verdens fortsatte beståen afhænger af om USA og Kina kan enes«. Han gennemgik de mange angreb på Kina, en efter en, og viste hvordan de både er falske og selvhævdende, men også er meget farlige. FBI's angreb på kinesiske videnskabsfolk, som arbejder i USA, er et eksempel på at skyde os selv i foden. Han hævdede, at Kina helt sikkert vil overgå USA

økonomisk, såvel som i videnskab og teknologi, meget snart, men at USA's egeninteresse, frem for at begrænse eller sågar at konkurrere, er at tilslutte sig Bælte- og Vejinitiativet.

Den tidligere NSA-analytiker, Kirk Wiebe, gennemgik arbejdet han foretog sig i samarbejde med Bill Binney, i at afsløre Russiagate-svindelnummeret, »at historien om at Rusland hackede den Demokratiske nationale Komité på ingen måde kunne bekræftes af bevismateriale«. Han sagde, at hvis Julian Assange og Edward Snowden var blevet tilladt at tale til den amerikanske befolkning, ville krigene for regimeskifte ikke være blevet støttet af befolkningen.

Andet panel: Videnskaben om Fysiske Økonomi:

Dette panel begyndte med en opførelse af en del af Mendelssohns oratorium, *Elias*, med bassen Kevin Thompson, akkompagneret af Dura Jun. Hovedtalen blev givet af *EIR's* økonomiske medredaktør, Paul Gallagher, som belyste den tilsigtede skabelse af den nu omsiggribende hyperinflation ved hjælp af Lyndon LaRouches Typiske Kollapsfunktion (»trippelkurven«) til at påvise den enorme pengetrykning, særligt efter 2008, efterfulgt af den famøse konference i Jackson Hole i 2019, hvor Mark Carney og BlackRock-gruppen bekendtgjorde »regimeskiftet« i det vestlige finanssystem. Den forandring blev formelt godkendt ved COP26 i Glasgow denne måned, hvor den samme gruppe skabte et vestligt bankkartel for at overtage kontrollen over suveræne regeringer for at være i stand til at diktere kreditpolitikken indenfor energi, industri og landbrug til fordel for en ny grøn boble, i håbet om at redde det kollapsende vestlige banksystem i blot lidt længere tid, imens gælden bliver udslettet gennem en kæmpe devaluering af dollaren. Gallagher påviste den inflation på 11%, som førte til sammenbruddet i 2008, efterfulgt af nær ingen inflation

indtil 2019, og nu en pludselig stigning på 30% siden 2019, med 125% fra juli til oktober. Denne fascistiske politik vil slå fejl, ligesom den fra nazisternes finansminister, Hjalmar Schacht, og kun indførelsen af Glass/Steagall-loven kan forhindre en disintegration af det vestlige finanssystem.

Et afsnit om Afghanistan efterfulgte, begyndende med Pino Arlauchi, der, som FN's ansvarlige for narkotikabekæmpelse fra 2000-2001, forhandlede succesfuldt med Taliban for at udslette næsten al valmueproduktion. USA's politik i dag, sagde han, synes at være at udsulte befolkningen for at kunne opnå et regimeskifte – en forbrydelse mod menneskeheden ifølge international lovgivning.

Amna Malik, præsidenten for Centret for pakistanske og internationale Relationer (COPAIR), fordømte den humanitære katastrofe, som udfolder sig i Afghanistan og krævede handling, herunder en »donorkonference« for at skaffe de nødvendige finansielle midler. Hun henviste til den »udvidede trojka« med USA, Rusland, Kina og Pakistan, som mødes i Islamabad den 11. november, og opfordrede dem til at vedtage fælles nødtiltag.

Dr. Shah Mehrabi, på nuværende tidspunkt en professor i USA, men også et medlem i guvernørernes bestyrelse i Afghanistans centralbank (siden 2002) og formand for dets tilsynskomité, betonedede, at situationen i sit land allerede var ved at falde fra hinanden længe inden tilbagetrækningen af USA's styrker den 15. august og Talibans overtagelse. Den fuldkomne afskæring fra al bistand, som havde båret 60% af økonomien i løbet af USA's og NATO's besættelse, tvinger økonomien hen imod »fuldt stop«. Han opfordrede til et omgående samarbejde med Taliban og bemærkede, at Taliban ikke havde gjort noget forsøg på at overtage de pengemidler, som er blevet i centralbanken – rent faktisk har de indsamlet 50 millioner dollars fra

korruption i de tidligere regeringsmedlemmers hjem og overdraget dem til centralbanken, hvilket modbeviser USA's påstand om, at de ikke kan stole på Taliban, og derfor ikke frigiver det afghanske folks penge.

Iliad Alexander Terra, stifter og præsident af Rådet om globale Relationer, sagde, at nogle afghanere er så desperate, at de sælger deres børn for at få mad. Han henviste til det faktum, at Afghanistan har været i krig i de sidste 40 år, men at ødelæggelsen af den tidligere blomstrende region går tilbage til »Det store Spil« (»The Great Game«) mellem det Britiske Imperium og det Russiske Imperium i det 19. århundrede. Han opfordrede det internationale samfund og de afghanske borgere i udlandet til at arbejde sammen med Schiller Instituttet for at mobilisere de nødvendige kræfter for at redde landet.

Dennis Small, *EIR's* redaktør for Sydamerika, præsenterede den enorme vækst i narkotikaproduktion og -misbrug under »A/S Narkotika«, bankkartellet, som har kontrolleret den internationale narkotikahandel i løbet af det sidste årti. Marihuana er det stof, hvoraf der er den største mængde og pengeindtjening i dag på grund af legaliseringen i de fleste amerikanske stater. Både Afghanistan og Haiti står nu på randen til et komplet sammenbrud på grund af A/S Narkotikas magt, hvor banker, som ikke blot »tillader« dette, men driver det og forhindrer den hårdt krævede assistance nødvendig for at stoppe det. Han viste, at en økonomisk udviklingspolitik, der skaber arbejdspladser til ungdommen, er det eneste som kan gøre det muligt at slå ned på de bander som kontrollerer Haiti, samt andre nationer verden over.

Mange andre talere talte om Haitis krise, kampen mod fattigdom og kampen for at oprette et moderne sundhedssystem i hvert land. Udskrivningen af alle præsentationerne og diskussionen vil være tilgængelig i den *EIR*-udgave, som udkommer den 26. november. Hele videoen af panelet kan ses her:

https://vimeo.com/644513050?embedded=true&source=vimeo_logo&owner=88023605

Tredje panel: »Der er ingen grænser for vækst i Universet«

Panelet åbnede med en opførelse af Beethovens sang, »Abendlied unter'm gestirnten Himmel« (»Aftensang under Stjernehimlen«), af John Sigerson, akkompagneret af Margaret Greenspan.

Hovedtalen fra en leder af LaRouche-Organisationen, Jason Ross, påviste hvordan den vanvittige »Grønne New Deal« og anti-udviklings-politikken ikke kommer fra den tankeløse »venstrefløj« og hjernevaskede børn, som råber op på gaderne, men fra det højeste niveau i oligarkiet, der overgiver den økonomiske politik til det globale bankkartel for at gennemtvinge dets malthusianske ødelæggelse af menneskeracen. Han forklarede, at LaRouche længe har sammenlignet dette grønne folkemord med historien om Prometheus, som blev tortureret af de olympiske guder for sin »forbrydelse« – at give ildens magt til menneskeheden.

Dr. Augustinus Berkhout, emeritus professor i geofysik ved Delfts teknologiske Universitet og et medlem af Hollands kongelige akademi for kunst og Videnskab, præsenterede sit stærke »Budskab til de unge mennesker ved COP26«. [<https://clintel.org/message-to-the-young-people-present-at-cop26/>] Han henviste til de »stinkende rige« oligarker, der samledes i Glasgow, og som fortalte de unge, at deres fædre og oldefædre havde forårsaget en katastrofe ved at opdage nye principper indenfor videnskaben, som havde forøget befolkningsantallet og samtidig skabt en højere levestandard, og løj om at det ødelagde planeten og ødelagde deres fremtid. Han præsenterede syv punkter under overskriften: »Kære unge, vær venlig at vågne

op«, herunder fakta om, at CO₂ er et stort gode for planeten og for menneskeheden, imens det nærmest ikke har nogen indflydelse på klimaet, og at klimaet og miljøet er to forskellige fænomener. Han påpegede, at videnskaben selv er i en krise, som et resultat af dette bedrageri, der udbredes i vores skoler og i medierne.

Prof. Sergey Pulinets fra Rumforskningsinstituttet i Moskva og Det russiske Videnskabsakademi, talte om »Forudsigelser af jordskælv ved videnskabens Grænseområder«, og omtalte både gennembruddene i rumbaserede teknikker for forudsigelse af jordskælv, samt grunden til at »etablissementets« seismologer insisterer på, at forudsigelse af jordskælv er umuligt.

Prof. Carl Otto Weiss, direktør og professor (tidl.) for Det tyske hovedinstitut for Meteorologi i Braunschweig i Tyskland, afslørede de gentagne »forudsigelser« om, at verden ville blive tilintetgjort på et sådant eller hint tidspunkt, som aldrig fandt sted. Han gennemgik menneskeheden historie fra stenalderen til bronzealderen, jernalderen, jæger- og samlerparadigmet til dampmaskinen til forbrændingsmotoren til kernekraft og før eller senere fusionskraft, og viste hvordan hver opdagelse af en ny teknologi omdefinerede de ressourcer, som var værdifulde for menneskeheden – dvs., at der ikke findes sådan noget som »begrænsede ressourcer«.

Dr. Kelvin Kemm, en atomfysiker og tidligere formand for Det sydafrikanske selskab for Atomenergi, præsenterede et »Post Mortem for COP26: Afslut øko-kolonialismen gennem Klimasandhed«. Han sagde, at energi er hver økonomis leveblod, og at den gentagede bemærkning, at »videnskabsmænd siger at CO₂ forårsager global opvarmning«, ikke kommer fra videnskabsfolk, men fra medierne og bankerne og politikerne, som ønsker at man tror på løgnen. Han bemærkede, at drivhusgasserne, der opvarmede planeten, har gjort livet på Jorden muligt, men at CO₂ grundlæggende set

ikke har noget med det at gøre. Faktisk er det åbenlyst, fra et videnskabeligt standpunkt, at varmere klimaer, forårsaget gennem variationer i solcyklusserne, samt galaktiske variationer, tenderer til at forårsage CO₂-forøgninger, ikke omvendt.

Mike Thompson, er meteorolog, som nu er statssenator i Kansas og formand for Senatets komité for Virksomheder, sagde: »Hold op med at gøre videnskaben til et våben«. Han sagde, at Al Gore i 1997 indbød meteorologer til Det Hvide Hus, ham selv inkluderet, for at udbrede sin løgn om CO₂. De fleste af dem slugte det, men det gjorde han ikke, og han har undersøgt og bekendtgjort sandheden om Milankovitch-cyklerne og klimaet lige siden.

Prof. Franco Battaglia, professor for fysisk kemi ved Universitet i Modena i Italien og et medlem af Iværksætterkomitéen for underskriftsindsamlingen om menneskeskabt global opvarmning i juni 2019, viste, at nobelprisvinderen, som "beviste" at global opvarmning er forårsaget af menneskehedens handlinger, havde brugt beviseligt falske computermødelles. Dette blev bevist ved at teste mødellesne for deres evne til at "forudse" tidligere klimaforandringer, såsom den varme periode under Romerriget eller Den lille Istid, og mødellesne slog fuldstændig fejl. Affald ind, affald ud. Se hele panelet her: https://vimeo.com/645740574?embedded=true&source=vimeo_logo&owner=88023605

Fjerde panel: »Skønheden ved en sand, menneskelig kultur«

Det fjerde panel begyndte med en opførelse af spiritualen, »He's got the whole world in his Hands«, arrangeret af Moses Hogan, sunget af alten Linda Childs, og akkompagneret af Dura Jun. Dette blev efterfulgt af en opførelse af den sidste sats, Agnus Dei, fra Beethovens storslåede Missa Solemnis, opført af

Schiller Instituttets kor fra New York City. Messen blev opført i løbet af pandemi-nedlukningen, så hver sanger optog deres del alene, og disse blev sammensat til én samlet opførelse. Den sidste del, Dona nobis Pacem – giv os fred – var et passende, sidste musikalsk bidrag til denne historiske konference.

Jacques Cheminade, præsidenten for det LaRouche-allierede Solidarité et Progrés i Frankrig, åbnede panelet med en påvisning af den vestlige kulturs forfald, ved at fremvise computerspil og fjernsynets forherligelse af hensynsløs dræben, ekstrem vold og seksuelle perversiteter, og henviste til Game of Thrones (lovprist af Dronning Elisabeth) og det sydkoreanske computerspil, Squid. Han drog en forbindelse mellem dette og H.G. Wells' rolle i at fremme universel fascisme efter 1. verdenskrig, som skabte kulturel pessimisme. Cheminade modstillede dette med den kulturelle optimisme, som er i samklang med menneskets sande natur.

Prof. Zaher Wahab, en professor emeritus for uddannelse og tidligere rådgiver til den afghanske minister for videregående uddannelse, tog den universelle krise op, som hans adopterede nation, USA, konfronteres med, samt ødelæggelsen af hans hjemland, Afghanistan. Efter at have ankommet til USA for at tage sin videregående uddannelse for 50 år siden, udtrykte han sin rædsel og afsky af hvordan landet er faldet fra hinanden, og den »højst irrationelle og anti-videnskabelige« ideologi, som nu overskygger nationen, herunder sågar truslen om en atomkrig.

Tre lærere, fra USA, Kina og Tyskland, italesatte spørgsmålet om forfaldet af Vestens uddannelsessystem, og modstillede dette til uddannelsessystemet i Kina. Denise Rainey, en pensioneret lærer og rektor i Rochester i New York, som har tilbragt tid i Kina i et udvekslingsprogram om uddannelse, gav en lidenskabelig beskrivelse af optimismen, entusiasmen og disciplinen i uddannelsen i Kina, herunder familiens nære deltagelse i deres børns skolegang, set i

modsatning til den demoraliserede, fordummede uddannelsessituation i USA.

Xu Wang, dekan for Boaos Institut for kultur og Kreativitet i Kina, talte om »Den æstetiske uddannelse i Kina«, og beskrev et projekt for 6-10-årige elever, som havde til opgave at konstruere skoler ud fra deres egen forståelse af, hvad uddannelsens rolle er. Nogle byggede fysiske strukturer og andre computerskabte strukturer, og konkurrencen involverede hundredvis af elever, som arbejdede i hold, med utrolige resultater til følge .

Prof. Ole Doering, PhD, en tysk sinolog og filosof, som er lærer, både i Tyskland og i Kina, beskrev de oplyste og entusiastiske elever i Kina, og gennemgik deres filosofiske tradition helt tilbage til Konfucius, Mencius og det 12. århundredes geni, Zhu Xi, som udlagde det universelle eksaminationssystem, der indeholdt filosofi, videnskab, poesi og musik, og var de kvalificerende krav for politisk lederskab. Han sammenlignede idéerne fra Konfucius og Schiller, som værende de rødder, som vi må gendanne for at undslippe nutidens forfald indenfor kultur og uddannelse.

Diane Sare, som ledte panelet, tog også spørgsmålet om den moralske transformation op, som fandt sted under boykotten af busserne i Montgomery i 1955, og hvordan dette forandrede borgerne og ungdommen gennem deres deltagelse i handlinger baseret på moralske sandheder. Hun foreslog et »ungdomskorps« for nutidens ungdomsgeneration, der kan bidrage med den nødforsyning, som sundhedssektoren har brug for i USA og rundt om i verden, som værende en opløftende, moralsk oplevelse for at ændre retningen væk kulturelt forfald.

Helga Zepp-LaRouche afsluttede konferencen med en appel til amerikanere om at lære noget om andre store kulturer, og henviste til Lyndon LaRouches mange artikler i 1960'erne, som advarede om at »rock-narkotika-sex«-modkulturen ville

ødelægge befolkningens kognitive evner. Som vi ser i dag, har det liberale opråb, »alt er tilladt«, opnået præcist dette. Vi må skabe en renæssance, der bygger på det bedste fra hver kultur i menneskehedens historie, som beskæftiger sig med menneskets forhold til universet, naturloven og det skønne. Hun opfordrede til støtte for sit begreb om »Ibn-Sina-projektet« i Afghanistan og for menneskeheden til at opløfte alle kulturer til det kreatives og skønnes niveau.

Forhenværende dansk diplomat, Friis Arne Petersen, opfordrer Europa til at slutte sig til Bælte- og Vej-Initiativet og lære om infrastrukturøkonomi fra Kina

There is an English version below.

København, 10. november (EIRNS) – Den tidligere danske ambassadør Friis Arne Petersen holdt en yderst vigtig tale i går, hvor han opfordrede Europa til at slutte sig til Bælte- og Vej-Initiativet (BRI), og udfordrede Europa og USA til at lære fra Kina, hvordan man skaber økonomisk vækst ved hjælp af investeringer i storstilet, højteknologisk infrastruktur. Hans konklusion var, at vi bliver nødt til at forstå infrastrukturens rolle i at skabe økonomisk vækst. Hvis vi sørger for vandforsyning, energi og transport, så vil der

være vækst, fordi mennesker er kreative.

Friis Arne Petersen var dansk ambassadør til USA, Kina og Tyskland (5 år i hvert land fra 2005 til 2020), såvel som tidligere direktør for det danske udenrigsministerium. Før dette var han direktør for udenrigsministeriets russiske og østeuropæiske afdeling. Han er også økonom.

Konferencen »Geoøkonomi eller Geopolitik«, som både fandt sted fysisk og blev live-streamet, blev afholdt på Dansk Institut for Internationale Studier (DIIS), den førende udenrigspolitiske tænketank som er tilknyttet det danske udenrigsministerium. Den kan ses på engelsk ovenover eller her: <http://www.diis.dk/en/event/geoeconomics-or-geopolitics>

En repræsentant for Schiller Instituttet uddelte conferenceindbydelser til alle deltagere og stillede to spørgsmål (ved 1 time 54 minutter). Se nedenfor.

Først forklarede Lars Erslev Andersen, en DIIS-forsker, Halford Mackinders idé om britisk geopolitik og det eurasiske kerneland (11:50 minutter inde). Han stillede spørgsmålet, hvad det betyder for Europa, at Kina investerer i det centralasiatiske kerneland – er det geopolitik eller geoøkonomi?

Her er højdepunkterne fra Friis Arne Petersens tale, som havde titlen »Er Bælte- og Vej-Initiativet geoøkonomi eller geopolitik?« (begynder 30 minutter inde).

Lær af Kina: Vi koncentrerer os ikke nok om, hvordan Kina skabte deres succesfulde økonomiske udvikling. Hvorfor er infrastruktur så vigtigt for Kina, både indenfor og udenfor landets grænser?

Finansiell udvikling: Kineserne var utilfredse med Den internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken, så de oprettede Den asiatiske infrastruktur- og

Investeringsbank (AIIB). Til trods for opposition fra USA, efter at Storbritannien tilsluttede sig, og dernæst Frankrig og Tyskland, ringede Friis Arne Petersen til København og sagde, at vi bliver nødt til at varetage nationale interesser og tilslutte os.

Infrastruktur for en forenet nation: Udfordringen for Kina var ikke blot ulighed, men nationens samhørighed. Det vestlige Kina måtte udvikles. Det har også en global indvirkning. De opbyggede industrierne for at forsyne infrastrukturen med goder. De forsøgte at udvikle de bedste, billigste teknologier og i deres målrettethed forårsagede de en overproduktion, hvilket BRI hjælper dem af med.

Manglen på strategiske visioner indenfor infrastruktur i USA og Europa: Han kritiserede USA's program med kvantitative lempelser, siden Obama og fremefter, for ikke at investere i de nyeste transportteknologier ligesom Kina, der byggede et højhastighedstognet på tusindvis af kilometer. Han henviste til Los Angeles' forældede havn og transportinfrastruktur som den medvirkende årsag til den nuværende forsyningskrise.

Europa: Friis Arne Petersen fortalte en historie om den tid, da SF's formand, transportminister Pia Olsen Dyhr, mødtes med den kinesiske transportminister, imens Friis Arne Petersen var ambassadør. Den kinesiske minister spurgte hende om den nyligt forhandlede (meget uambitiøse) danske togfond og bemærkede, »Tja, det er en begyndelse, men vi eksperimenterer allerede med tog, der kan køre 500 km/t«. De skaber forskningsbaseret innovation. Den danske ambassade i Kina begyndte gradvist at forstå transportøkonomi. Tyskland var et negativt eksempel ved at nægte at hjælpe Danmark med at bygge Femern Bælt-forbindelsen (mellem Danmark og Tyskland).

Tilbagevisningen af beskyldningen om gældsdiplomati: Friis Arne Petersen citerede en rapport fra forskere fra Johns

Hopkins University og Harvard Business School, »Kinesiske banker er villige til at omstrukturere betingelserne for de eksisterende lån, og har faktisk aldrig beslaglagt et andet lands aktiver, mindst af alt havnen i Hambantota [i Sri Lanka]«. Han sagde også, at landene langs BRI har en større gæld til vestlige kreditorer, end til Kina. (Den tredje taler ved begivenheden, DIIS-forsker Yang Jiang, satte også spørgsmålstegn ved beskyldningen om gældsdiplomati.)

Den tredje tale, »Centralasien: Konkurrencen om Kernelandet«, givet af Yang Jiang, omhandlede forskellige asiatiske lande, samt Tyrkiets investeringer i Centralasien.

Spørgerunden: Efter at have identificeret sig selv, takkede en repræsentant for Schiller Instituttet, Michelle Rasmussen, Friis Arne Petersen for hans vigtige tale og sagde, at Schiller Instituttet har kørt en kampagne for at Danmark, Europa og USA tilslutter sig BRI, frem for at betragte det som en trussel. Hun henviste til sin uddeling af flyveblade og sagde, at videokonferencen denne uge vil besvare nogle af disse spørgsmål.

Hun stillede to relaterede spørgsmål. Det første var, hvordan vi kan få USA og Europa til at holde op med at betragte Kina, og særligt BRI, som en trussel, og i stedet se fordelene ved et økonomisk samarbejde. Vores motto er Fred gennem økonomisk Udvikling, fordi fortsættelsen af at betragte Kina og Rusland som trusler, og forfølgelsen af en konfrontationspolitik, fører til faren for krig.

Det andet spørgsmål var, hvad han mente om at integrere Afghanistan med BRI – kineserne er beredte på at gøre dette. Ville det ikke være vigtigt for USA og Europa – særligt de lande der var engagerede i krigen – at håndtere denne skrækkelige økonomiske krise i Afghanistan gennem et samarbejde med Kina?

Friis Arne Petersen svarede, at der er for mange opdelinger, snak om rivalisering eller de mange usikkerheder, som findes i forbindelse med Asiens fremgang. På samme tid som der er en vækst i den vestlige handel med Asien, for eksempel USA's køb af mange kinesiske produkter nu efter pandemien, er vi fuldstændig besat af ideen om politisk konfrontation og systemiske udfordringer.

Jeg betragter verdensordenen gennem økonomi. Fremskridtet i retningen af FN's udviklingsmål, takket være Asiens økonomiske præstation, giver mig en optimisme mht., at disse alarmister og folk, som ønsker at politisere og se farer og militære modstandere overalt, vil tabe. Vi bliver nødt til at betragte vores nationers samlede interesser.

På den ene side har Kina, med sine 14 nabolande, en større strategisk udfordring end USA, men Kina ser altid disse nabolande som muligheder, ligesom det som BRI for eksempel kunne opnå i Afghanistan. USA og Vesten har en meget klar interesse i at Afghanistans naboer, som for eksempel Kina, Pakistan og Indien, forsøger at tage vare på deres region, fordi de muligvis kan gøre dette bedre, end vi gjorde det i løbet af de sidste 20 år.

English:

COPENHAGEN, Nov. 10 (EIRNS) – Former Danish ambassador Friis Arne Petersen gave an extremely important speech yesterday calling for Europe to join the Belt and Road Initiative, and challenging Europe and the U.S. to learn from China how to generate economic development through large scale, high-technology infrastructure investment. His conclusion was we have to understand the role of infrastructure in growth economics. If we ensure water, power and transportation, there will be growth, because humans are creative.

Friis Arne Petersen was the Danish ambassador to the U.S.,

China and Germany (5 years in each country from 2005-2020), as well as the former director of the Danish Foreign Ministry, and, before that, director for the Foreign Ministry's Russia/Eastern Europe division. He is also an economist.

The event, "Goeconomics or geopolitics," both on-site and streamed, was held at the Danish Institute for International Studies (DIIS), the leading foreign policy think tank, affiliated with the Danish Foreign Ministry. See it, in English,

here. (www.diis.dk/en/event/geoeconomics-or-geopolitics)

A Schiller Institute representative distributed conference invitations to all attendees, and asked two questions (at 1 hour 54 minutes), see below.

First, Lars Erslev Andersen, a DIIS researcher, explained Halford Macindera's idea of British geopolitics and the Eurasian heartland (at 11:50 minutes). He posed the question, what does it mean for Europe, that China is investing in the Central Asian heartland, is it geopolitics or goeconomics?

Here are highlights from Friis Arne Petersen's speech, entitled, "Is the Belt and Road Initiative goeconomics or geopolitics?," (at 30 minutes).

Learn from China: We are not concentrating enough on how China created their successful economic development. Why is infrastructure so important for China, both inside and outside the country?

Financing development: The Chinese were dissatisfied with the IMF and World Bank, so they created the AIIB. Despite opposition from the U.S., after the UK joined, then France and Germany, Friis Arne Petersen called Copenhagen and said that we have to take care of our national interest and join.

Infrastructure for a unified nation: The challenge for China was not just inequality, but the cohesion of the nation.

Western China had to be developed. It also has global impact. They simultaneously built up the industries to provide the products for the infrastructure, trying to develop the best, cheapest technologies, and in their zeal, causing overproduction, which the BRI helps alleviate.

Lack of strategic infrastructure vision in the U.S. and Europe: The U.S.: He attacked the U.S. stimulus programs from Obama onwards, for not investing in the newest transportation technologies, like China, which built thousands of miles of high-speed rail. He referenced the Los Angeles port's antiquated harbor and transportation infrastructure as the contributing cause for the current bottleneck.

Europe: Friis Arne Petersen told an anecdote about the time SF's chairman Pia Olsen Dyhr met with the Chinese transportation minister while Friis Arne Petersen was ambassador. The Chinese minister asked her about the newly negotiated (very unambitious) Danish train plan, and he replied, "Well, that's a beginning, but we are experimenting with trains that can run 5-600 miles per hour." The Danish Embassy in China gradually started to understand transportation economics. Germany was a negative example for refusing to help Denmark build the Fehmarnbelt tunnel (between Denmark and Germany).

Debunking the debt diplomacy accusation: Friis Arne Petersen cited a report from researchers from Johns Hopkins University and Harvard Business School, "Chinese banks are willing to restructure the terms of existing loans and have never actually seized an asset from any country, much less the port of Hambantota [Sri Lanka]." He also said that BRI countries owe much more to Western lenders, than China. (The third speaker at the event, DIIS researcher Yang Jiang, also challenged the debt diplomacy accusation.)

The third speech was "Central Asia: competing for the Heartland," about investment in Central Asia by different

Asian countries and Turkey by Yang Jiang.

Q&A: After identification, Schiller Institute organizer Michelle Rasmussen thanked Friis Arne Petersen for his important speech, and said that the Schiller Institute has been campaigning for Denmark, Europe, and the U.S. to join the BRI, instead of looking at it as a threat. She referenced her leaflet distribution, and said that our video conference this weekend will answer some of these questions.

She posed two related questions. One is, how can we get the U.S. and Europe to stop looking at China, and specifically the BRI, as a threat, and to see the advantages of economic cooperation? Our slogan is peace through development, because if we continue to regard China and Russia as threats, and pursue a confrontation policy, we are threatened with war.

The other question is what you think about integrating Afghanistan into the BRI – the Chinese are ready to do that. Wouldn't it be important for the U.S. and Europe, especially the countries in the war, to deal with this terrible economic crisis in Afghanistan, through cooperating with China?

Friis Arne Petersen said that there are too many division lines, talk of rivalry, or the many uncertainties that lie in the advance of Asia. At the same time that there is an increase of western trade with Asia, for example, the U.S. buying so many Chinese products now after the pandemic, we are totally obsessive about political confrontation, and systemic challenges.

I approach the world order through economy. The progress towards the UN development goals due to the economic performance of Asia makes me optimistic that these alarmists, and people who want to politicize and see danger and military adversaries everywhere, will lose. We have to look at the total interests of our nations.

On the one hand, China, with its 14 neighboring countries, is

more strategically challenged than the U.S., but China always sees the neighboring countries as opportunities, like what the BRI will do in Afghanistan. The U.S. and the West have a very clear interest in having Afghanistan's neighbors, like China, Pakistan and India, try to manage their region, because they, possibly, can do that better than we did during the last 20 years.

POLITISK ORIENTERING den 1. november 2021:

**Lad ikke klimahysteri dræbe
de fattiges ret til et godt
og værdigt liv.**

Klik her for lydfilen.

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2021/11/tg-1.11.21-cut.mp3>

Hussein Askarys tale ved Afghanistan seminaret i København: Gør en ende på kynismen: Imperiets grusomme "store spil" er dødt

Følgende er en dansk oversættelse af Hussein Askarys tale, som blev udgivet i Executive Intelligence Review den 22. oktober 2021.

Den generelle retningslinje for vores diskussion er, at vi ikke er her for at analysere ting, vi er her for at igangsætte en udviklingsproces, som fru Helga Zepp-LaRouche, stifteren af vores Schiller Institut, igangsatte allerede i juli måned, sågar før Taliban overtog magten, fordi hun indså at vejens ende er nået, og at der er et nyt paradigme, som burde erstatte det gamle, forføjede paradigme, som alle kunne se for dem selv.

I min præsentation vil jeg fokusere på tre dele. Den første handler om den humanitære katastrofe; den anden vil være om den fejlslagne geopolitik; og så vil vi gå mere i detaljer med hvad vi mener løsningen er, vejen frem, ikke blot i forhold til Afghanistan, men til hele Eurasien og verdens politik.

Den humanitære katastrofe

Der er et enormt kynisk spil, som spilles af de samme magter, der havde besat Afghanistan i de sidste 20 år og derefter forlod landet komplet i ruiner. Efter at have

afskåret al finansiell støtte til Afghanistan – USA har indefrosset 9 milliarder dollars af den afghanske regerings finansielle midler; det er ikke Talibans penge, det er til regeringen og staten Afghanistan for at være i stand til at importere fødevarer, elektricitet, medicin og alt andet – så siger de: »Se, Taliban er ude af stand til at regere, fordi der er sult, der er kaos, hospitaler er lukkede, der er ingen medicin; Se, Taliban kan ikke regere!« Det er en meget, meget kynisk attitude, som vi bliver nødt til at vende om på meget hurtigt, eftersom det der står på spil ikke er Taliban; det der står på spil er 39 millioner mennesker i Afghanistan, som meget få folk taler om.

Altså, nogle folk forsøger at bebrejde Taliban for alting for at dække over deres egne fejl, [og spørger]: »Hvordan kan det være, at et land, efter 20 år og udgifter på 2,5 milliarder dollars, ikke kan opdyrke sin egne fødevarer, ikke kan have hospitaler, ikke kan producere sin egen strøm, og at der er mangel på vand, der er mangel på alt?« For at dække over deres egne fejl siger disse magter: »Se, Taliban er en fejlslagen stat. Afghanistan er en fejlslagen stat«. Men jeg håber ikke at dette vil ske, som jeg vil forklare.

For nyligt sagde internationale hjælpeorganisationer, og særligt FN's Fødevare- og Landbrugsorganisation og Verdens Fødevareprogram, at der er 14 millioner mennesker i Afghanistan, som øjeblikkeligt er truet af hungersnød. De er allerede sultne, 4 millioner er truet af hungersnød; disse mennesker kan dø, de kan dø, hvis der ikke sendes nok mad til dem. Der var dusinvis, måske hundredvis, af små klinikker, som blev lukket, fordi internationale organisationer trak sig ud, og opgav deres arbejde der. Disse centre lukkede. Selvom de er meget små, bidrog de med nogle ydelser til befolkningen.

Nu har vi sågar FN's Fødevare- og Landbrugsorganisation, som siger, at tidspunktet muligvis er forpasset, hvor landmændene i Afghanistan, i slutningen af september, sår hvede for vinterafgrøderne (sået i efteråret og høstet i den tidlige

sommer). Den yderligere faktor her er, at landmændene har brug for, at frøene importeres udefra for at kunne så.

Mange hospitaler vil ikke være i stand til at kunne tilbyde ydelser, fordi, gæt hvorfor. Afghanistan importerer 80% af dets strøm fra nabolandene. Med regeringens indefrosne, finansielle midler kan de ikke betale elregningen for den importerede strøm til Usbekistan, Kirgisistan, Iran, og de kan ikke betale for fødevarer, hvilket kom fra Pakistan, som er den største eksportør af fødevarer til Afghanistan. Så hele landet er i en total katastrofe, og dette må vendes rundt øjeblikkeligt.

Så, vi skulle opgive det kyniske syn om at »lade der være kaos, så vi kan bevise for alle, at Taliban har slået fejl; og at Talibans naboer har slået fejl«. Men jeg tror ikke, at det kommer til at ske på denne måde.

Jeg tror, at der er en vej tilbage fra denne fiasko for USA, for NATO-landene og for EU, ved at de bidrager til at afhjælpe denne katastrofe og tillade støtten at vende tilbage, frigøre pengene, som den afghanske regering kan gøre brug af, og samarbejde med Afghanistans naboer, med Kina, med Rusland, med Pakistan, Iran – alle disse naboer – for at genopbygge Afghanistans økonomi, som jeg vil forklare.

Og det er en øjeblikkelig prioritet for os, Schiller Instituttet, men det burde være en prioritet for alle, at mobilisere for dette.

Den fejlslagne geopolitik

Den anden side af dette er den fejlslagne geopolitik. Hvad Tom sagde, hvad fru Helga Zepp-LaRouche har sagt, at dette ikke er Saigon 1975, at dette er Berlin-murens fald 1989, eftersom vi havde en æra, som blev afsluttet, og forhåbentlig afsluttes geopolitikens æra, som eksisterede i 200 år; højst

sandsynligt får den sin ende det samme sted, hvor den blev født. »The Great Game« – Det store Spil – blev født i Afghanistan. En meget vigtig bog om dette – den hedder *The Great Game: The Struggle for Empire in Central Asia* (Det store Spil: Kampen for imperiet i Centralasien) – var en af de første bøger, jeg fik af Schiller Instituttet i 1996, da jeg tilsluttede mig, og den beskriver i detaljer, hvordan det Britiske Imperium brugte Afghanistan som en stødpude mod Rusland.

Alle Afghanistans grænser er blevet skabt af britiske efterretningsofficerer, som lavede aftaler med stammeoverhoveder i forskellige dele af regionen, særligt i området omkring Panjshir-floden; alle disse grænser blev skabt af briterne, fordi de ikke kunne kontrollere Afghanistan: briterne tabte tre krige i Afghanistan, i 1832-42, i 1870'erne og i 1919. De invaderede Afghanistan, men de kunne ikke kontrollere det. Så de forvandlede Afghanistan til en stødpude, og hvis man betragter Afghanistans topografi, er det en naturlig barriere mellem nord og syd. Så briterne udnyttede dette.

Og den selvsamme person, den britiske efterretningsofficer, som opfandt navnet »Det store Spil«, Arthur Conolly, blev halshugget i Bukhara i Usbekistan, fordi han var en udmærket muslimsk købmand og blev taget i at udspionere der. Han endte med at blive halshugget af Bukharas emir.

Min pointe er, at det samme sted hvor den destruktive geopolitik, Det store Spil, begyndte, nu kan afsluttes. Denne fejlslagne politik så vi ikke blot gennem hele den sovjetiske æra, mobiliseringen af det såkaldte Mujahedin mod den sovjetiske hær i 1980'erne med ligeså katastrofale resultater, men, som et resultat af dette, fandt en borgerkrig sted i 1990'erne, og Taliban fik magten; og nu, siden 2001, har vi så haft en katastrofal, ny fase i denne geopolitiske historie, som vi håber, vi tror på, at det nu kan få en ende.

Jeg kan normalt ikke lide at tale om antallet af ofre, men det giver en idé om de enorme kvaler, som blev skabt siden 2001, både i Afghanistan, men også i Irak og andre lande, der på en måde havde »regimeskifte«. Vi har disse tal fra et projekt i Watson-instituttet for internationale og offentlige Anliggender ved Brown University i USA, kaldet »Krigens omkostninger«. Jeg har skrevet en artikel om disse kriges omkostninger. Der er overvældende lidelser i den civile befolkning i Afghanistan. Nu har nogle personer fortalt mig, at disse tal er forsigtige, men disse er dokumenteret: Der er 270.000 civile dræbt i både Afghanistan og Pakistan [siden 2001], fordi Pakistan også led under denne krig [fodnote: Disse tal beskriver antallet af civile dræbt af skud eller bomber – ellers ville tallene over dræbte være langt større, som et resultat af krigen selv]. Der er 73.000 dræbte afghanske soldater; der er 2.289 [dræbte amerikanske soldater i Afghanistan mellem 2001-2018] og 3.394 døde amerikanske, såkaldte »contractors« – disse var lejesoldater. Men betragt så det kolossale antal – 30.000 amerikanske soldater eller krigsveteraner – som har begået selvmord, efter at være kommet hjem. Man kan også forestille sig de enorme kvaler, som deres familier og lokale samfund, hvor de levede, må gå igennem.

I følge FN's Flygtningehøjkommissariat er der 2,5 millioner flygtninge fra Afghanistan i omkringliggende lande [siden 2001], for det meste i Pakistan og Iran. Jeg tror også, at dette er et forsigtigt skøn. Der er også 3,5 millioner internt fordrevne mennesker på grund af borgerkrigen og konflikter; folk var nødsaget til at flytte, særligt til de store byer, som skabte endnu større nød.

Og så er der de finansielle omkostninger af krigen i Afghanistan: 2,2 billioner dollars! Dette er en helt enorm pengesum, og intet er blevet bygget i Afghanistan i disse 20 år! Alle disse penge blev brugt på at kæmpe, på våben, på soldater og også på at fremme korruption i

samfundet. Men overordnet set, siden 2001, har alle krige, hvor USA var involveret, kostet 10 billioner dollars.

Dette er utroligt – jeg gjorde et forsøg på at kvantificere i mit hoved, hvad man kan gøre med 10 billioner dollars. Man kan bygge Kinas højhastighedsnetværk på 30.000 km 17 gange. Man kan bygge De tre slugters Dæmning 322 gange rundt om i verden, og skabe 6.400.000 megawatt af energi. Det er faktisk det, som verden har brug! 6,4 millioner megawatt i strøm, dette er, hvad der er brug for til at dække energibehovet af hver person på kloden i deres hjem. Dette er, hvad disse krige har kostet. Men intet af dette blev brugt.

Jeg skrev en artikel om omkostningerne af krig og omkostninger af opbygning: Jeg sammenlignede katastroferne, som USA og NATO har været involveret i, med Kinas Bælte- og Vejinitiativ. Med mindre end 1 billion dollars byggede Kina tusindvis af kilometer af jernbaner, kraftværker, havne, lufthavne, landbrugsprojekter, industrielle zoner og så videre, med mindre end 10% af det, som blev givet ud på disse krige.

I denne forstand er vi kommet til – dette er den tredje del af min præsentation – som Biden sagde, "dette er afslutningen på en æra". Hvad kommer der efter denne æra?

Opbyg økonomien, dernæst kommer sikkerheden

Se, så siger folk, »altså, først skal man have sikkerhed, og så kan man opbygge økonomien« Forkert! Man skal opbygge økonomien for at være i stand til at stabilisere sikkerhedssituationen. I Pakistan er der mange angreb på kinesiske selskaber og pakistanske ingeniører, som opbygger infrastruktur i CPEC-projektet. Men statsministeren besluttede at fortsætte; man kan ikke stoppe med at opbygge økonomien, fordi hvis man stopper, så vil terroristerne vinde. Man beviser, at det fungerer. Hvad pakistanerne gør er at sige, terrorisme vil ikke stoppe os; vi vil ikke vente indtil

situationen er »stabil«, fordi økonomisk underudvikling er en stor kilde til ustabilitet og terrorisme, og det bruges af magter i efterretningsverdenen til at finansiere ekstremistiske, separatistiske grupperinger og så videre.

Så nu kommer vi til vores vision om dette nye paradigme, om hvad der må gøres med Afghanistan. Der er mange interne spørgsmål i Afghanistan. Vi er ikke interesseret i at kontrollere hver eneste detalje i det afghanske samfund, ligesom EU eller USA gjorde ved at fortælle folk, hvordan de skal klæde sig, hvad de skal spise, hvordan de skal behandle deres børn. Det kan man ikke gøre mod en anden nation! Hvad man kan gøre udefra er at give dem et tilbud, som de ikke kan sige nej til, ved at sige: Vi hjælper jer med at integrere jeres økonomi i Bælte- og Vejprocessen. Vi kan bygge infrastruktur, vi kan hjælpe jer øjeblikkeligt med det humanitære problem; hvis I respekterer os som naboer, hvis I arbejde sammen med os om sikkerhedsspørgsmål, kan vi også hjælpe med at opbygge jeres infrastruktur – det er vigtigt for jer, men det er også vigtigt for os. Så alle vinder. Det er konceptet for gensidig vinding.

I den forstand forsøger vi at tage idéer fra forskellige kilder, herunder fra det tidligere udenrigsministerium. Et vigtigt aspekt om vores arbejde er, at vi ikke spiller geopolitiske spil. Fordi der er mange infrastrukturprojekter, foreslået af USA, som for eksempel den såkaldte TAPI-linje – rørledning mellem Turkmenistan, Afghanistan, Pakistan og Indien. Den idé – og vi udtalte på det tidspunkt, at denne aldrig vil blive bygget, fordi der er en geopolitisk intention bag den; den vil ikke hjælpe befolkningerne. Idéen var at sikre sig, at Turkmenistan, som har store gasreserver, ikke arbejder sammen med Rusland og Kina. Så man kan bringe gassen direkte gennem Afghanistan og Pakistan til Indien, vores allierede, og så til de internationale markeder. De ønskede at forhindre Iran og Pakistan og Indien i at bygge »Fredsrørledningen« for

at eksportere gas fra Iran til Pakistan og Indien. Det blev også stoppet.

Men virkeligheden sætter sig igennem, og nu eksporterer Turkmenistan næsten al sin gas til Kina. Og Kasakhstan og andre nationer er afhængige af at eksportere deres gas til Rusland. Vores idé er, at alle disse projekter ville blive integreret med hinanden – ikke at spille geopolitiske spil, men at integrere disse regioners økonomier. Dette er en af idéerne fra det tidligere udenrigsministerium, Den regionale økonomiske samarbejdskonference om Afghanistan.

Afghanistan blev en del af Bælte og Vej i 2016. Abdullah Abdullah rejste til Kina, underskrev en aftale, men intet blev gjort. Afghanistan blev et medlem af Den asiatiske infrastruktur- og Investeringsbank for at få lån til infrastruktur, men det førte af åbenlyse grunde – modstand fra Vesten, men også korruption i landet selv – ingen steder hen. Men der var brillante idéer for at forbinde Afghanistans største byer og også at forbinde Afghanistan til deres naboer. Hvad der manglede, var forbindelserne til Kina og Pakistan. De fandt det ikke nødvendigt at have disse inkluderet, da den afghanske regering havde problemer med Pakistan.

Så nu ønsker vi at fjerne disse former for stridigheder, og der er ingen grund til, at rørledningen mellem Turkmenistan, Afghanistan, Pakistan og Indien ikke skulle blive bygget. Den vil komme alle til gode; den vil lette spændingerne blandt disse nationer, og sørge for at Indien arbejder med Kina, med Pakistan, med deres naboer, frem for at spille en skidt, geopolitisk rolle. Idéerne findes, planerne findes, mange aftaler er underskrevet, men de er aldrig blevet gennemført. Så det bør blive til en prioritet i diskussionen nu, ikke senere, med indbydelsen fra Shanghai Cooperation Organisation til Europa og USA ligeså, hvor SCO siger, vi ønsker at I er her, men vi vil tale om dét her. Vi vil ikke snakke om krig mod terror, vi vil ikke snakke om fundamentalisme eller at forandre kulturen eller regimet. Vi ønsker, at se om I kan

bidrage til dette, kan I hjælpe med at finansiere og bygge projekter?

Der burde være en global dialog i forbindelse med alle disse projekter. Der findes også gamle russiske planer; vi medtog disse i vores første rapport, *Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen*, i 2014. Det russiske Akademi har designet planer for at forbinde Afghanistan med Centralasien og det nordlige Sibirien.

Afghanistans enorme potentiale

Afghanistan har enorme udviklingsmuligheder, vigtigst af alt det menneskelige potentiale, de menneskelige ressourser. Der er 39 millioner mennesker, men mere end 60% af dem er under 30 år gamle. Kun 2% af befolkningen er over 62 år, fordi levetiden er sunket på grund af alle disse krige. Men der er en *kæmpe* ung befolkning. Hvis de forsørges med en uddannelse, med ressourser, infrastruktur, da kan de blive landets vigtigste værdikilde.

Alle har hørt om alle de store mineralforekomster, som findes i Afghanistan, med en værdi på 1 billion dollars. Der er kobberminerne, jernminerne, men også lithium og sjældne jordarter – overalt i Afghanistan, hvilket passer! Men man bør ikke fokusere på pengene, fordi ellers er det »1 billion dollars, 1 billion dollars[!]« Disse kan faktisk bruges som et middel til at etablere en nationalbank til udvikling, ved at bruge deres naturressurser som en garanti for at skabe kreditter til udvikling – men det er en anden diskussion.

United States Geological Survey (USA's agentur for geologiske undersøgelser) gjorde faktisk et fantastisk arbejde – dette er en af de få ting, som de gjorde godt; de undersøgte hele Afghanistans overflade, inklusive med »remote sensing«, satellitbilleder; de havde sendt geologer og havde afdækket hver eneste del af Afghanistan for at finde ud af hvad landets

minerale var (udover olie og gas). Og dette er en rapport, interessant nok, efter USA trak sig tilbage fra Afghanistan forsvandt hjemmesiden, som havde alle studierne. Man klikker på den, og den åbner ikke... Denne kæmpe database er ikke længere tilgængelig, efter USA trak sig tilbage. Alle Afghanistans regioner blev undersøgt – Mes Aynaks store kobbermine. Jeg vil vende tilbage til dette, fordi der er visse ting som vi har lært fra Lyndon LaRouche om fysisk økonomi, hvilket intet har at gøre med penge, intet har at gøre med disse ting: Der er en fysisk virkelighed, som folk må være opmærksomme på.

For eksempel er en af grundene til, at det kinesiske firma, som fik kontrakten til kobberminen, ikke opfyldte kontrakten var, at hvis man vil udvinde et hvilket som helst mineral, særligt lithium, men også kobber og jern, har man brug for enorme mængder af ferskvand. Man kan ikke [blot] tage jern fra undergrunden og sælge det på markedet: Det er blandet med andre ting. Man må knuse det, man må vaske det og adskille jernet eller kobberet eller lithiummet og bruge enorme mængder vand, og Afghanistan er et tørt land. Det kræver en masse elektricitet og kraft; man har brug for transport.

Afghanistan har dog floder; problemet er, at størstedelen af disse floder afhænger af smeltet sne i bjergene. Disse er også grænseoverskridende floder, de deler dem med andre lande, og Afghanistan har også en aftale med Iran om grænseoverskridende floder. De har ingen aftaler med andre lande; ingen ved hvem der kan kontrollere vandene.

Afghanistan modtager 55 milliarder kubikmeter af vand hvert år, gennem nedbør og andre måder; det er ligeså meget, som Ægypten får fra Nil-området. Men dette vand er spredt ud over hele området; det bruges ikke. For at kunne gøre det, bliver man nødt til at bygge dæmninger, man bliver nødt til at bygge kontrolsystemer, man har brug for alle mulige former for moderne infrastruktur for at opbevare vandet og bruge det på den rigtige måde. Så dette er et af de store problemer som må

løses, og det vil også bidrage til at gøre brug af mineralerne i landet. Uden vand kan det ikke lade sig gøre.

Manglen på strøm er et stort katastrofe, som er blevet efterladt uløst i Afghanistan. Afghanistan producerer, som jeg sagde, kun 600 megawatt – det svarer til et lille kraftværk i Danmark. Resten importerer de fra andre lande, for det meste fra Usbekistan. Men Iran, som lider under hårde økonomiske sanktioner, producerer ikke kun elektricitet til deres egen befolkning, men eksporterer [også] dele af den til Afghanistan og eksporterer dele af den til Irak, som har været under amerikansk og vestlig kontrol i alle disse år! Det er en stor ironi.

I løbet af alle disse år var der ingen der tænkte: hvorfor ikke bygge nogle kraftværker i Afghanistan? I Pakistan, indenfor de sidste 5-6 år, planlagde og producerede projekter, i forbindelse med Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor, omkring 17.000 megawatt af strøm – vandkraft, kulkraft, og herunder to kernekraftværker, som bliver bygget i Karachi. Og alle angriber Kina, men ingen siger noget om denne katastrofe der finder sted i Afghanistan.

Jeg laver vittigheder om geopolitik i forbindelse med rørledninger, fordi de aldrig udmønter sig. Men hvis vi havde et nyt paradigme i relationerne, er der en ironi at få øje på: geopolitik fungerer ikke, men geoøkonomi gør. Realiteten i dag er, at Kina er Centralasiens største gas- og oliemarked. Det er ikke Danmark, det er ikke Bruxelles, det er ikke Washington. Der er en fysisk, geografisk virkelighed, som bestemmer den nye situation her, og alle nationer omkring Afghanistan har, tror jeg, indset dette, men det vigtigste lige nu er at forhindre, at Afghanistan ender i kaos, fordi det som man vil få, hvis den nuværende regering bryder sammen, hvis hungersnød bryder ud, vil være flygtninge overalt, men så vil terrorgrupper overtage landet. Det vil brede sig til nabolandene, og det kunne have internationale implikationer.

Derfor er jeg sikker på at nabolandene – og det sker allerede – reagerer med humanitær hjælp fra Kina, Pakistan, Iran. Jeg var for nyligt i Iran; der er regelmæssige afgangene med fly fra Teheran til Kabul. Så der er en hvis normalisering. Alle landene omkring Afghanistan indser nu – jeg tror at de planlægger at hjælpe med at normalisere situationen i Afghanistan, ligegyldigt hvem der er i regeringen.

Vores opgave er at sikre, at Europa og USA deltager, i stedet for kynisk at sidde her og håbe på, at Taliban bryder sammen, og at landet ender i kaos for at bevise, at Taliban ikke er bedre end os. Der er plads til tilgivelse. Der er plads til at forandre sin tilgang til tingene og tilslutte sig det nye paradigme, ved at åbne op for en dialog med Afghanistans naboer, med Shanghai Cooperation Organisation og se hvilken slags projekter USA og Europa kan bidrage til. USA havde, under Franklin Roosevelt i løbet af 2. Verdenskrig, allerede planer for udviklingen af Afghanistan, udvikling af de afrikanske nationer og selv af Kina. Der var en anderledes tilgang, som formede USA's politik, og folk kan vende tilbage til dette, og Europa kan vende tilbage til sin humanistiske tradition og bidrage til noget, ikke for at betale for alle sine synder, men for at skabe en ny situation, hvormed disse gamle fejltagelser ikke gentages.

Det er, hvad jeg har at sige indtil videre, og jeg ser frem til diskussionen.

Tom Gillesbergs introduktion til Schiller Instituttets

Afghanistan-seminar den 11. oktober 2021:

På vegne af Schiller Instituttet i Danmark og Københavns kontor for {Executive Intelligence Review} vil jeg byde alle velkommen og fortælle, at vi er glade for at se jer her. Dette er vores første fysiske begivenhed i lang, lang tid. Og vi besluttede på grund af sagens påtrængende karakter, situationen i Afghanistan, at vi meget hurtigt ville organisere dette seminar, fordi vi havde mulighed for at få nogle meget fremtrædende gæstetalere. Først og fremmest har vi en ekstremt presserende situation i Afghanistan: Vi har en utrolig humanitær katastrofe, som udvikler sig lige nu, hvis verden ikke arbejder sammen for at håndtere det.

Men på samme tid er det også et meget betydningsfuld øjeblik i menneskets historie, først på grund af tilbagetrækningen af de amerikanske tropper fra Afghanistan og det totale sammenbrud af de amerikanske eller vestlige støttede og uddannede styrker, der inden for en meget kort periode stort set kollapsede hele eventyret, eller hvad de kalder "fortællingen" om hvad der er foregået i Afghanistan i løbet af de sidste 20 år – om genopbygning af demokrati og alle disse fantasifulde idéer; men også et udtryk for den samme proces, der generelt foregår i store dele af Sydvestasien.

Og da alt dette fandt sted, udtalte formanden for Schiller Instituttet Helga Zepp-LaRouche: Folk siger, at dette er som "Saigon-øjeblikket", det er ligesom da USA trak sig ud af Vietnam. Men det er ikke den rigtige parallel. Det er ligesom sammenbruddet af Berlin-muren. Dette er slutningen på en æra. Og med afslutningen på en æra kommer spørgsmålet straks, hvad vil den nye æra så blive? Hvad vil der være i det?

Det vi har gjort i Schiller Instituttet og LaRouche-bevægelsen i mange årtier, i et halvt århundrede, er at definere allerede

på forhånd, når først ét system, ét paradigme kollapse, hvad der derefter må følge. Og vores svar har været: i stedet for at tænke på hvad er den næste fase af kaos og krig der vil følge, i Afghanistan eller i Sydvestasien, i verden generelt, bør spørgsmålet være, hvordan bygger man lige nu fred gennem udvikling?

Hvordan bruger vi, ud af disse meget, meget tragiske omstændigheder, lejligheden til at erstatte det gamle paradigme for geopolitiske overvejelser, hvordan vi kan irritere de andre; lidt som tidspunktet omkring Den vestfalske Fred i 1648, da Europa havde været i krig i hundrede år med alle former for religiøse og politiske krige, den ene krig efter den anden – da Europas regeringer indser, at hvis vi fortsætter dette, vil der ikke være nogen tilbage til at rapportere om det. Så derfor må vi sætte os sammen og finde en måde at leve sammen på, hvor vi respekterer hinandens lande eller religioner; og i stedet for at tænke over, hvordan kan vi sabotere, hvad de andre laver, så vil vi i stedet have princippet om, hvordan vi kan hjælpe vores naboer.

Og dette valg er ikke taget [endnu]. Danmark, siden 1999, var gået fra at deltage i fredsbevarende operationer, til i stedet at føre en militaristisk udenrigspolitik, der stort set sluttede sig til hver eneste krig, trods kun 5,8 millioner mennesker! Nu, i Danmark, er der en refleksion over, at dette var en fuldstændig fiasko. Hvad nu?

Vi vil sikre os, at dette "hvad nu?" kommer på et helt nyt niveau, med hensyn til hvad der skal være en del af dette. Vi skal naturligvis ikke fortsætte det, som ikke virkede. Vi ved nu, at man ikke kan løse problemer med militære midler. Men vi er også nu nødt til, i de forskellige nationer, og Danmark mest eftertrykkeligt inkluderet, at have idéen, at hvis vi skal løse disse ting, vil dette være gennem samarbejde; og det kommer til at være gennem samarbejde med alle naboerne [til Afghanistan], alle deltagerne – selvfølgelig USA, men selvfølgelig også Kina, selvfølgelig Rusland og så videre.

Energipriser stiger: Dette er hyperinflation!

4. oktober (EIRNS) – (Det efterfølgende blev publiceret i *EIR European Strategic Alert.*)

Prisstigningerne på 15-30% indenfor gas og el, som er begyndt at ramme husholdninger i Europa, er en brøkdel af den dramatiske stigning i gaspriser på spotmarkedet, der er steget med 280% i år. Det er tæt på den tekniske definition af hyperinflation, hvilket er defineret som en konstant stigning på 50% om måneden.

Selvom den umiddelbare årsag til eksplosionen i energipriser er den grønne klimapolitik ('Green Deal'), som har forårsaget at producenter skifter fra kul til gas, så har den hyperinflationære dynamik været længe undervejs og havde blot brug for en mulighed for at løbe løbsk. Rigtig nok eksploderede priser på råvarer allerede for et år siden og ramte kobber, tømmer, hvede, m.m. Ligesom i dag forklarede personer fra etablissementet en sådan prisekspllosion med en teori om en "ensom ulv", navnlig den forøgede efterspørgsel i forbindelse med Kinas økonomiske genoprejsning.

I dag forklarer teorien om den "ensomme ulv", at energipriserne er steget, fordi Zeus blæste mindre vind i Nordsøen, og forøgelsen i CO2-prisen gjorde kul for dyrt. Derudover nyder den slemme skurk, Vladimir Putin, at slukke for gastilførslen til Europa.

Fiaskoen med de vedvarende energier, særligt i vindkraft-afhængige Storbritannien og Tyskland, er en reel faktor, ligesom den ondsindede beslutning om at fordoble CO2-prisen for at fremme "klimaovergangen". Dog er disse blot muligheder,

som de finansielle markeder er blevet tilbudt for at slippe et spekulativt overgreb løs. Hvis det rent faktisk blot handlede om den simple markeds mekanisme, udbud og efterspørgsel, ville priserne ikke stige på en hyperinflationær måde; dette sker fordi alle priser på råvarer – inklusive CO2-kvoter, der købes og sælges som en vare – er bestemt af finansielle væddemål om de fremtidige markeder. Med andre ord, efterspørgsel for en vare mangedobles af spekulanter, som skaber en kunstig knaphed og astronomiske priser.

Det, som der er i gang, er den sidste fase af krisen i det globale finanssystem, hvilket, som Lyndon LaRouche ofte insisterede, var håbløst bankerot allerede for årtier siden. Der er kun to alternativer: Enten bryder systemet sammen gennem en kædereaktion af finansielle konkurser eller gennem en hyperinflationær eksplosion, hvis centralbankerne insisterer på at forsætte med redningspakkerne. Green Deal, eller klimaovergangen, er et forsøg på at fortsætte pengetrykningspolitikken under påskud af en klimaovergang.

I et webinar den 21. september om "Klimaideologiens økonomi og finansiering" berettede økonomiprofessorer Mario Giaccio, at en højtplaceret kilde i FN fortalte ham, at "det globale finanssystem er forældet; det er ikke muligt at 'udtrække' mere værdi, og derfor må det forandres". Hvad der sker, er "forsøget på at reorganisere verdensøkonomien finansielt ved at bruge klima som et påskud".

Denne åbne tilståelse beviser, at centralbankernes fortælling, om at inflation er en "overgang", er en løgn, og at en stigning i forbrugerpriser er planlagt for at "udtrække" værdier fra den reelle økonomi i en sidste kannibalistisk aktion. Rigtig nok er den ekspansionistiske pengepolitik ved en blindgyde med negative renter overalt i finansmarkederne, og færre og færre muligheder for at boblen kan udvide sig yderligere. Eftersom centralbankerne køber alle former for aktiver, er sågar afkast på skrobtobligationer ('junk bonds') brudt sammen; finanssystemet har brug for yderligere store

mængder af rov taget fra forbrugere, selskaber og skatteydere, på den ene eller anden måde for at systemet kan overleve. Alternativet ville være en reorganisering, konkursbehandling, af det bankerotte system, hvilket den nuværende elite uforsonligt modsætter sig.

(I denne sammenhæng er tilgangen, som de kinesiske autoriteter tager til konkursen af ejendomsmæglergiganten, China Evergrande, eksemplarisk. Hvis Evergrande var et vestligt selskab, ville det høre under kategorien "too big to fail" ("for stor til at gå under") og modtage en redningspakke fra regeringen. Skatteydernes penge ville havne i spekulanternes lommer, som har købt obligationer med 14% i afkast. I stedet lader den kinesiske regering disse kreditorer gå ned og redder kun de kunder fra detailhandlen, som betalte for huse, og de vil enten få deres huse eller deres penge tilbage.)

Inflation i forbrugerpriser er ikke tilfældig: Det er blevet udvalgt af bankfolk i centralbankerne for at holde systemet i live – på den ene side ved at udpresse mere værdi fra den reelle økonomi, på den anden side ved at gennemtvinge en reduktion af den globale gæld gennem inflation. Men den store stigning i energiomkostninger rammer allerede produktive aktiviteter og truer med at knække den reelle økonomi.

Der er stadig tid at forhindre helvede i at bryde løs ved at reorganisere de globale finanser i overensstemmelse med Glass-Steagalls standard, lukke ned for finansiel spekulation, regulere de globale råvaremarkeder og sætte et genopbygningsprogram i gang, sådan som det der er blevet foreslået af LaRouche-Organisationen i deres nyeste studie, "Det kommende økonomiske mirakel i USA på Den nye Silkevej".

Afskrift, Video, lyd, rapport: Afghanistan seminar: Afghanistan: Hvad nu? Fred gennem økonomisk udvikling. den 11. oktober 2021 i København

(Denne opdateret video inkluderer udtalelser fra de kinesiske og iranske ambassader i Danmark og Helga Zepp-LaRouche, som begynder 1 time 50 min. ind i videoen.)

(This updated video includes statements from the Chinese and Iranian embassies in Denmark and Helga Zepp-LaRouche at 1 hour 50 min.)

Lydfil af præsentationerne på engelsk (videoen inkluderer diskussionen):

Audio of the presentations in English (The video includes the discussion):

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2021/10/211011presentations-cut-mp32.mp3>

Afskriftet på engelsk findes nedenunder.

The transcript in English is below.

For English, find the flag below.

Afghanistan: Hvad nu?

Fred gennem økonomisk udvikling

Et seminar/webcast afholdt af Schiller Instituttet i Danmark
af Michelle Rasmussen

Afghanistan: Hvad nu?

Fred gennem økonomisk udvikling

Et seminar/webcast afholdt af Schiller Instituttet i Danmark

Introduktion af Michelle Rasmussen

Schiller Instituttet i Danmark afholdt et succesfuldt, kombineret seminar og webinar under overskriften: "Afghanistan: Hvad nu? Fred gennem økonomisk udvikling", som fandt sted den 11. oktober 2021 i København. Videoen af begivenheden kan ses her: <https://schillerinstitut.dk/si/?p=31793>

Nu, hvor krigen i Afghanistan er forbi, og mange i Vesten er rystede over hændelserne, er vi konfronteret med en enestående mulighed for at forandre en politik baseret på regimeskifte og militære interventioner til en politik for fred gennem økonomisk udvikling. Dette er tilfældet for Afghanistan og også resten af verden. Alle på denne klode kan nu se den massive fiasko af Vestens krige for regimeskifte siden 2001. De har kostet millioner af liv og billioner af dollars.

Dette paradigmeskifte kunne ikke være mere presserende i lyset af den humanitære krise i Afghanistan. En omfattende nødhjælpsindsats er absolut nødvendig, som kræver at den afghanske regerings finansielle midler, nu indefrosset i USA og i andre lande, bliver frigivet, og at det internationale samfund af regeringer og hjælpeorganisationer reagerer.

Men det kræver også en langsigtet indsats i opbygningen af Afghanistans interne infrastruktur og at forbinde landet med Den nye Silkevej (Bælte- og Vejinitiativet), såvel som forbedringen af landets uddannelses- og sundhedssystem. Det er ligeså en gylden mulighed for

at opgive geopolitik og at etablere et samarbejde til gensidig fordel mellem USA og Europa på den ene side, og Kina, Rusland og andre nationer på den anden.

Derfor tog Schiller Instituttet i Danmark, med kort varsel, initiativet til at organisere dette seminar/webinar med særlige gæster samlet i København. Diplomater fra Sydvestasien, Nordafrika og Asien, samt medlemmer af Schiller Instituttet deltog i seminaret, der var Schiller Instituttets første fysiske møde siden starten af COVID-19. Yderligere var der deltagere fra Asien, Sydvestasien, Afrika og Europa via en live stream.

[Indbydelsen](#) indeholdt en indsigt i de afgørende spørgsmål på spil nu fra Helga Zepp-LaRouche, stifteren og præsident af det internationale Schiller Institut.

Alle talerne har været aktivt involverede i spørgsmålet om Afghanistan. De var:

Hussein Askary, Schiller Instituttets Koordinator for Sydvestasien og bestyrelsesmedlem af [Belt and Road Institute in Sweden](#), forfatter af *Geoøkonomiens dag gry – Udvidelsen af Bælte og Vej til Afghanistan*, medforfatter af [Udvidelsen af Den nye Silkevej til Vestasien og Afrika: En vision for en økonomisk Renæssance](#), og arabisk oversætter af [Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen](#). Hussein Askary, oprindeligt fra Irak, har for nyligt deltaget i mange webcasts og er blevet interviewet på fjernsynet i forskellige lande.

Hussein Askary beskrev den humanitære nødsituation, som det afghanske folk er konfronteret med, og potentialet for at Schiller Instituttets og Lyndon og Helga LaRouches program for fred gennem økonomisk udvikling kunne blive en realitet for Afghanistan og for verden efter sammenbruddet af det gamle system med vedvarende krige. En vigtig pointe, som han understregede, var, at hvis de vestlige regeringer fortsætter med at indefryse Afghanistans finansielle midler og tilbageholde deres hjælp til genopbygningen af Afghanistan, blot for at bevise at Taliban var ude af stand til at lede nationen, ville det føre til katastrofale resultater. Afghanistan

har været et isoleret hul i kortet i midten af den spændende økonomiske udvikling, som Kinas Bælte- og Vejinitiativ har skabt, og nu er det på tide at bringe den udviklingsdynamik til Afghanistan. Han opfordrede Europa og USA til at samarbejde for at opnå det mål.

Prof. Pino Arlacchi, administrerende direktør for FN's Agentur for narkotikabekæmpelse og kriminalitetsforebyggelse (1997-2002), tidligere EU-rapportør for Afghanistan og i øjeblikket sociologiprofessor ved Skolen for politikvidenskab på Sassari Universitet i Italien ([Prof. Arlacchis hjemmeside](#)). Prof. Arlacchi deltog i to af Schiller Instituttets tidligere webcasts om Afghanistan.

Seminaret havde muligheden for at høre den person, som Helga Zepp-LaRouche har foreslået bliver udpeget til repræsentant for de vestlige lande i Afghanistan. Prof. Arlacchi gav deltagerne en personlig, insider-beretning om, hvordan han succesfuldt forhandlede med Taliban, hvilket resulterede i tilintetgørelsen af opiumproduktionen i Afghanistan før 2001; hvordan USA og Storbritannien besluttede at gøre en ende på den politik efter krigens påbegyndelse; hvad der nu skal gøres for at tilintetgøre opiumproduktionen; og hvad de vestlige landes rolle overfor Afghanistan burde være nu. Prof. Arlacchi understregede, at Vestens rolle burde begynde med at anerkende den nye regering, og acceptere at de har kontrollen over landet. Hvis de behandles med respekt, som vinderne i konflikten, kan alle vigtige spørgsmål blive forhandlet, begyndende med spørgsmålet om kvinders rettigheder.

H. E. Ahmad Farooq, ambassadør for Pakistan til Kongeriget Danmark siden april 2020. 2013-2016: Rådgiver/stedfortrædende permanent repræsentant for Pakistan ved Den permanente mission for Pakistan til FN-agenturer i Rom. 2010-2013: Rådgiver for Pakistans permanente mission til De forenede Nationer i New York. Medlem af Pakistans Sikkerhedsråd i løbet af Pakistans medlemskab for FN's sikkerhedsråd fra 2012 til 2013. 2018-2020: Generaldirektør indenfor terrorbekæmpelse ved FN og andre multilaterale fora. 2016-2018 og 2008-2010: en FN-direktør indenfor FN's generalforsamling, FN's

sikkerhedsråd, terrorbekæmpelse, FN's fredsmissioner og andre politiske og freds- og sikkerhedsspørgsmål.

H. E. ambassadør Farooq talte om det komplekse forhold mellem Pakistan og Afghanistan og beskrev i detaljer, hvordan de sidste 40 års uro i Afghanistan har påvirket Pakistan. I lang tid var det klart, at den amerikansk ledede militære tilgang ville slå fejl. Han sagde, at vi har brug for en geoøkonomisk strategi, og, som Pakistans statsminister, Imran Khan, opfordrede til dette, at udvikle Afghanistan og forbinde det med de omkringliggende lande. H. E. ambassadør Farooq konkluderede med idéer fra Pakistans nationale digter, Muhammad Iqbal, som kaldte Afghanistan for "Asiens hjerte". Iqbal udtalte, at hvis der er fred i Afghanistan, er der fred i Asien, og hvis der er uro i Afghanistan, er der uro i Asien.

Ordstyrer var **Tom Gillesberg**, formand for **Schiller Instituttet i Danmark** og chefen for Executive Intelligence Review i København. Tom Gillesberg afholder et webcast hver anden uge for Schiller Instituttet i Danmark og er en tidligere parlaments- og byråds kandidat.

Tom Gillesberg kommenterede på den danske deltagelse i krigene for regimeskifte og opfordrede til, at Danmark og andre regeringer i koalitionen burde skifte fra krigsstiftelse til fredsbevaring.

Helga Zepp-LaRouche sendte en meddelelse til seminaret, hvor hun bebudede, at Schiller Instituttet ville have en aktionsdag torsdag den 14. oktober for at stoppe indefrysningen af afghanske finansielle midler og opfordrede andre til at deltage.

Den **kinesiske ambassade i Danmark** sendte en udtalelse til seminaret. Den **afghanske ambassade i Oslo** i Norge indsendte også en udtalelse, og talerne tog nogle af de nævnte spørgsmål op. En diplomat fra **Irans ambassade i Danmark** præsenterede en udtalelse til seminaret om deres anstrengelser for at optage de afghanske flygtninge, hvilket er besværliggjort under de uretfærdige amerikanske sanktioner. Dermed havde seminaret deltagelse af diplomater fra Afghanistan og Afghanistans umiddelbare østlige nabo, Pakistan, den vestlige nabo, Iran, og den nordvestlige

nabo Kina.

De to ugers intensive organiseringsproces inkluderede personlige besøg hos 38 ambassader, hvilket resulterede i flere spontane møder, samt henvendelsen til yderligere ambassader og danske politiske og forsvarsrelaterede institutioner. Derudover uddelte Schiller Instituttet i Danmark sin særlige nyhedsorientering om Afghanistan og indbydelsen til seminaret ved en begivenhed, som blev ledt af den danske udviklingsminister, Flemming Møller Mortensen, afholdt i Dansk institut for internationale Studier. Begivenheden var organiseret for at rådgive ministeren om det, som han beskrev som dilemmaet, der involverer Afghanistans akutte humanitære krise, nu efter at Taliban har overtaget magten.

Talerne fra seminaret, og dele fra diskussionen kommer også i Executive Intelligence Review. Vi håber at videoen og afskrifterne vil give dig en bedre indsigt i hvad vi må gøre nu, for at lette nøden for den afghanske befolkning og påbegynde en ny kurs for verdens politiske, strategiske og økonomiske fremtid.

Afskrifter:

Tom Gillesbergs introduktion til Schiller Instituttets Afghanistan-seminar den 11. oktober 2021:

Følgende afskrifter blev udgivet i Executive Intelligence Review den 22. oktober 2021. Vi er igang med at oversætte talerne og udtalelserne til dansk:

Hussein Askarys tale ved Afghanistan seminaret i København:
Gør en ende på kynismen: Imperiets grusomme "store spil" er dødt

Pino Arlaachi: En succesfuld strategi til at udrydde opiumproduktionen i Afghanistan

Udtalelse fra Den kinesiske Ambassade til Schiller

Instituttets Afghanistan seminar den 11. oktober 2021

Download (PDF, Unknown)

Invitationen:

Nu, hvor krigen i Afghanistan er forbi, og mange i vesten er rystet over begivenhederne, er der en mulighed for at udskifte den politik, der har været baseret på regimeskifte og militære interventioner, til en politik for fred gennem økonomisk udvikling. Det gælder for Afghanistan og også for resten af verden.

Og det haster, fordi der er en akut humanitær krise i Afghanistan. Der kræves både en stor nødhjælpsindsats, men også en langsigtet indsats for at opbygge Afghanistans infrastruktur i forbindelse med Den nye Silkevej (Bælte- og Vej-Initiativet), og landets uddannelsessystem og sundhedsvæsen.

Det bør være anledning til at forlade geopolitik og etablere et samarbejde mellem USA/Europe og Kina, Rusland og andre nationer.

Læs mere nedenunder.

Vi håber, at du kan deltage i seminaret.

Invitation in English:

The Schiller Institute cordially invites you to attend our seminar:

Afghanistan: What Now?

Peace through economic development

Date: Monday, October 11, 2021 Time: 13:00 – 16:00

Place: In the center of Copenhagen

Free admission. Registration necessary (Lunch will not be served.)

A Corona pass is required for the protection of all participants.

For more information and to register, contact:

Michelle Rasmussen: 53 57 00 51 or

Feride Gillesberg: 25 12 50 33 or

si@schillerinstitut.dk

Speakers:

✖ **Hussein Askary:** the Schiller Institute's Southwest Asia Coordinator, board member of the Belt and Road Institute in Sweden, author of Dawn of Geo-Economics – Extending the Belt and Road to Afghanistan, and co-author of Extending the New Silk Road to West Asia and Africa: A Vision of an Economic Renaissance, Arabic translator of The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge, originally from Iraq

✖ **Prof. Pino Arlacchi:** Executive Director of the UN Office for Drug Control and Crime Prevention (1997-2002) (who negotiated an almost total elimination of opium production with the Taliban before 2001), and former EU Rapporteur on Afghanistan. Currently professor of Sociology at the School of Political Science of the University of Sassari in Italy. Prof. Pino Arlacchi's homepage.

✖ **H.E. Ahmad Farooq, Ambassador of Pakistan to Kingdom of Denmark:** Ambassador in Denmark since April 2020. 2013-2016:

Counsellor/Alternate Permanent Representative of Pakistan at the Permanent Mission of Pakistan to the Rome-based UN Agencies, Rome. 2010-2013: Counsellor Permanent Mission of Pakistan to the United Nations, New York. Member of Pakistan's Security Council team during Pakistan's membership of the UN Security Council from 2012 to 2013. 2018-2020: Director General (Counter Terrorism) dealing with counter terrorism at the United Nations and other multilateral forums. 2016-2018 and 2008-2010: Director United Nations, dealing with UN General Assembly, UN Security Council, Counter Terrorism, UN Peacekeeping and other political and peace and security issues.

Moderator: Tom Gillesberg: Chairman of the Schiller Institute in Denmark, Bureau Chief for Executive Intelligence Review in Copenhagen.

Background:

Helga Zepp-LaRouche, the founder and international chairman of the Schiller Institute stated in a webcast on August 21, just a few days after the Taliban took control of Kabul, "Exactly three weeks ago, we had a seminar here on this [Schiller Institute] channel on the situation in Afghanistan. I compared it in terms of importance to the fall of the [Berlin] Wall in 1989, which was the beginning of the end of the Soviet Union. I said it may not be quite as big as the collapse of the entire Soviet Union, but what is happening in Afghanistan is of the same nature, because it is the end of a system."

The new system has to be defined by a peace through development strategy for Afghanistan and the entire region. On August 17 Helga Zepp-LaRouche said, "It's very good that the war has ended, and I think it is, on the contrary, the real chance to integrate Afghanistan into a regional economic development perspective, which is basically defined by the Belt and Road Initiative of China. There is a very clear agreement of Russia and China to cooperate in dealing with this situation. The interest of the Central Asian republics to

make sure there is stability and economic development, there is the possibility to extend the CPEC, the China-Pakistan Economic Corridor, into Afghanistan, into Central Asia, so I think it's a real opportunity. But it does require a complete change in the approach...

"If the European nations and the United States would understand that this is a unique chance, if they cooperate, rather than fight Russia and China, and their influence in the region, and they join hands in the economic development there – there needs to be a perspective for the reconstruction of Afghanistan in a serious way, as it was not done in the last 20 years, for sure – then this can become a very positive turning point, not only for Afghanistan, but also for the whole world."

Peace through economic development is a policy which the Schiller Institute has been campaigning for since its founding in 1984, and which the late Lyndon LaRouche's political movement has been advocating since the 1970's, by designing economic development programs for most of the world. Our efforts intensified after the fall of the Berlin Wall and the collapse of the Soviet Union, proposing a policy called the Eurasian Land-Bridge, or the New Silk Road, later extended to become the World Land-Bridge concept. There is a reflection of some of the key elements of this policy in the Belt and Road Initiative announced by Xi Jinping in 2013.

Now, after 20 years of war, Afghanistan is facing an appalling humanitarian catastrophe. Helga Zepp-La-Rouche wrote in "Can 'the West' Learn?: What Afghanistan Needs Now" on September 5: "World Food Program Director David Beasley, who visited Afghanistan last week in August, announced that 18 million Afghans are starving—more than half the population—and 4 million are at risk of starvation next winter without massive help. The WHO fears a medical disaster in view of the scarcely existing health system in the midst of the COVID pandemic, and only around 1 million people are vaccinated so far..."

The necessary economic development emphatically includes building a modern health system, as well as educational expansion, extending the Belt and Road Initiative's infrastructure connectivity projects, industrial development projects, and agricultural programs designed to eliminate opium production."

Mrs. Zepp-LaRouche has proposed that Italian Prof. Pino Arlacchi, Executive Director of the UN Office for Drug Control and Crime Prevention (1997-2002), and former EU Rapporteur on Afghanistan, be appointed as coordinator for the western countries' economic development efforts in Afghanistan. He had negotiated an almost total elimination of opium production with the Taliban before 2001, which then was reversed under the ensuing years during the U.S. and NATO military operations. Arlacchi again proposed a plan in 2010, which was thwarted by the EU, Britain, and the United States.

Zepp-LaRouche: "Afghanistan is the one place where the United States and China can begin a form of cooperation that can be a baby step toward strategic cooperation putting humanity's common goals in the foreground. Ultimately, its realization indicates the only way that the end of mankind in a nuclear Armageddon can be prevented."

Afghanistan is the test case of whether the West is able to learn from its mistakes, and join with the rest of the world for a peace through economic development policy – the path to a new paradigm for all humanity.

We sincerely hope that you will be able to join us for this crucial discussion.

For more information and to register, contact:

Michelle Rasmussen: 53 57 00 51 or

Feride Gillesberg: 25 12 50 33 or

si@schillerinstitut.dk

Resources:

Homepages:

Danish: www.schillerinstitut.dk

English: www.schillerinstitute.org

Articles:

Nyhedsorientering August 2021: Link: Afghanistan: Hvad nu?: Fred gennem økonomisk udvikling

Hussein Askary: Dawn of Geo-Economics – Extending the Belt and Road to Afghanistan, August 18, 2021.

Helga Zepp-LaRouche: “Can “the West” Learn?: What Afghanistan Needs Now.”, September 5, 2021

Schiller Institute videos:

Afghanistan: A Turning Point in History After the Failed Regime-Change Era, July 31, 2021 (two weeks before the Taliban takeover of Kabul.) Link: Schiller Instituttets Afghanistan-konference:

Spred ideen om et fælles udviklingsprogram med det samme

Afghanistan: Opportunity for a new epoch, Interview with Helga Zepp-LaRouche on August 17, 2021, two days after the Taliban took control of Kabul by Michelle Rasmussen, vice president of the Schiller Institute in Denmark. Link: Afghanistan: Potentiale for en ny epoke:

Interview med Helga Zepp-LaRouche den 17. august 2021 af Michelle Rasmussen

Tom Gillesberg: POLITISK ORIENTERING EKSTRA den 16. august 2021:

Vil Kabuls fald skabe en ny vestlig politik?

Now, More Urgent Than Ever: Afghanistan–Opportunity for a New Epoch for Mankind, August 21, 2021 Link: Schiller Instituttets Afghanistan opfølgingskonference 21. august 2021:

Tom Gillesberg: POLITISK ORIENTERING den 6. september 2021: Efter Afghanistan: Kollaps af Vestens vrangforestillinger

kan være begyndelsen på en bedre verden

POLITISK ORIENTERING den 5. oktober 2021 med lydfil: Hyperinflation og disintegration af finanssystemet og den vestlige verdensorden

Med formand Tom Gillesberg

Lydfil:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2021/10/Stemme-027.mp3>

Om Lyndon LaRouche

Lyndon LaRouche (1922-2019) var USA's ypperligste statsmand og tænker. Hvis der er én person, som er indbegrebet af den revolutionære geist, nødvendig for at bryde lænkerne fra de sidste årtiers dystre, nedadgående spiral, er det Lyndon LaRouche. Han stiftede og ledte en politisk bevægelse, begyndende i den sidste del af 1960'erne op til sin død i 2019, og opnåede så mange bedrifter, at det er umuligt at

opremse dem alle på et sted. Han stillede op til præsidentvalg otte gange, forudså succesfuldt mange afgørende økonomiske og politiske skift, skrev hundredvis af artikler, som fundamentalt fremmede en række områder, arbejdede og blev venner med dusinvis af verdensledere, stiftede et politisk efterretningsmagasin, *Executive Intelligence Review*, som vedbliver i dag at være en uundværlig kilde for sandfærdig analyse, og skabte grundlaget for et fuldstændigt nyt system af internationale og økonomiske relationer befriet fra det oligarkiske greb.

Lyndon LaRouche 1922-2019

Efter at have gjort militærtjeneste i Burma i 2. Verdenskrig, tilbragte LaRouche noget tid i Indien, en oplevelse som påvirkede ham varigt. Graden af brutalitet mod den indiske befolkning under den britiske besættelses allersidste dage rystede ham så meget, at han besluttede sig for at befri denne verden fra den form for umenneskelighed, som han så. Senere i sit liv bemærkede LaRouche, hvordan denne oplevelse ville forme det som blev hans livslange mission: "At USA burde tage lederskabet i efterkrigstiden i etableringen af en verdensorden udformet til at fremme økonomisk udvikling i det vi i dag kalder 'udviklingslandene'."

Efter at være kommet hjem satte LaRouche sig ind i alle slags politiske grupper på den tid, for at bedømme hvem der var klar til opgaven. Generelt uimponeret, besluttede han sig for personligt at tage ansvaret. Denne beslutning blev kun styrket efter rækken af snigmord, fra John F. Kennedy, Malcolm X, Martin Luther King Jr. og Bobby Kennedy, og den efterfølgende optrapning af den katastrofale krig i Vietnam – USA var ved at miste sin mission af syne.

Derefter, i august 1971, traf Nixon sin skæbnesvangre beslutning, hvor han trak USA ud af Bretton Woods-systemet. Bretton Woods var blevet oprettet af Franklin Roosevelts administration for at støtte den industrielle udvikling af

verden ved hjælp af den amerikanske dollars stabilitet. Selvom det aldrig levede op til Roosevelts oprindelige intention, forvandlede Nixon dollaren og, som en følge deraf, verden til et spekulationsparadis, ved at indføre "flydende" vekselkurser. Så i stedet for Roosevelts hensigt, som prioriterede industrielle og infrastrukturelle investeringer i opbygningen af USA og verden, vægtede vi i stedet ren pengemæssig profit på bekostning af industri og infrastruktur verden over. LaRouche advarede på dette tidspunkt om, at denne beslutning, hvis den ikke blev omstødt, ville føre til (og havde til hensigt at opnå) nedskæringer i og udplyndring af først udviklingslandene og dernæst i USA og Europa, og i sidste ende føre til indførelsen af fascistiske regeringer for at undertrykke ustyrlige befolkninger – alt imens at man forsøger at holde et hyperinflationært sammenbrud tilbage.

Som den eneste økonom, der så at dette var på vej, begyndte LaRouche at rekruttere en bevægelse bevæbnet med det eneste våben nødvendigt for at vinde denne krig: en selvrefleksiv måde at tænke på. I 1975 foreslog LaRouche oprettelsen af den Internationale Udviklingsbank, en plan for at styrke hver valuta i verden gennem langfristede, lavt forrentede kreditter til udviklingsprojekter og eksport af kapitalgoder til den underudviklede sektor. Indenfor et år blev denne plan, i underforstået forstand, vedtaget af De alliancefrie landes Bevægelse, en gruppe af 86 nationer, hovedsagligt i den underudviklede del af verden, med LaRouches ven, Indiens statsminister Indira Gandhi, som en af deres ledende stemmer. Senere foreslog LaRouche en plan for et Nyt Bretton Woods, samt udgav dybdegående skrifter om den industrielle udvikling af Afrika, af Mexico, af Sydamerika, af Sydvestasien, af Indien og det Indiske Ocean, for ikke at glemme USA og andre. LaRouche vidste, at hvis kreditter blev taget væk fra finansiel profitskabelse og i stedet rettet mod produktiv aktivitet, så ville dette ikke blot danne grundlaget for løsningen af hvert eneste problem i verden – fra geopolitiske konflikter til fattigdom og tilbagestående – men også til at

menneskeheden naturligtvis ville modnes kulturelt, efterhånden som videnskab og teknologisk kunnen bliver mere og mere udbredt.

Denne proces tog fart, ligesom LaRouches bevægelse. Vigtige ledere fra borgerrettighedsbevægelsen blev en del af hans bestræbelser, ligesom førende videnskabsfolk, akademikere, politiske ledere og andre fra hele verden. En del af vores politiske og økonomiske systems forfald skyldes den i stigende grad fordærvede popkultur og uddannelsessystem, hvilket er grunden til, at LaRouche insisterede på at genoplive sand, klassisk kultur og at skabe en ny renæssance. Ledende kunstnere, musikere og skuespillere, såsom Norbert Brainin fra den berømte Amadeus-kvartet og sangeren Piero Cappuccilli, deltog med LaRouche i at insistere på, at kunst og kultur må tjene til at ophøje menneskeheden, frem for blot at stimulere dens sanser, som et nødvendigt skridt til at uddanne og afstemme vores borgere.

I midten af 1980'erne havde LaRouche seriøst chokeret det politiske etablisement. Han havde tusinder af kandidater, som stillede op til valg i offentlige positioner på alle niveauer, udgav det næststørste videnskabsmagasin, Fusion, og mange verdensledere arbejdede personligt sammen med ham for at tilskynde skabelsen af et nyt, internationalt finanssystem baseret på realøkonomisk udvikling. Disse inkluderede nævneværdigt Indiens Indira Gandhi og Mexicos Præsident Lopez Portillo. LaRouche tjente som uofficiel forhandler, bag kulisserne, med Sovjetunionen for Reagan-administrationen i en indflydelsesrig position, som satte scenen for Reagans tilbud til Sovjetunionen i 1983 om en politik, der var baseret på LaRouches forslag, Det strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), imens det meste af hans kabinet og det politiske etablisement hylede op.

Offentliggørelsen af SDI – selvom det aldrig blev accepteret af Sovjetunionen – ville grundlæggende set have fjernet faren for en atomkrig gennem fælles udvikling af forsvarssystemer

med Sovjetunionen. Hvis det var blevet vedtaget, ville det have banet vejen for en afslutning på det Britiske Imperiums våde geopolitiske drømme.

LaRouches fjender tilgav ham aldrig for dette. En ransagning af LaRouches hus og politiske kontorer af 400 føderale agenter fandt sted i 1986 i et forsøg på at dræbe LaRouche i processen. Hans publikationsvirksomheder blev erklæret for bankerotte og politiske operationer beordret til at ophøre. Robert Mueller (lyder bekendt?), en af de førende advokater i sagen mod LaRouche, var nødsaget til at opgive den første sag i Boston, da den begyndte at falde fra hinanden; en ny sag blev hurtigt gennemført i Alexandria (Virginia), hvor hele processen kunne "strømlines" langt bedre. LaRouche blev fængslet efter en lynjustits under falske anklager, hvor han endte med at tilbringe fem år, og støvleslikkende journalister blev hevet frem for at bagvaske ham med det ene meningsløse angreb efter det andet. Samtidig blev en finansiel krig erklæret mod Mexico, som skabte massiv kapitalflugt og neutraliserede López Portillo, efterfulgt af mordet på Indira Gandhi i 1984.

Ikke blot fortsatte LaRouche med at kæmpe fra fængslet, men han stillede sågar op som præsidentkandidat i 1992, mens han stadig var indespærret. Da Berlinmuren faldt og Sovjetunionen brød sammen, foreslog LaRouche og sin kone, Helga Zepp-LaRouche, at bruge den "Produktive Trekant", Paris-Berlin-Wien, som på det tidspunkt var det mest koncentrerede område i verden, hvad maskinværktøj og produktive kapaciteter angår, som model for udviklingen af de tidligere sovjetiske økonomier i Østeuropa. Dette forslag blev videreudviklet til den "Eurasiske Landbro" og "Den nye Silkevej", og senere "Verdenslandbroen". Kerneidéen var begrebet om "udviklingskorridorer", som består af jernbaner og andet infrastruktur, der strækker sig som blodårer ud til alle verdens hjørner. Et projekt i denne størrelsesorden ville skabe "nok arbejde til at skabe en økonomisk genoplivning af

hele planeten,” bemærkede LaRouche. Helga Zepp-LaRouche bragte dette forslag rundt i hele verden, ved at lede konferencer på hvert eneste kontinent i løbet af 1990'erne, med ledere fra utallige lande. Ved en sådan konference i Beijing i Kina i 1996, fik hun øgenavnet "Silkevejsdamen", som stadig bruges i dag.

På trods af dette fortsatte USA og Europa med at forfalde. Yderligere finansspekulation blev til normen igennem 1990'erne og de tidlige 2000'er – hvilket fortsatte hen til krisen i 2007-2008 – endnu en hændelse, som LaRouche havde forudsagt. Frem for at tage fat på det bankerotte finanssystem og reorganisere det i retningen af det, som LaRouche havde foreslået, tvang forræderiske netværk billionstore redningspakker igennem til de samme finansparasitter, som havde forårsaget krisen, og plyndrede yderligere vores nation og befolkning. Derudover blev de tragiske hændelser den 11. september en undskyldning for at udvide den forføjlede krigspolitik ude i verden og politistatstaktik herhjemme.

Men, ikke alle kunne holdes for nar. Til at begynde med offentliggjorde den kinesiske præsident, Xi Jinping, i 2013 en "Ny Silkevej", som et svar på det åbenlyst fejlslagne neoliberale paradigme – præcist som

foreslået af Lyndon og Helga LaRouche over de seneste 20 år. I dag deltager over 140 lande i dette hurtigt udviklende projekt. Ikke overraskende bliver Kina og deres Nye Silkevej/Bælte- og Vejinitiativ bagtalt og angrebet, ligesom LaRouche blev det. Ikke desto mindre ville en alliance i dag mellem USA, Kina, Rusland og Indien, fokuseret på en fælles beslutning om at gøre en ende på fattigdom og industrialisere hver eneste nation – i stærk modsætning til at fremme hvad der ville være folkemorderiske "grønne investeringer", –være tilstrækkeligt til at befri verden fra vore dages britiske imperiums vilde greb.

Så meget som nutidens neoliberale etablissement frygtede og

frygter Lyndon LaRouches person, frygter de dog endnu mere hans idéer. Som poeten Percy Shelley udtrykte det: Poeter er verdens uanerkendte lovgivere. Den sande forbrydelse var ikke, at LaRouche blev uretfærdigt fængslet (selvom indrømmelsen af denne forbrydelse er hårdt tiltrængt), men det var mod dig, den amerikanske borger, som blev frataget adgangen til hans idéer og i stedet fik dig til at tro, at den kloak, kaldet "højre-venstre-paradigmet", på en eller anden måde er et acceptabelt valg i menuen. I stedet må LaRouches idéer befris fra deres lænker, og hans arv afsløres som USA's sande sjæl – før det er for sent.

LaRouches Fire Love

I 2014 udgav Lyndon LaRouche et skrift, som krævede at USA's regering "indfører fire specifikke kardinalpunkter: tiltag, som fuldt ud skal være i overensstemmelse med den oprindelige amerikanske forfatnings særlige intention, som var blevet formuleret af USA's finansminister, Alexander Hamilton, mens han havde denne post." Disse tiltag, i kortfattet form, er følgende:

- Den øjeblikkelige genindførsel af Glass/Steagall-lovgivningen indført af den amerikanske præsident Franklin Roosevelt
- En tilbagevenden til et topstyret, fuldt defineret, nationalbanksystem"
- En anerkendelse af at "formålet med brugen af et nationalt kreditsystem er at skabe høje rater af produktivitet i arbejdsmæssige forbedringer, med den tilføjede intention at forøge den realøkonomiske produktivitet samt levestandarden", og
- Vedtagelse af "et fusionsorienteret 'lynprogram'", som reflekterer forståelsen af "den essentielle forskel mellem mennesket og alle andre, lavere former for liv".

I skriftet konkluderede han: "En fusionsøkonomi er det nuværende, presserende næste skridt, en standard for

forøgelsen af menneskets magt i solsystemet, og, senere, endnu længere ude”.

Læs LaRouches skrift her (på engelsk):

thelarouche.org/4laws

En sejrrig weekend

Den 13. september (EIRNS) – Sandheden om den 11. september begynder endelig at komme frem, efter at blot den første del af FBI's efterforskningsdokumenter, hemmeligholdt i 20 år, blev udgivet af Præsident Biden. Takket være det utrættelige arbejde af 11. September-familierne og overlevende forenet for retfærdighed imod Terrorisme, i samarbejde med denne bevægelse over mange år, er sandheden om de saudiarabiske embedsmænds samarbejde med flykaprerne den 11. september og andre al-Qaeda-terrorister i USA blevet fastslået uden tvivl for enhver tænkende borger. Og ikke kun hvilke som helst saudiarabiske embedsmænd, men dem som også var tætte på Det Hvide Hus under Cheney og "W" Bush og H.W. Bushs CIA.

Udtalte Lyndon LaRouche ikke på radioen den morgen, den 11. september, imellem at det første og det andet fly ramte tårnene, at Osama bin Laden ikke var en uafhængig styrke og ikke styrede disse angreb fra Afghanistan, men at USA's sikkerhedskontrol og luftforsvar var blevet lukket ned med amerikanske agenturers medvirken? Hvem var bin Laden andet end en ung saudiarabisk radikal trænet i Pakistan af britisk efterretningstjeneste, MI6, og sendt ind i Afghanistan af Pakistans efterretningstjeneste, Inter-Services Intelligence, for at hjælpe George H.W. Bushs CIA med at styrte den eneste kompetente regering, som Afghanistan

havde haft i 50 år? Hvem ville tro på, at "bin Ladens al-Qaeda" udførte masse mordet i New York og Washington? Men amerikanerne blev beordret til at tro på dette og at gå i krig for dette og at blive overvåget for dette i 20 år. Men denne forrige lørdag aften, 20 år efter den 11. september, blev sandheden endelig bekræftet uden yderligere tilsløring. LaRouche havde ret. Han havde allerede ret ni måneder inden den 11. september, da han den 3. januar erklærede, at Cheney og Bush ville have brug for "ekstraordinær statsstyring" for at håndtere et kommende finanskraak og ville have brug for et større terrorangreb for at kunne indføre dette.

Nu er endnu et kommende finanskraak igen årsagen til forsøg på at skabe konflikter og krige. Finanssygdommen – uendelig spekulation – kræver omgående LaRouches løsning med "De fire Love".

Tony Blairs, Dick Cheneys og "W" Bushs endeløse krige må alle slutte nu. Kongressen må nu ophæve, ikke blot Autoriseringen til brug af Militærmagt, men den berygtede Patriot Act.

Og Afghanistan kan blive stedet for et samarbejde mellem USA, Kina og Rusland for at hjælpe med at genopbygge en ødelagt nation; dér kan en atomar konfrontation få en ende.

Søndag morgen, den 12. september, sendte Helga Zepp-LaRouche en hilsen til en rørende "Mindehøjtidelighed for ofrene for terrorisme ved Tåremonumentet" i Bayonne, New Jersey. Til stede var reddere og folkevalgte politikere fra New York City og Bayonne, samt russiske embedsmænd fra FN og New Yorks konsulat, som mindedes at det var Vladimir Putin, der var det første statsoverhoved, som besøgte USA efter den 11. september, tilbød USA fuldt samarbejde mod terrorisme og derefter arrangerede skabelsen og gaven, monumentet "Sorgens Tåre". Ruslands ambassadør sendte en hilsen til forsamlingen, skulptøren af Sorgens Tåre og

præsident af Det russiske Kunstakademi, Zurab Tsereteli, talte, og borgmesteren og brandmænd og politifolk fra Bayonne og New York talte lidenskabeligt om båndet mellem USA og Rusland.

Helga Zepp-LaRouche formidlede sit budskab til denne forsamling:

"Den første prioritet må være at redde folks liv i de lande, som var mål for de 'endeløse krige', og det internationale samfund opfordres til at deltage i at bringe reel økonomisk udvikling til hele regionen, begyndende med skabelsen af et moderne sundhedsvæsen i hvert eneste land, hvilket, i en tid med denne pandemi og faren for fremtidige pandemier, er betingelsen for at overvinde denne forbandelse over menneskeheden. Dette kræver rent drikkevand, som er knapt i Afghanistan – en nation ramt af tørker – og det kræver elektricitet, som Afghanistan kun producerer 600 MW af i hele landet, svarende til et mellemstort til stort kraftværk i USA; 18 millioner mennesker er i fødevareusikkerhed og fire millioner trues med hungersnød den kommende vinter.

Præsident Biden kritiseres nu for tilbagetrækningen af tropperne, men han gjorde det rigtige, og hans løfte om at 'afslutte de endeløse kriges æra' må også medføre enden på indefrysningen af Afghanistans finansielle midler; det må medføre afslutningen på Caesar-sanktionerne mod Syrien; og afslutningen på alle sanktioner imens pandemien står på. Det er tid til at række hinanden hånden, især, igen, USA og Rusland, da der var flere perioder i begge nationers historie, hvor et sådant samarbejde eksisterede til fordel for hele menneskeheden.

Lad os derfor bruge sammenfaldet mellem afslutningen på 20 år med krige og 20-årsdagen for den 11. september til en højtidelig forpligtelse til at betragte terrorisme, sult og underudvikling som menneskehedens fjender, og ikke hinanden. Lad os udskifte geopolitikkens æra med en æra

for opnåelsen af menneskehedens fælles mål. Det er ikke et forgæves håb, at menneskeheden, som den eneste art der gennem sin eksistens har bevist, at kreativitet er den kvalitet som kan overgå alle tilsyneladende grænser, snart vil efterlade konflikt, aggression og krig bag sig, og at vi helt og fuldt bliver mennesker. Lad os inspireres af menneskets ædle ideal, som dette udtryktes i komponisternes, poeterne, kunstmalerne, arkitekterne og skulptørernes store kunst, ligesom skaberen af dette mindemonument, Sorgens tåre, hvorom vi forsamles i dag.

Disse sidste 20 år er forhåbentlig det sidste kapitel af menneskehedens ungdom, efterfulgt af dens voksenalder – hvor menneskers og nationers forhold til hinanden baseres på næstens kreative potentiale, og dermed gør dem til de bedste personer som de kan blive. At lære at tænke på den måde kræver en ophøjet åndstilstand i os alle for at kunne tænke ovenfra, fra denne menneskehedens højere enhed, der viser vejen til fremtiden, hvor alle nationer og alle mennesker vil skabe fred på Jorden og kolonisere stjernerne sammen.”

Schiller   Instituttets konference om 11. september – vejen fremad.

Se videoen her.

Den 11. september 2021 (EIRNS) – I modsætning til langt de fleste begivenheder, artikler, dokumentarer og kommentatorer på 20-årsdagen for terrorangrebet 11. september 2001 mod USA,

spildte Schiller Instituttet ikke tid på forsideartikler om dette angreb og de 20 år med kaos og blodsudgydelse påtvunget af amerikanske, britiske og NATO-styrker under falske forudsætninger. Snarere begyndte konferencen: "Vejen frem fra 11. september, Afghanistan og overvågningsstaten" med afspilning fra det direkte radiointerview kl. 9 (New York-tid) med Lyndon H. LaRouche, som allerede var planlagt til at gå i luften den 11. september 2001 med vært Jack Stockwell i hans radioprogram i Salt Lake City. LaRouches umiddelbare svar inden for få minutter på nyhederne om fly, der ramte tvillingetårnene, var at advare om, at Osama bin Laden ville få skylden for det, for derved at forhindre sandheden i at komme frem. Han sagde, at den globale finanskrisen skulle tages i betragtning, samt det faktum, at al-Qaeda blev skabt af Zbigniew Brzezinski og hans britiske mentorer i 1980'erne for at bekæmpe Sovjetunionen i Afghanistan. LaRouche havde i en webcast den 3. januar 2001 forudsagt, at Bush/Cheney-administrationen ville skabe en "Rigsdagsbrand" som et påskud for at sætte forfatningen ud af kraft, og pålægge nationen politistatsagtige foranstaltninger og føre krig rundt om i verden.

Helga Zepp-LaRouche tog derefter fat på det vanvid, der blev skabt i USA efter 11. september, som vækkede blodtørst efter hævn mod de påståede gerningsmænd i hulerne i Afghanistan, og tog fokus fra saudierne og deres britiske herrer, der havde planlagt og gennemført angrebet. Det der fulgte i 20 år, sagde hun, var den totale fiasko for de kombinerede militære styrker i alle NATO-nationer med at undertvinge 65.000 Taliban-krigere, mens de reducerede denne nation og flere andre nationer i den islamiske verden til ruiner. William Binney, den tidligere tekniske direktør for 'World Geopolitical and Military Analysis and Reporting section' ved National Security Agency (NSA), påpegede senere på konferencen, at det militær-industrielle kompleks var løbet tør for påskud for deres eksistens med sammenbruddet af Sovjetunionen i 1991, men efter 11. september var de tilbage i 'business'.

Der er to muligheder for at reagere på tilbagetrækningen fra Afghanistan, sagde Zepp-LaRouche: Hævn, i traditionen med Madeleine Albright, der sagde, at 500.000 irakiske børns død i Irak-krigen var "prisen værd", eller Hillary Clinton, som glædede sig over mordet på Libyens Qaddafi. "Dette er barbari," sagde fru Zepp-LaRouche. Eller vi kan som en menneskelig race reflektere over systemets fiasko, der bragte os til denne katastrofale situation, og blive enige om at ændre det, afslutte verdens geopolitiske opdelinger i stridende stammer og gå sammen om at løse de problemer, menneskeheden står over for som helhed, som hendes afdøde mand, Lyndon LaRouche, argumenterede for igennem hele sit liv. Hun gennemgik den forfærdelige tilstand for det afghanske folk efter 40 års krig, som dokumenteret af FN: 72% af befolkningen i fattigdom, mens yderligere 25% falder hurtigt, 10 millioner afghanske børn, der kræver humanitær bistand for at overleve, 1 million står over for akut underernæring – og alligevel har de vestlige lande og banker nægtet at give den nye regering adgang til landets egne midler og har indført sanktioner, der forhindrer mad, medicin, elektricitet og mere i at komme ind i landet. Er vi barbarer? Verdens nationer og institutioner skal handle, sagde hun, "ellers har vi ikke det moralske habitus til at overleve". Krigene i Irak, Libyen og Syrien var baseret på løgne, løgne der er blevet anerkendt som løgne, selv af dem der lavede dem – blandt andre Tony Blair, Colin Powell og Nancy Pelosi.

Der er en menneskelig måde at løse dette på, konkluderede hun. Mohandas Gandhi besejrede det britiske imperium gennem ikke-voldelig modstand, og hjalp med at skabe de fem principper for fredelig sameksistens, der nu er kodificeret i FN-chartret som international lov. Martin Luther King forstod dette og burde have været præsident. Da splittelserne og stridighederne finder sted i USA, sagde hun, skal vi se efter et højere princip, der adresserer menneskehedens fælles mål, nationalt og internationalt. Tænk først på menneskeheden, ikke først på nationen frem for andre. Freden i Westfalen i 1648, der

sluttede Trediveårskrigen, og hver historisk konfliktløsning var baseret på dette princip.

Den umiddelbare udfordring, fastholdt hun, er nødvendigheden af at skabe et moderne sundhedsvæsen i alle nationer på Jorden. Hvilket nu bekræftes af de mutationer, der forårsager ødelæggelse i verden, hovedsagelig fordi store regioner i de mindre udviklede nationer er blevet nægtet både passende folkesundhedsfaciliteter og adgang til vacciner, som bliver hamstret i de avancerede nationer. Pandemien vil ikke blive besejret, medmindre den er besejret overalt, sagde hun.

William Binney, den tidligere tekniske direktør for NSA, der afslørede, at det system, som han og hans team havde designet til at udrydde kriminalitet og terrorisme fra verdens masse-overvågningsdata, blev overtaget og brugt til at skabe den største overvågningsstat i historien under Bush/Cheney-administrationen. Han sagde, at ethvert håb om, at dette ville blive vendt, når Barack Obama blev præsident, blev knust, idet Obama sagde, at han ikke ville se tilbage, kun fremad – og ingen blev holdt ansvarlig for forbrydelserne mod forfatningen, men de fortsatte simpelthen. Binney sagde, at han fuldt ud støttede Helga Zepp-LaRouche i opfordringen til international enhed for menneskehedens fælles mål.

Terry Strada, den heltemodige leder af "9/11 Families and Survivors United for Justice Against Terrorism", talte til konferencen, som hun tidligere har talt til koncerter og konferencer i Schiller Instituttet, og beskrev den vigtige sejr, som hun og hendes organisation har opnået ved endelig at rekruttere medlemmer af Kongressen til at fremlægge sit foreslåede lovforslag om frigivelse af alle 9/11-dokumenter – især den 10-årige FBI-undersøgelse af det saudiarabiske regimes rolle i at støtte angrebet den 11. september, hvilken hidtil har været holdt hemmelig for verden. Dette skridt fra Kongressen overbeviste sidenhen præsident Biden om at udstede bekendtgørelsen om at frigive alle dokumenter i løbet af de næste seks måneder. Vi vil se om det sker, sagde hun, men

verden fortjener at kende sandheden.

Ray McGovern, der tjente i 27 år i CIA som ansvarlig for russisk efterretningsindsamling, holdt derefter en stærk tale om nødvendigheden af at vende den falske dæmonisering af alt russisk. Han henviste først til sin ven Julian Assange, der stadig er tilbageholdt i Hendes Majestæts Fængsel, Belmarsh, og reciterede 'Fangen', som den russiske digter Aleksandr Pushkin skrev, mens han var i fængsel og drømte om frihed, om en fange og en krage uden for cellen. Derefter, for at tage fat på de fanatiske misforståelser i Vesten om Rusland, beskrev han sit besøg i Moskva i 2016 med en amerikansk delegation for at fejre 75-årsdagen for Hitlers invasion af Sovjetunionen. Ved den lejlighed (og også til konferencen) reciterede han 'Vedrørende Krigens Grusomheder', som Nikolai Nekrasov skrev til gruppen, der omfattede russiske krigsveteraner og deres familier. Når en soldat dræbes i kamp, skriver digteren, er den person, der fortjener den største sympati, ikke konen eller vennen, der kan komme sig efter deres sorg, men moderen, som aldrig kan glemme, ligesom en grædepil aldrig kan løfte sine grene. Han forklarede, at Rusland har måttet lide over to århundreders besættelse under mongolerne, invasioner af svenskerne, af Napoleon, af nazisterne og mistede mere end 26 millioner sjæle i Den store Fædrelandskrig (2. Verdenskrig, red.). Han afsluttede med at konstatere, at langt de fleste amerikanske ledere aldrig har kæmpet i krig eller endda haft uniform på, og at trælse sætninger, såsom at Rusland er en "tredjestatsmagt" eller en "tankstation, der giver sig ud for at være et land" ikke hjælper menneskeheden. Har Pushkin tanket benzin, eller Tjajkovskij eller Dostojevskij? Spurgte McGovern.

Helga Zepp-LaRouche tog fat i McGovern's bevægende præsentation og insisterede på, at hvis man vil forstå et land, skal man læse dets poesi og kende dets dybeste tankegang. Vi har faret vildt, især i løbet af de sidste 20 år, sagde hun, ikke kun ved at ignorere de fem principper for fredelig sameksistens,

men ved at opgive civilisationernes dialog. Skaberen skabte mange forskellige kulturer, fordi de er smukke. Lyndon LaRouche blev internationalt beundret som en ægte patriot i USA, fordi han aldrig var arrogant, men ville kommunikere med deres kulturer.

Harley Schlanger, der gennem sin daglige blog på 'The LaRouche Organization'-webstedet er blevet en helt for tusinder af mennesker i alle dele af verden, beskrev, at langt de fleste aktiviteter, der foregår til minde om 11. september, ganske enkelt er banale. En kommentator, sagde han, havde den korrekte pointe i, at begivenheden vækkede hævnthirst, hvilket passede godt til den politik, som eliten ønskede af andre årsager. Som et resultat sendte USA 7.000 af sine egne til deres død. Folk som Lindsey Graham og Nikki Haley, der argumenterer for at vi skal tilbage til Afghanistan for mere blod og hævn, er skøre, sagde han. Vi må se til poesi, musik og historie for at afstå fra hævn.

Fru Zepp-LaRouche afsluttede konferencen med at sige, at selv Kina-haderen Tucker Carlson har taget i betragtning, at Xi Jinping gør noget rigtigt, når børn begrænses til tre timer om ugen med de åndssvage internet-videospil, hvilket er en del af bestræbelserne på at orientere kinesiske unge imod kærligheden til viden. Den frygtelige middelmådighed i hele Vesten, sagde hun, ses i forvirringen mellem "liberal" og "frihed". Friedrich Schiller vidste, at frihed findes gennem nødvendighed, mens "alting går an"-mentaliteten, der gennemsyrrer Vesten, er det modsatte af frihed. Vi må gå tilbage til de store skikkelser i vores kultur, vores forskere, vores digtere, vores musikere og derefter række ud til de store sind i andre kulturer – den klassiske musik i hver kultur, især da musik er et universelt sprog, der afspejler det menneskelige sinds universalitet. "Begynd at læse igen, tænk igen, om naturlov, reflekter over den kreative proces," sagde hun. "Kina og Rusland gør meget af den slags".

Dennis Speed, der ledede konferencen, afsluttede med at

opfordre alle til at læse Dante Alighieris 'Commedia' (Den guddommelige Komedie) som en dedikation til 700-året for Dantes død i eksil den 14. september 1321. I Commedia beskriver Dante det "at fare vild" midt i livet, og rejser med digteren Virgil, først gennem Inferno, derefter skærsilden og videre til paradiset, hvor hver især opnåede en højere sindstilstand. Hvis vi skulle leve livet for de mennesker, der døde både på dagen den 11. september, og sidenhen på grund af disse begivenheder, så forestil jer et genrejst, udviklet og levende Afghanistan og andre omgivende nationer som et produkt af et genrejst og pulserende USA og andre nationer, der bliver bedre, fordi de ser denne nye vej. Det er arven vi bør forsøge at sikre, at historien kan notere vi efterlod denne gang.

Afghanistan og et samarbejde for udvikling former diskussionen ved Det østlige økonomiske Forum i Vladivostok

4. september (EIRNS) – Med den presserende opgave at organisere en løsning på Afghanistan-krisen i tankerne hos de fleste deltagere, sluttede det årlige, Østlige økonomiske Forum i Vladivostok (EEF) i dag, efter tre dage med præsentationer og diskussioner, der hovedsageligt handlede om at bringe fred og stabilitet til regionen. Ironisk nok var det Talibans talsmand, Zabihullah Mujahid, der udtrykte den nødvendige tilgang klarest i et interview med dagbladet La República:

"Kina er vores vigtigste partner og repræsenterer for os en grundlæggende og ekstraordinær mulighed, fordi de er beredte på at investere i og genopbygge vores land. Vi har stor respekt for projektet Ét Bælte, Én Vej, som vil tjene til at genoplive den gamle Silkevej. Derudover er vi rige på kobberminer, som, takket være kineserne, kan blive aktive igen og moderniseret. Kina repræsenterer vores pas til hele verdens markeder."

Den russiske præsident, Vladimir Putin, som var vært ved EEF, spillede en førende rolle i at lede diskussionen i Vladivostok. Angående Afghanistan, sagde Putin, ifølge TASS, følgende: "Realiteten er, at Taliban-bevægelsen (forbudt i Rusland – TASS) nu kontrollerer næsten hele Afghanistan. Så, vi må lade virkeligheden vise os vejen". Han sagde, at landets opløsning er den hovedsaglige trussel for Moskva: "Rusland er ikke interesseret i et disintegreret Afghanistan. Hvis dette sker, ville der ikke være nogen at snakke med". Han tilføjede, at den afghanske situation "er en katastrofe, fordi amerikanerne, som er et meget pragmatisk folk, brugte mere end 1,5 billioner dollars på denne kampagne, og hvad er resultatet? Og hvis vi betragter antallet af folk, efterladt i Afghanistan, som plejede at arbejde for den fælles vestlige verden, USA og deres allierede, så vil det være klart, at det også er en humanitær katastrofe... Hvad Afghanistan angår, siger de: 'Vi tog derhen og begik en masse fejltagelser'. Men denne proces fortsætter i mange andre lande. Hvad er sanktioner? De er en fortsættelse af den samme politik, som tilsigter at gennemtvinge deres standarder". Putin tilføjede, at han håbede på, at de vestlige lande "vil erkende at det at handle som tidligere er en fejlagtig politik".

Schiller Instituttets stifter, Helga Zepp-LaRouche, understregede ligeså, i udtalelser fra i dag, at Afghanistan-krisen har fremhævet det faktum, at hele det neoliberale paradigme er dødt, og at det må erstattes af en ny orden for fred gennem udvikling. Hvis tiden med vedvarende

krige i sandhed skal komme til en ende, som Præsident Biden har lovet, så skal alle sanktioner – som blot er et redskab for regimeskift mod nationer – omgående ophæves, herunder de dræbende Caesar-sanktioner, som rammer Syrien. Europa og USA må i stedet deltage, med Kina og andre Bælte- og Vejnationer, i den presserende opgave at genopbygge Afghanistan, begyndende med de kritiske sundhedsforanstaltninger og fødevareforsyninger nødvendige for at undgå en truende hungersnød i landet.

Billede: Mikhail Tereshchenko, Eastern Economic Forum, TASS
host photo

POLITISK ORIENTERING AUGUST 2021:

Afghanistan: Hvad nu?: Fred gennem økonomisk udvikling

Download (PDF, Unknown)

Er Vesten i stand til

at lære? Hvad Afghanistan behøver nu, af Helga Zepp-LaRouche

5. september (EIRNS) – NATO's katastrofale fadæse i Afghanistan, og dermed de sidste 20 års interventionspolitik, kunne næppe være mere dramatisk. Ikke blot det, at krigen blev tabt; det er paradigmatiske for hele spektret af det vestlige, liberale systems fejlantagelser. Det fortjener derfor bifald, når Præsident Biden bekendtgør, at tilbagetrækningen fra Afghanistan markerer afslutningen på hele den æra, hvor amerikansk militærmagt brugtes med det formål at »omskabe« andre lande. Men hvis denne omlægning blot betyder, at man ikke længere vil beskæftige sig med de »endeløse krige« i sekundære områder, for at sætte alle kræfter ind mod de »nye udfordringer«, nemlig konfrontationen med Kina og Rusland, så ville lektionen fra denne skammelige misere ikke være lært, men blot være skridt på vejen til en endnu mere endegyldig katastrofe. Såret er dog stadig friskt, chokket fra nederlaget ryster endnu hele den vestlige verden, så muligheden for en fuldstændig ny tilgang eksisterer.

Et projekt fra Brown University om undersøgelse af de amerikanske kriges omkostninger siden 11. september 2001, som nu får 20-årsjubilæum, har udregnet, at de samlede omkostninger for militæroperationerne i Afghanistan, Irak, Syrien, Yemen, Somalia, Pakistan osv., har kostet 8 billioner dollars og at mindst en million mennesker har mistet livet. Deraf gik 2,3 billioner dollars til Afghanistan-krigen, 2,1 billioner til krigszonen Syrien/Irak, 355 milliarder til militære operationer i Libyen, Somalia osv., 1,1 milliarder til programmer for Homeland

Security og 2,2 milliarder til den tilhørende understøttelse af amerikanske krigsveteraner, som gjorde tjeneste i disse krige, hvoraf et stort antal af dem lider under fysiske og psykiske mén. Mindst 15.000 amerikanske soldater og omkring lige så mange internationale NATO-tropper blev dræbt. Omkring 70 millioner mennesker er flygtninge pga. disse krige. Hundredetusinde soldater var udsendt, et ukendt antal af civilister mistede livet, en stor del af tropperne var hovedsageligt beskæftiget med at beskytte sig selv i fjendtlige omgivelser, hvis mennesker og kultur de forstod lige så lidt for 20 år siden, som de gør det nu, hvilket senest blev erkendt efter 2019, hvor Afghanistan-papirerne blev offentliggjort.

Den humanitære situation i Afghanistan er forfærdende. Ligesom direktøren for Verdens Fødevarerprogram (WFP), David Beasley, som besøgte Afghanistan i den sidste uge af august måned, bekendtgjorde, sultar 18 millioner afghanere – mere end halvdelen af befolkningen – og fire millioner trues i den kommende vinter med døden, uden massiv hjælp. Verdenssundhedsorganisationen (WHO) frygter en medicinsk katastrofe, i lyset af et nærmest ikke-eksisterende sundhedssystem til COVID-pandemien, og at kun én million mennesker indtil nu er blevet vaccineret. Kan folk i Vesten blot tilnærmelsesvis forestille sig, hvilken lidelse den afghanske befolkning har måttet gå igennem i de sidste 40 års krig indtil det nuværende øjeblik – og stadigvæk må gå igennem nu?

I lyset af denne tragedie, som næsten overstiger ens forestillingsevne, er det derfor absurd, og bevidst vildledende, at man i konteksten af »endeløse krige« stadig taler om »Nation Building«. Hvad blev der opbygget, når halvdelen af befolkningen sultar? Hvis USA og de andre NATO-medlemmer blot havde brugt fem procent af deres militærbudget til at investere i den egentlige opbygning af Afghanistan, ville det aldrig være kommet til

denne forfærdelige katastrofe.

Indtil videre er det ikke tydeligt, om en reel genovervejelse finder sted i USA og Europa. For dette ville ikke blot betyde, at man er villig til at »tale med Taliban«, men at man korrigerer hele præmissen for de sidste 20 års politik. Hvis Biden ærligt mener, at hele æraen med interventionskrige bør afsluttes, så må de amerikanske tropper endelig efterleve afstemningen i det irakiske parlament, som allerede forlangte deres tilbagetrækning i januar 2020. Så må de morderiske sanktioner fra USA's Caesar-lovgivning mod Syrien afsluttes, som indtil nu har bidraget til, at over 90 procent af befolkningen har en levestandard, der ligger under fattigdomsgrænsen, og, i en tid med pandemi, burde alle sanktioner mod lande, der er uden FN-mandat, stoppes, fordi de kun rammer de fattigste dele af befolkningen og ofte dræber dem.

Hvad USA og de europæiske nationer må gøre nu, hvis de nogensinde igen ønsker at have troværdighed, hvad angår »værdier« og »menneskerettigheder«, er at tilbyde den afghanske regering, som nu er i gang med at blive dannet, reel støtte, derigennem at de f.eks. opbygger et moderne sundhedsvæsen. En af de ting, som i øjeblikket er tiltrængt, er et helt system af moderne udrustede sygehuse, sammen med et system til uddannelse af læger, medicinsk fagpersonale og et træningsprogram for unge mennesker, som kunne hjælpe med at gøre befolkningen bekendt med de nødvendige hygiejnetiltag i en pandemi, også i landområderne. Et sådant system kunne, gennem samarbejde med medicinske centre, forbindes med USA og Europa, ligesom dette allerede sker, på selektiv basis, i andre udviklingslande.

I lyset af hungersnøden ville et omfattende tilbud til understøttelse af landbruget være påtrængt, udover luftbroen, som David Beasley fra WFP opretter fra Pakistan, og som kan bringe fødevarer til Afghanistan. Hvis det skal

forhindres, at landmændene af ren og skær nød igen begynder at dyrke opium, så må udviklingen af landbruget, som en integreret del af en generel, økonomisk genopbygning, finde sted. Den tidligere chef for FN's program for narkotikakontrol (UNDCP), Pino Arlacchi, har, gennem aftalen fra 2000 med Taliban, demonstreret, at afskaffelsen af narkotikaproduktion er mulig og i overensstemmelse med Talibans religiøse overbevisning.

Forudsat at Afghanistans suverænitet og den nye regering bliver respekteret fuldt ud og med garantier for, at en sådan hjælp til opbygningen af landbruget ikke vil blive sammenblandet med en politisk dagsorden, kunne forskellige pilotprojekter påbegyndes efter modellen fra Jawaharlal Nehrus Grønne Revolution i de regioner, som er villige til dette. I USA og Europa findes der engagerede unge og ældre landmænd, som gerne ville hjælpe med til at bidrage til en sådan fredsmission, således at landbrugsproduktionen i Afghanistan bliver forbedret og hungersnøden kan overvindes permanent. I lyset af de tilbagevendende tørker må sådanne programmer naturligvis gå hånd i hånd med vandprojekter og et generelt vandforsyningssystem.

I første ombæring må det handle om at hjælpe den afghanske befolkning i en gigantisk nødsituation, som de ikke selv har forårsaget, og dette er kun muligt, når et tillidsgrundlag skabes med den nye regering, uanset alle ideologiske forbehold. Komitéen for modsætningernes Sammenfald foreslår derfor, at USA og de europæiske regeringer udpeger den person, som tidligere har bevist, at en sådan politik kan fungere, til koordinationen af et sådant hjælpeprogram – nemlig Pino Arlacchi. Det ville være en garanti for, at Afghanistans suverænitet respekteres og at det under ingen omstændigheder forsøges påtvunget den vestlige standard, da han allerede tidligere har vundet Talibans tillid.

En sådan ny politisk definition for Afghanistan betyder

naturligvis også en fuldstændig afvisning af at tænke i geopolitiske kategorier, en frasigelse af forestillingen om politik som et nulsumsspil, hvor Kinas og Asiens opgang automatisk opfattes som Vestens nedgang. Den nye regeringschef, Abdul Ghani Baradar, har med sit besøg hos den kinesiske udenrigsminister, Wang Yi, signaliseret, at hans regering tilstræber et samarbejde med Kina og Afghanistans integrering i Den Nye Silkevej. Den russiske ambassadør i Afghanistan, Zamir Kabulow, har foreslået en international konference for landets økonomiske opbygning, hvor det skal diskuteres, hvilket projekter der må have absolut prioritet for at overvinde nødsituationen.

Hvis den vestlige verden har lært noget som helst fra årtusinde-nederlaget i Afghanistan, så må den ikke blot fordomsfrit samarbejde med Rusland, Kina og de centralasiatiske nabolande, Pakistan, Iran og Indien i Afghanistans opbygning, men også med hele Sydvestasien. Det er ikke sloganet: »afslut de endeløse krige«, der er idiotisk og som fik Tony Blair til at hidse sig op, men derimod Blairs fremsatte politik for koloniale interventionskrige. De var ikke blot tåbelige, men kriminelle og morderiske, og har ødelagt livet for millioner af mennesker eller bragt dem ubeskrivelige lidelser, og deres arkitekter må stå til regnskab for dem.

Men når cyklussen af vold og hævn skal overvindes, så må en ny politik på dagsordenen: Det nye navn for fred er udvikling, som Pave Paul VI udtrykte dette. Afghanistan er stedet, hvor USA og Kina kan påbegynde en form for samarbejde, som kan repræsentere et babyskridt i retning af et strategisk samarbejde, hvor menneskehedens fælles mål rykkes i forgrunden, og deres virkeliggørelse i sidste ende repræsenterer den eneste måde, hvorpå menneskeheden endelig kan forhindres at ende i en atomkrig.

Annegret Kramp-Karrenbauer virker i hvert fald til intet at have lært af det »hårde nederlag«, når det eneste, der falder

hende ind, er en opfordring til »større militær selvstændighed for EU«. »Manglen på egne evner«, som hun taler om, relaterer ikke kun til den manglende europæiske modstand mod den amerikansk lede tilbagetrækning fra Afghanistan.

Hvis den vestlige verdens selvskabte nedgang skal stoppes, behøver vi en ærlig analyse af, hvorfor den neokoloniale, liberale samfundsmodel har slået fejl, og vi behøver frem for alt en renæssance af den humanistiske og klassiske kultur. Vores holdning i forhold til opbygningen af Afghanistan er testen, der viser, om vi er i stand til dette.

– fra Neue Solidarität

Rapport: Geo-økonomiens daggry – udvidelsen af Bælte & Vej til Afghanistan

af Hussein Askary, Schiller Instituttets Sydvestasien koordinator, Bestyrelsesmedlem af Bælte- og Vej-Instituttet i Sverige (www.brixsweden.org)

Billede: Afghanistan omfavnes af, og kan forbindes til, to af Bælte- og Vej-Initiativets vigtigste korridorer: den grønne Kina-Pakistan-økonomisk Korridor, og den gule Kina-Centralasien-Vestasien. De foreslåede ruter i lilla, der krydser Afghanistan, viser, hvordan det kunne lade sig gøre. Billede t.v. BRIX, t.h. Flickr J. McDowell

af Hussein Askary, Schiller Instituttets Sydvestasien

koordinator, Bestyrelsesmedlem af Bælte- og Vej-Instituttet i Sverige (www.brixsweden.org)

Den hastige tilbagetrækning af amerikanske, britiske og andre NATO-tropper fra Afghanistan efter 20 år med en forfejlet »krig mod terror« har potentialet til at blive et vendepunkt i retningen af en ny verdenspolitisk ære. Sammenligningerne med amerikanske troppers tilbagetrækning fra Saigon (Vietnam) i 1975 er noget upræcise. Der findes nu en ny mekanisme og sammenslutning af regionale og globale magter villige til at bringe fred, stabilitet og økonomisk udvikling til Afghanistan, med udarbejdede planer langs Bælte- og Vej-Initiativet (BVI). Sammenligningen burde nærmere være med Berlinmurens fald i 1989, hvilket betyder, at en forfærdelig æra potentielt set går mod enden, og at en ny indvarsles i verdenspolitikken, som omvælter årtier og århundreder af ødelæggende nulsums- og geopolitik, »great games« og krig.

Hvis denne nye situation håndteres roligt og klogt, har den potentialet til at opnå fred gennem økonomisk udvikling og samarbejde til gensidig fordel. Nøglen til denne nye politik er integrationen af Afghanistan ind i Bælte- og Vej-Initiativet. Selvom der er store farer ved den kaotiske situation, som NATO har efterladt sig i Afghanistan, må hovedpunktet på dagsordnen for et hvert freds- og forsoningsinitiativ indeholde en genopbygning af økonomien.

Efter 20 års militære operationer af USA, Storbritannien og deres allierede, og med mindst 71.000 civile dræbte i både Afghanistan og Pakistan, blev disse tropper hastigt trukket tilbage i juli og august i dette år. Taliban, det påståede mål for Afghanistan-krigen og den hovedsaglige opposition til NATO og den vestligt støttede regering, udvidede deres kontrol over hver eneste del af landet. Imens de vestlige medier var fyldt med panikslagne reportager om Talibans hurtige stormløb i mange dele af landet, havde mere nøgterne tænkere i Kina, Rusland, Pakistan, Iran og mange centralasiatiske nationer, og selv i Indien, travlt med at arrangere et væld af diplomatiske

træk, både for at kontrollere situationen, og få Taliban og den afghanske regering i Kabul til at snakke om fred og forsoning.

Det kinesiske statsrådsmedlem og udenrigsminister, Wang Yi, besøgte allerede i juli flere centralasiatiske hovedstæder for at diskutere situationen. Shanghai Cooperation Organisation (SCO), der inkluderer alle de overnævnte nationer, samt andre eurasiske nationer, afholdt et møde den 14. juli med sine udenrigsministre om Afghanistan i Dushanbe, hovedstaden i Tadsjikistan. Wang Yi udtalte ved mødet, at grundet den hastige tilbagetrækning af USA's og NATO's tropper, »står Afghanistan igen overfor en alvorlig skillevej, som enten fører mod krig eller mod fred, kaos eller stabilitet«. Han fremlagde et initiativ med fem punkter, hvoraf det tredje punkt var »samarbejde for at fremme en forsoningsproces, som kan sikre, at ingen borgerkrig udvikler sig i horisonten – i overensstemmelse med princippet: »afghansk-ledet og afghansk-ejet«. Alle nabolande til Afghanistan har noget at vinde og tabe i situationen, og har indflydelse på visse afghanske fraktioner og grupperinger, hvilket gør dem til nyttige mæglere for fred og forsoning. Det femte punkt opfordrede SCO til at bidrage til fred og genopbygning af Afghanistan. SCO bør gøre aktivt brug af eksisterende samarbejdsmekanismer indenfor økonomi, handel, kultur og andre områder, for at støtte Afghanistan i udbygningen af sin kapacitet for uafhængig udvikling, og opnåelsen af sand og varig udvikling. Integrationen af Afghanistan i regionale, økonomiske udviklingsplaner og -strukturer vil sikre varig fred.

Ingen fred uden udvikling

Det er dette sidste punkt, som blev forsømt i de sidste 20 år, imens fokuset kun var rettet mod brugen af militær- og sikkerhedsforanstaltninger, hvilket har haft ødelæggende konsekvenser for nationen og regionen. I følge visse vurderinger har USA brugt 2,2 billioner dollars på denne krig, imens de samlede udgifter for amerikanske krige siden

11. september 2001 er oppe på 6,4 billioner dollars. Næsten intet af dette blev brugt til at opbygge infrastruktur, huse, hospitaler, skoler, energiproduktion eller vandforsyningssystemer. Dette er seks gange så meget som Kina investerede i BVI siden 2013. Men Kina har bygget tusindvis af kilometer af jernbaner og veje, kraftværker, havne, lufthavne, vandforsyningssystemer, over hele Eurasien og i Afrika. Dette er grunden til, at den nuværende situation i Afghanistan kunne blive vendepunktet i den nutidige historie i forhold til filosofien bag og udarbejdelsen af fred gennem økonomisk udvikling frem for militærmagt.

Afghanistan og BVI

I modsætning til dens tidligere rolle som en stødpudezone mellem de russiske og britiske imperier i det geopolitiske »store spil«, ligger Afghanistan perfekt til at kunne blive broen mellem det nordlige Eurasien og det sydlige Asien, og mellem Østasien og Vestasien. Det er klemmt inde mellem to af BVI's hovedkorridorer, Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor (CPEC) syd for dens grænse og Silkevejskorridoren fra Kina til Centralasien, Iran og Tyrkiet nord for dens grænse.

Formelt blev Afghanistan en del af BVI i maj i 2016 i sammenhæng med et besøg af Afghanistans administrerende overhoved, Dr. Abdullah Abdullah, i Kina i maj måned 2016, hvor de afghanske og kinesiske udenrigsministre underskrev et forståelsespapir om samarbejde indenfor BVI. Det afghanske udenrigsministerium udtalte på dette tidspunkt, at »i betragtning af dets beliggenhed som korsvej mellem Central-, Syd- og Sydvestasien er Afghanistan godt placeret for et partnerskab med Kina og til at forbindes med regionerne langs BVI«. Afghanistan blev også et medlem af den Asiatiske Infrastruktur- og Investeringsbank i 2017. Men på grund af situationen i landet, og det åbenlyse fjendskab mellem USA og Kina, blev ingen fælles infrastruktur eller andre projekter sat i gang.

Interessant nok lykkedes det Kina at inkludere BVI som en del af FN's mission i Afghanistan, og i artikel 34 af FN's sikkerhedsråds resolution nr. 2344 fra 2017 står, at de »påskønner og opfordrer til yderligere anstrengelser for at styrke processen for regionalt, økonomisk samarbejde, herunder tiltag for at muliggøre regionale forbindelser, handel og transit, inklusive regionale udviklingsinitiativer som Bælte- og Vej-Initiativet og det 21. århundredes Maritime Silkevejsinitiativ samt regionale udviklingsprojekter.«

Næsten et år før USA's og NATO's tilbagetrækning fra Afghanistan opnåede Wang Yi en konsensus for ni punkter ved indvielsen af Mødet mellem den kinesiske og de centralasiatiske udenrigsministre den 16. juli 2020. Her er det tredje punkt bemærkelsesværdigt, hvor der står, at parterne vil gøre en indsats for at »skabe en synergi mellem Bælte- og Vej-Initiativet og de centralasiatiske landes udviklingsstrategier, udvide handel og sørge for flere fælles idéer og konkrete skridt for udviklingen af Silkevejen for Sundhed og den Digitale Silkevej.« I det ottende punkt, som omhandler Afghanistan, står der: »Kina og de centralasiatiske lande støtter alle freds- og forsoningsprocessen i Afghanistan, og er klar til at spille en konstruktiv rolle i at opfordre til intra-afghanske forhandlinger, genoprettelsen af fred og stabilitet, fremskyndelsen af økonomisk genopbygning i Afghanistan og styrkelsen af regionalt samarbejde.«

Et andet vigtigt skridt var den fælles udtalelse fra Den fjerde, trilaterale dialog mellem Kinas, Afghanistans og Pakistans udenrigsministre i juni måned 2021, hvor det blev understreget at »de tre parter igen bekræftede, at de vil udbygge samarbejdet under Bælte- og Vej-Initiativet, Den regionale, økonomiske Samarbejdskonference (RECCA), Processen i Istanbul »Asiens Hjerne« (HoA/IP) og andre regionale, økonomiske

initiativer.« Forbindelsen mellem Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor (CPEC) og Afghanistan var et nøgleelement i denne dialog.

RECCA, som er nævnt i dette fælles dokument, er et initiativ, som blev igangsat af Afghanistans udenrigsministerium for at samle alle de forskellige forbindelses- og udviklingskorridorer, der forbinder Afghanistan med dens naboer og de større regioner. De har udgivet flere studier om disse korridorer, samt hvordan de vil gavne Afghanistan og forøge stabilitet og sikkerhed i landet, samt hele regionen.

Så, planen er at bygge flere udviklingskorridorer til transport, energiproduktion, og olie og gas gennem Afghanistan. Flere af projekterne er beskrevet af RECCA. Et af dem er CASA-1000, det centralasiatiske og sydasiatiske regionale marked for elektricitet. Turkmenistan er et land rigt på naturgas. Iran, ligeså, er rigt på naturgas og begge leverer strøm til Afghanistan.

Afghanistan er afhængig af at dets nabolande leverer elektricitet, kapaciteter som ikke er blevet opbygget de sidste 20 år. CASA-1000 inkluderer Kirgisistan, Tadsjikistan, Afghanistan og Pakistan under ét elforsyningsnet. TAP-500 er et andet elektrisk kabel som forbinder Turkmenistan, Afghanistan og Pakistan. Der er TAPI, den turkmenske, afghanske, pakistanske og indiske gasrørledning, som angiveligt blev støttet af USA og NATO, men denne blev brugt som et geopolitisk redskab for at sikre sig, at de centralasiatiske lande og de gas- og olierige lande afholdte sig fra at samarbejde med Rusland, Iran og Kina, og få deres naturgas udefra, da de er lande uden kystlinje.

Så, idéen var, at forbinde Turkmenistan direkte med Afghanistan, Pakistan og Indien, og få naturgassen derfra. Men dette er, i sig selv, et meget nyttigt projekt og hjælper også med at forbinde Pakistan og Indien gennem en fælles

interesse. Men det udelukker ikke at bygge en gasrørledning til Rusland eller til Kina eller gennem Iran. Virkeligheden får imidlertid det sidste ord, og korridoren med naturgasrørledningen mellem Turkmenistan, Centralasien og Kina er blevet en af de mest vitale gasrørledninger i Asien. Iran, Pakistan og Indien havde også deres planer for en »Fredens Rørledning«, hvilket iranerne byggede hele vejen til Zahedan på grænsen til Pakistan; men presset fra USA tillod ikke Pakistan at følge op på dette projekt. Yderligere, bidrog konflikten mellem Pakistan og Indien til at stoppe dette projekt. Så, der er ingen konflikt mellem disse forskellige olie- og gasrørledninger, hvis geopolitikken skubbes til side, og økonomiske og sociale overvejelser tager dennes sted.

I dag er der intet i vejen for, at Pakistan kan drage fordel af at samarbejde med begge. Nødvendigheden for elektricitet for alle lande, herunder Indien og Kina, er så enormt, at det kun kan imødekommes med mere end én rørledning.

Der er også, blandt disse infrastrukturprojekter, De fem nationers Jernbane (Kina, Kirgisistan, Tadsjikistan, Afghanistan, Iran) og korridoren fra Peshawar (Pakistan) til Kabul og til Dushanbe. En anden korridor går fra Peshawar til Kabul til Mazar-e-Sharif og ind i Turkmenistan. Der er en række jernbaner, som blev bygget fra nabolandene; som Iran, der blot sidste år færdiggjorde jernbanen fra Khaf og Mashhad i Iran til Herat i det nordvestlige Afghanistan. En korridor skulle også videreføres fra Tadsjikistan til Kunduz. Mange regionale jernbaner når fra nabolandene til Afghanistans grænsebyer, men stopper så der, fordi de ufærdige forbindelser mangler inde i Afghanistan selv. I 2016 ankom et tog fra Xinjiang i Kina til Hairatan i det nordlige Afghanistan, som passerede gennem Kasakhstan og Usbekistan. I 2019 blev en fragtforbindelse oprettet langs denne rute til Kina. Derfor burde det at bygge de manglende forbindelser i Afghanistan,

blive til omdrejningspunktet for genopbygningsplanerne.

I februar dette år blev en strategisk aftale mellem Pakistan, Afghanistan og Usbekistan underskrevet for konstruktionen af en jernbane på 573 km fra Mazar-e-Sharif via Kabul til Peshawar (Pakistan). Den vil blive forbundet med den eksisterende Termez (Usbekistan) som krydser over til Mazar-e-Sharif (i Afghanistan), der åbnede i januar 2012. Denne strækning muliggør en direkte forbindelse mellem Pakistan og den usbekiske hovedstad, Stashkent. De tre lande skrev i fællesskab under på et forslag i december 2020 for planer, som søger et lån til projektet fra globale finansinstitutioner på 4,8 milliarder dollars. Efter forlydende har både Verdensbanken, Den asiatiske Udviklingsbank, Den europæiske bank for genopbygning og Udvikling, Den europæiske Investeringsbank, Den islamiske Udviklingsbank, Den asiatiske infrastruktur- og Investeringsbank (AIIB) og Det internationale Finansselskab (International Finance Corp.) vist interesse for projektet. Strækningen vil også blive forbundet med den 112 km lange grænsestrækning fra Atamyrat (Turkmenistan) til Aqina til Andkhoy, og forbinde Turkmenistan med Peshawar.

Omringet af BVI-projekter

Alle Afghanistans naboer deltager aktivt i BVI. CPEC, BVI's flagskib, og den mest avancerede af BVI-korridorerne, er et vigtigt middel til at bringe BVI til Afghanistan.

Kinas forhold til Centralasien har udviklet sig i en positiv retning, specielt efter Xi Jinpings iværksættelse af BVI i 2013. De centralasiatiske nationer, hvor af tre deler grænse med Afghanistan, har tilpasset deres nationale udviklingsplaner til BVI. Ikke kun er deres handel med Kina vokset enormt, men mange infrastruktur- og landbrugsprojekter er nu integrerede dele af BVI og samarbejdet med Kina. SCO, som til at begynde med var en sikkerhedsorganisation, har nu udviklet sig til et redskab for økonomisk samarbejde. Den

fælles kommission for formidlingen af international Vejtransport er en af SCO's vigtige platforme, specielt hvad infrastruktur angår. Der er flere initiativer for Kina og Centralasien, såsom Den regionale sino-kirgisiske Samarbejdsplan (2015-2020), Kasakhstans lyse Vej-Initiativ, Tadsjikistans nationale udviklingsstrategi 2030 og Usbekistans nye udviklingsstrategi.

Hvad den regionale sammenknytning angår, er Kinas Xinjiang-region (uyghurenes autonome region) forbundet med tre hovedkorridorer i BVI. Disse er CPEC, Den nye Silkevej og Den eurasiske Korridor. Men for at have en effektiv sammenknytning er der brug for en opgradering af transport- og energiinfrastrukturen i Kinas nabolande, for at kunne følge med den hurtige udvikling af Kinas egen økonomi og den hurtige forøgelse i handlen mellem Kina og Europa.

Iran, som deler en lang grænse med Afghanistan i vest, har i årevis også konsolideret dets forhold til Kina og BVI, men allervigtigst ved at skrive under på Aftalen for det omfattende strategiske Partnerskab i marts 2021, hvilket sætter en ramme for handel, økonomisk og strategisk samarbejde, der er uden sidestykke og vil fortsætte de næste 25 år. Iran har også stærke økonomiske bånd til Afghanistan og har, som nævnt ovenfor, for nyligt udvidet en vigtig jernbane fra Khaf i det østlige Iran til Herat i Afghanistan.

Rig på mineraler

Afghanistan er rig på sjældne jordarter og andre metaller såsom litium, beryllium og tantal og andre stoffer, der er nødvendige for moderne elektronik og højteknologiske produkter. Afghanistan har også meget store jern- og kobberminer.

En god ting, som USA's agentur for geologiske Undersøgelser foretog, var en omfattende undersøgelse af

næsten hele det afghanske territorium for at finde de forskellige aflejringer af særlige mineraler og mineraler, som ikke er olie. Studiet blev fuldendt i 2016 og er blevet opdateret flere gange siden da.

Kobberaflejringerne i Mes Aynak er nogle af de største i Asien. Et kinesisk konsortium (China Metallurgical Group) vandt kontrakten for at udvikle denne mine og udvinde kobber i 2007. Dog var der to store problemer med arbejdet. Et af dem var et sikkerhedsproblem. Områderne, hvor det kinesiske firma arbejdede, blev angrebet af militante grupper i flere ombæringer. Det andet problem har med forarbejdelsen af kobberet at gøre, hvilket krævede en investering i konstruktionen af et kraftværk på 500-megawatt og en jernbane for at bringe kullet fra den nordlige del af landet, og at fragte det udvundne kobber var også nødvendigt. Mangel på vand, som er nødvendigt for minedrift, var også et andet problem. Dette betød at projektets omkostninger, som et resultat af sådanne investeringer, ville være højere end forventet. Dette betød at forventede afkast, både for det kinesiske firma og den afghanske regering ikke var så store, som de først blev skønnet. Dette førte til en stridighed, som ikke er løst endnu, men hvis sikkerhedssituationen stabiliseres, og udviklingskorridorerne bygges, vil energi og transport være til rådighed til lettere at gøre brug af disse miner.

Vandmangel

Afghanistan var en frodig have for mange århundreder siden; men på grund af periodiske, langsigtede klimaforandringer og også alle de konflikter, som har indhyllet Afghanistan, samt den manglende udvikling, så er Afghanistan temmelig tørt. I Afghanistan har blot 67% af befolkningen adgang til drikkevand, ikke nødvendigvis vand fra vandhanen. Mange har kun adgang til drikkevand via brønde. I 2004 var dødelighedsraten 25% i Afghanistan for børn under fem år, hvilket er et forfærdeligt højt niveau; men halvdelen af

dødsfaldene er relaterede til vandbårne sygdomme – så, det at levere vand er et umiddelbart spørgsmål om liv og død for mange, samt er essentielt for økonomisk udvikling.

Afghanistan har et stort antal floder, såsom Helmand-floden, Amu Darya-floden, Kabul-floden, Logar og Banjshir, samt flere andre mindre floder. Fordi de afhænger meget af at sne smelter i bjergene, har de store udsving på årstiderne, og nogle af floderne tørrer sågar ud i sommeren og efteråret. Vandbudgettet i Afghanistan skønnes til at være 55-75 milliarder kubikmeter om året. Det er cirka, hvad ægypterne får fra Nilen hvert år; men ægypterne får det bogstaveligt serveret på et fad. Men i Afghanistan, på den anden side, for at være i stand til at gøre brug af så meget som muligt af dette vandbudget – det vil sige, i stedet for at det løber ud eller fordamper – er der brug for at opbygge et kæmpe kontrolsystem af vandinfrastruktur.

Et vigtigt punkt, i forhold til fødevareresikkerhed, er problemet med opiumdyrkning, som var forsvundet, da Taliban sad på magten før 2001, men som kraftigt voksede efter at USA og NATO tog kontrollen. Afghanistan er blevet til kilden for 80% af hele verdens opium- og heroinproduktion. Da Taliban overtog hovedstaden, Kabul, den 17. august, erklærede de at de endnu engang vil udrydde opiumopdyrkningen.

De menneskelige ressourcer

I følge statistik fra 2021 ligger Afghanistans befolkning på 39 millioner mennesker, herunder tre millioner flygtninge, mest i Iran og Pakistan. Men den forbløffende faktor er at 46% af befolkningen i Afghanistan er under 15 år; og kun 2,5% af befolkningen i Afghanistan er over 65 år gamle. Så, omkring 80% af det afghanske folk er under 30 år gamle, hvilket er en meget, meget ung befolkning. Og selvfølgelig har disse enorme aspirationer og krav. Det forventes, at denne befolkning på 37 millioner vil være fordoblet i år 2050.

Koncentrationen af befolkningen i Afghanistan er syd og nord for den centrale bjergkæde. Så, disse må forbindes gennem udviklingskorridorer, således at alle de forskellige, afghanske befolkningsgrupper, samt ressourcer, kan knyttes sammen – både vand og andre ressourcer – for at skabe en økonomisk enhed. Dette vil naturligvis bidrage til at forbinde Afghanistan til de omkringliggende nationer, for at skabe en endnu større økonomisk enhed.

Hvad den umiddelbare støtte via Bælte & Vej burde være, er genopbygningen af Afghanistans infrastruktur, for at skabe den nødvendige økonomiske platform, således at de millioner af unge afghanere får muligheden for at forbedre deres færdigheder og deres produktivitet for at drage nytte af naturressourcerne og landet for at profitere og blive i stand til at deltage i den internationale handel.

Vejen frem

Den 28. juli 2021 mødtes Wang Yi med delegationen, ledt af chefen for Talibans afghanske politiske Kommission, Mullah Abdul Ghani Baradar, som var på besøg i Tadsjikistan. Selvom en stor del af diskussionen beskæftigede sig med det fremtidige perspektiv for forsoning, fred, stabilitet, og at forhindre terrorgrupper i at bruge Afghanistan som base for angreb mod Kina og andre nabolande, var økonomisk udvikling og genopbygning nøgleelementer i de to parter diskussion. Baradar understregede, at den afghanske side håber at Kina vil være mere involveret i Afghanistans freds- og forsoningsproces, og spille en større rolle i fremtidig genopbygning og økonomisk udvikling. Det afghanske Taliban vil også selv gøre en indsats for at fremme et miljø for investeringer.

Ironien her er, at det selvsamme Afghanistan, som var omdrejningspunkt for geopolitik, pludselig kunne blive til springbrættet til en ny æra for et samarbejde om gensidig vinding, frem for politiske nulsumsspil. Økonomisk samarbejde

er vejen til både sikkerhed og velstand for alle nationer, særligt Afghanistan, hvis befolkning har lidt så skrækkeligt i næsten 40 år. Det er på rette tid nu at bringe Afghanistan på Bælte & Vej mod fred. Denne nuværende krise bærer en gunstig lejlighed med sig, præcis som Berlinmurens fald skabte en mulighed for en ny og retfærdig verdensorden. Desværre blev den mulighed i 1989 spildt. Verden har ikke råd til at spille endnu en sådan enestående mulighed.

En ny æra efterlyser: Vil fredeligt samarbejde erstatte imperiets regimeskifte-krige? Schiller Instituttets ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche den 2. september 2021

HARLEY SCHLANGER: Hej jeg er Harley Schlanger. Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Institutet. Det er den 2. september 2021.

Helga, du har i de seneste uger gentagne gange understreget, at vi nu befinder os på det punkt, hvor et faseskift finder sted i verden. Vi så noget af en anerkendelse heraf forleden dag i præsident Bidens kommentarer, at æraen

med at indsætte militæret til regimeændringer er forbi. Hvor står tingene så, hvad angår dette spørgsmål om et skifte til en ny æra?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tja, der er mange forskellige reaktioner – først og fremmest synes jeg at det er ganske bemærkelsesværdigt, at præsident Biden ikke alene erklærede, at Afghanistan-missionen var slut, men hele æraen med "nationbuilding". Nu skal det ord ses lidt nærmere efter, for det, som disse mennesker kalder "nationbuilding", har intet at gøre med national opbygning eller opbygning af en nation. Det er en slags syllogisme for regimeskifte, humanitær intervention, at forsøge at omdanne fremmede lande efter en militær intervention i henhold til værdisystemet i det liberale Vesten, og det er meget klart, at den model er helt og aldeles mislykket. Der er faktisk en generel erkendelse af, at dette er tilfældet, 20 års krig for ingenting, eller faktisk med mange døde mennesker, mange mennesker fordrevet, men der er endnu ikke nogen reel erkendelse – jeg mener, der er forskellige reaktioner. For eksempel er det, som jeg lige nu er mest bekymret for, at selvom det er klart, at USA, briterne, NATO generelt, vil opgive disse intervenserende krige, som Afghanistan, Irak, muligvis endog Syrien, så er det desværre en ændring de foretager for at koncentrere sig om de virkelige konkurrenter, nemlig Rusland og Kina, og især Kina; og et skift til Stillehavet.

Hvis det nu er den eneste lektie, vi har lært af denne katastrofe, er vi ikke meget bedre stillet, fordi målet eller tanken om, at Vesten kan dæmme op for Kinas fremgang, er en idé, der er lige så dømt til at mislykkes som Afghanistan-krigen, men med endnu større konsekvenser; for, som vi ser omkring konflikten med Taiwan, er potentialet for at en sådan konfrontation kan føre til en atomkrig desværre meget stort. Og adskillige militære ledere og også andre personer har for flere måneder siden advaret om, at denne fare er meget høj. Jeg synes absolut ikke vi burde have dette, men det er stadig

på dagsordenen.

Når man ser på situationen i Afghanistan som sådan, er der også meget, meget forskellige reaktioner. Briterne er fuldstændig hysteriske over, at Biden ikke rådførte sig med dem, og at han ikke informerede dem; der er nu artikler i {Financial Times} og i {New York Times}, der sidestiller Biden med Trump. Jeg finder dette meget – hvis situationen ikke var så alvorlig, ville jeg næsten grine og synes det var meget ironisk. De beskylder nu Biden nu for at være pro-irsk, anti-britisk. Så alt dette foregår. Så briterne er generelt hysteriske, fordi de ved, at det såkaldte “Global Britain” uden USA bare er to tomme ord uden noget bag.

Så, naturligvis, det amerikanske militær, der er nogle mennesker i militæret, og der er faktisk en gruppe, som er dannet omkring Petraeus, tror jeg, der bebrejder Biden, at dette var den største fejl, at USA skulle være blevet der for evigt. Nu er det “betonhovederne”, som vi ville have kaldt dem i forbindelse med Berlinmurens fald, “{Betonköpfe}”: de mennesker, der ikke er villige til at lære noget uanset hvad. Men der er også, vil jeg sige, ærlige militærfolk, der deltog i dette, og de er fuldstændig rådvilde, fordi de ikke rigtigt forstår, hvad der gik galt og så videre.

Så der er alle disse forskellige reaktioner, og jeg synes, at det, der stadig absolut mangler, er en grundlæggende erkendelse og analyse af, hvad der gik galt: Hvorfor er der denne vestlige indsats for at omdanne verden i henhold til “retten til at beskytte”, humanitær intervention, at pålægge lande, der har en helt anden kultur, såkaldt vestligt demokrati på. Briterne var for den sags skyld ikke i stand til at erobre Afghanistan i det i det 19. århundrede med tre forsøg; Sovjet var ikke i stand til at gøre det, og nu har NATO og den stærkeste militære magt på planeten, USA, heller ikke været i stand til at gøre det. Så måske burde man én gang for alle lære den lektie, at ideen om humanitære interventioner og forsøg på at pålægge vestlige værdier ikke

virker. Det er den første lektion, men det er bare det første trin, og det andet trin må naturligvis være, hvad der skal sættes i stedet? USA brugte 2 billioner dollars på Afghanistan i 20 år. 'Council on Foreign Relations' hævder tilmed, at det var \$ 2,3 billioner; Tyskland brugte i alt 18 mia. Euro, og resultatet er forfærdeligt.

Hvad er resultatet? Afghanistan har nu 14 millioner mennesker, der er udsat for sult, ifølge David Beasley, lederen af Verdens Fødevareprogram, 500.000 fordrevne, 4 millioner er i fare for at dø i år, hvis der ikke sker en større ændring i politikken, herunder fødevarehjælp. Så dette er et forfærdeligt resultat. Disse penge var naturligvis meget dårligt givet ud.

Så jeg mener, at hvad der virkelig kræves, og dette er en appel til vores seere om at hjælpe med at foranledige dette, hvad der virkelig kræves, er en grundlæggende analyse af, hvad der gik galt i Afghanistan, men også i Irak, Syrien, Libyen og alle de andre større indgreb, for medmindre man først har klarhed om det, kan man ikke rette fejlene....

SCHLANGER: Der er så mange ironier her, jeg vil bare pege på et par: Den ene er mennesker der siger, at vi skal beholde tropper derude, vi burde ikke have forladt landet, for ISIS og al-Qaeda kommer til at dukke op igen – ISIS og al-Qaeda har været der førhen; de er der stadig! Mens vi havde tropper, var de der stadig. Så tanken om, at flere tropper simpelthen betyder, at de klamrer sig til tanken om, at der kan være en militær løsning, og det har meget at gøre med de enorme mængder af penge, der ender med at gå i hænderne på 'Beltway-konsulenterne' og så videre.

Den anden ting, jeg finder aldeles ironisk, er mennesker der siger: "Vi skulle have været blevet for at forsvare det afghanske folks rettigheder". Altså, som du påpeger, er der millioner som trues af sult, og alligevel tilbageholder de samme mennesker, der siger at vi skal "forsvare" dem,

økonomiske midler! Man har, tror jeg, en rapport om mængden af pengemidler, der tilbageholdes fra Afghanistan.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, jeg mener, at den amerikanske centralbank tilbageholder 9 milliarder dollars i aktiver tilhørende Afghanistan, og de hævder at de tilbageholder de disse penge, fordi de ikke anerkender Taliban som den legitime regering. IMF tilbageholder 400 millioner dollars i form af 'special drawing rights'. Så dybest set kommer det ned til økonomisk krigsførelse. Og Taliban har på den anden side meget klart givet udtryk for, at de vil etablere et fuldgældigt finanssystem. Og Taliban er muligvis ikke, hvad nogle ville ønske – tydeligvis ikke. Men på dette tidspunkt kommer den virkelige terrortrussel ikke fra Taliban, den kommer fra ISIS, al-Qaeda og andre terrorgrupper, som straks vil fremstå som en langt større trussel, hvis Taliban bliver kastet ud i kaos af denne økonomiske krigsførelse.

Så Taliban har meget tydeligt givet udtryk for, at de er meget interesserede i økonomisk genopbygning af landet, og det er også den eneste måde: Vores holdning – og vi havde fremsynet til at afholde en meget omfattende begivenhed med Schiller Instituttet den 31. juli, der foreskrev præcis hvilken form for genopbygning og økonomisk program der er behov for, og det er stadig hovedtrækkene for, hvad der må gøres. Så jeg synes, det er meget godt og interessant, at den russiske ambassadør i Afghanistan, Zamir Kabulov, kræver at disse indefrosne aktiver frigives som det første skridt. Jeg tror, at den tyske deltagelse i ikke alene den humanitære bistand, men også i det der kaldtes udviklingsbistand – som var visse projekter, der nu er afbrudt – skal fortsætte! Det er dumt: Det værste, man kan gøre lige nu, er at øge den økonomiske ustabilitet i et land, hvor halvdelen af befolkningen går sulten i seng hver dag. Det kan kun føre til kaos, og terroristerne vil vinde, for den, der ønsker at destabilisere situationen, får meget lettere ved det, hvis folk er på sultegrænsen.

Kabulov forlangte også, at der blev afholdt en øjeblikkelig international konference for at diskutere, hvilke former for udviklingsprojekter der vil være nødvendige for at vende den alvorlige økonomiske udvikling, og det kan jeg kun tilslutte mig: Vi har allerede grundlæggende i grove træk præciseret den slags projekter, korridorer, infrastruktur. Og frem for alt skal vi starte med at opbygge et moderne sundhedsvæsen, for bortset fra sulten er Afghanistan naturligvis – som alle andre lande – ramt af COVID-19-krisen. Og hvis man derfor fra vestlig side ville vise et tegn på god vilje, ville det bedste være, at vi tilbyder bygningen af flere moderne hospitaler, uddannelsesprogrammer for læger, sygeplejersker, unge mennesker, der kan hjælpe med det; og at vi er villige til at samarbejde med Rusland, med Kina, Pakistan, Indien og de centralasiatiske nabolande i denne stabilisering og reelle opløftning af Afghanistans økonomi som det allerførste trin i henhold til princippet "fred er lig med udvikling". Disse mennesker, der nu er så foruroligede over, at dette er Vestens største fiasko, burde, snarere end bare at fortsætte de geopolitiske manipulationer, virkelig ændre sig! Økonomisk samarbejde – og Ikke militære operationer – er det der vinder freden. Det vil være vores kraftfulde intervention i den kommende periode.

SCHLANGER: Bare for at gå lidt længere, har vi Blinken, der udtaler, at militæret har fejlet, og at vi nu er nødt til at gå over til diplomati. Det efterlader et meget åbent spørgsmål: CIA-direktør William Burns gjorde i bogen, *The Back Channel: A Memoir of American Diplomacy and the Case for Its Renewal*, faktisk opmærksom på, at diplomatiet er blevet ofret for idéen om at bruge militærmagt og udtalte en meget interessant erklæring om, at USA handlede mere som den britiske kolonitjeneste end den traditionelle amerikanske udenrigstjeneste. Men samtidig ser det ud til, at Blinken fortsætter med at presse på med 'Omdrejningspunkt til Asien', og i stedet for at arbejde med Kina, hvilket ville være den indlysende pointe som du efterlyste, ser det stadig ud til, at

der er en militær opbygning i det Sydkinesiske Hav; idéen om et "asiatisk NATO" – hvad er din fornemmelse af, hvor tingene står med dette?

ZEPP-LAROUCHE: Som jeg sagde, hvis den eneste lektie man har lært er at lægge disse intervenserende krige i de såkaldt små lande bag sig, for at koncentrere sig om de store, nemlig Rusland og Kina, er der ikke opnået noget væsentligt. Og hvad jeg finder meget interessant, er erklæringen fra hr. Alexander Lomanov, chefforsker ved Primakov-instituttet i det russiske videnskabsakademi, der i forbindelse med Afghanistan grundlæggende diskuterer kollapset af USA's såkaldt "bløde magt". Jeg finder dette meget interessant, for der var tydeligvis i Den kolde Krig, umiddelbart i efterkrigstiden, Tyskland og Japan, de tidligere fjender – af geopolitiske årsager – et skifte på et bestemt tidspunkt for at muliggøre genopbygning af disse to tidligere fjender. Og Tyskland og Japan nød begge en relativ velstand som følge af dette skifte.

Ingen af de såkaldte småstater, der blev ødelagt af disse militære indgreb, er blevet genopbygget. Irak er stadig en katastrofe, Syrien befinder sig i en frygtelig situation, især på grund af de igangværende imperialistiske sanktioner; Libyen er stadig et totalt rod; Yemen sulter. I Afghanistan er halvdelen af befolkningen nu udsat for at sulte. Nu skal der være velstand!

Og chefen for Primakov-Instituttet peger på, at manglen på, eller den manglende evne til at skaffe velstand til disse små lande er den egentlige flaskehals. Det er derfor, at Kina er så meget mere attraktiv for alle disse udviklingslande, for hvis man har valget mellem enten at være 'USA's hangarskib i Stillehavet' eller at nyde infrastrukturudvikling, så er svaret meget klart: Alle disse lande vil hellere gå med til den kinesiske tilgang, end med USA, der bare lægger vægt på militæret.

Så jeg mener, at Vesten må have en seriøs refleksion over

hvorfor ideen om en unipolær verden, med EU som underordnet partner i det angloamerikanske 'særlige forhold', er slut. Og jeg synes at Burns-bogen, som du nævnte, har denne interessante idé; en indrømmelse af, at USA's unipolære rolle var en kortsigtet, midlertidig rolle og i sagens natur ikke kan opretholdes.

Og jeg synes, ☐☐Vesten for alvor må skifte gear, gå tilbage til ideen om udvikling – reel udvikling. For eksempel havde man i 1950'erne og 60'erne FN's udviklingsår, hvor tanken var, at man hvert tiende år ville gennemgå situationen med ideen om at overvinde underudvikling af udviklingslandene for altid, og det må tilbage på bordet. Og så skal vi have et nyt paradigme, hvor geopolitisk konfrontation skal erstattes med ideen om samarbejde. Verden er så fuld af problemer, at selvom der er økonomisk udvikling i Kina, i asiatiske lande, i europæiske lande, i USA, for at løfte verden ud af sin nuværende frygtelige tilstand, vil det tage mange, mange år med internationalt samarbejde, og forhåbentlig bliver menneskeheden voksen, og lærer at leve sammen med forskellige sociale systemer, respektere hinandens suverænitet og leve i fred! Vi er ikke dyr, du ved, vi er ikke bjørne eller ræve eller andre dyr, der bliver sultne og derefter bliver rovdyr på den andens bekostning. Vi er mennesker, og sammen kan vi befolke rummet, vi kan udrydde fattigdom, vi kan finde et svar på ethvert problem, hvis vi arbejder sammen til det fælles bedste! Og jeg tror, ☐☐at det skift skal finde sted.

Jeg ved, at det ligger meget langt fra, hvad folk nu betragter som deres motivation, men det er artens fremskridt, så at sige, som må finde sted, hvis vi virkelig vil have en lys fremtid.

SCHLANGER: Et andet område, hvor geopolitikken igen har rejst sit grimme ansigt, er Ukraine, hvor Ukraines præsident har besøgt Washington. Der tales om, at et "aggressivt Rusland" skal lære dem en lektie. Dette vil fortsætte med at dukke op. Hvor står Europa med hensyn til dette? Vil Europa fortsætte

med at gå sammen med NATO og USA om dette, eller vil der komme et brud?

ZEPP-LAROUICHE: Tja, der er visse udsagn, for eksempel fra Michel fra Det Europæiske Råd, andre der siger, at hele denne tilbagetrækning fra Afghanistan, den kaotiske tilbagetrækning uden at informere de allierede, at der er meget kritik af Biden, hvordan tilbagetrækningen blev udført. Og ganske vist var der nogle ting, der ikke ligefrem var heroiske, og nu siger nogle mennesker, at man ikke kan stole på USA mere, og at Europa derfor må hævde sig. Se, på den ene side tror jeg det er sandt, igen, at USA ikke ligefrem har været samarbejdsvillig med Europa som ligeværdige partnere, og man skal trække sine konsekvenser ud fra det. Men på den anden side er det ikke godt, hvis man erstatter unipolær domineret geopolitik med en multipolær geopolitik – man skal af med geopolitikken. Og jeg tror, at det skridt stadig kræver noget arbejde, men det er præcist, hvad Schiller Institutet forsøger at sætte på dagsordenen internationalt, at man skal have en anden opfattelse af, hvad udenrigspolitik handler om: nemlig at man skal arbejde i den andens interesse, hvis man vil tilgodese sin egen interesse.

SCHLANGER: Det er klart, at det du taler om som et program for global økonomisk udvikling især vil appellere til unge, der ser på, hvad de ønsker at gøre med resten af deres liv. Men der er en kæmpestor bestræbelse på at indfange de unge i Green New Deal og få dem til at vende sig imod den ældre generation, vende sig mod teknologi. Denne grønne sygdom er nu overalt. Hvad er de seneste indikationer på, hvor slemt det går?

ZEPP-LAROUICHE: Der er mange stemmer fremme om, at det berømte Glasgow COP26-møde den 1.-12. november i Skotland vil fejle, og det er grundlæggende fordi, det står meget klart, at EU og også Biden-administrationen brugte dette samarbejde om klimaændringer for på en eller anden måde at få Rusland og Kina og udviklingslandene ombord. Disse lande er ikke dumme. I

betragtning af at der har været et sammenbrud af alt samarbejde, da John Kerry netop tog til Kina for med Wang Yi at diskutere kinesisk-russisk samarbejde om klimaforandringer, kom Wang Yi med et meget interessant svar. Han sagde, at samarbejdet om klimaforandringer ikke kan være en oase i ørkenen. Det betyder, at der skal samarbejdes på mange områder, ikke kun det der lokker Kina til sin egen selvdestruktion, hvilket klart er det, Green Deal ville medføre. Derefter sagde den nye kinesiske ambassadør i USA Qin Gang, at forholdet mellem USA og Kina befinder sig på et historisk tidspunkt, og at det absolut ikke må drives til en ny kold krig og derudover.

Russerne har heller aldrig sagt meget klart, at de uenige i hele denne IPCC-fortolkning af klimaændringer, men de facto bygger de atomkraftværker, de bygger kulværker, ligesom Kina. Indien har klart afvist COP26. Og altså, hvad unge mennesker hellere burde indse end at falde for denne propaganda, som tusinder af forskere modsætter sig; vi havde en meget god repræsentation på en af Schiller Instituttets konferencer, den 26.-27. juni, med repræsentanter for forskere fra Italien, Schweiz, Holland, Tyskland, USA, Sydafrika, mange andre lande. Hvis jeg var en ung person, ville jeg virkelig tænke over, hvor vi står? Vi står foran afslutningen på et helt system. Fordi det vi ser, med hensyn til at Vesten ikke lykkes med at nå deres mål; hvis man dertil lægger kulturkrisen – er man ung, tror man måske ikke nødvendigvis, at det er en krise, men det er det. Det faktum, at den amerikanske levealder falder for fjerde år i træk, det er den stærkeste økonomiske indikator for et kollapsende system: selvmordsraterne, stofmisbruget, skoleskyderier, hele ideen om at du skal spørge små børn, om de vil være en dreng eller en pige: jeg mener, at disse børn er alt for små til at have ideen om konsekvenserne af, hvad det vil sige at have disse diskussioner; alene diskussionerne, endsige de medicinske konsekvenser. Så der er en hel masse ting, der går galt i vores nuværende samfund, og hvis man stiller det i modsætning til Kina; altså, nogle

mennesker i Vesten vil flippe ud og sige, at dette er endnu et bevis på Kinas diktatur. Men efter hvad Kina støtter, og jeg tror, [ ] det er Xi Jinping personligt, vil de begrænse den tid, som unge kan se eller spille spil på internettet til tre timer om ugen, med det argument, at børn og studerende bør koncentrere sig om deres uddannelse og ikke spille deres tid med spil. Og de sammenligner spil med en åndelig afhængighed og sammenligner det direkte og bevidst med afhængigheden af [ ] opium under opiumskrigen, da Kina var under angreb i 1800-tallet. Og de siger, at grunden til at de gør det er, at de ønsker at have et samfund med ingeniører, forskere, lærere, kunstnere og ikke spilmisbrugere.

Jeg synes, at dette er det absolut rigtige at gøre, for som hele legaliseringen af stoffer, der er i fuld gang i USA, har det en meget negativ effekt på sindets kognitive kræfter. Og hvis man bare ser på disse forskellige udviklinger, tror jeg, at det er meget klart, hvilket system der vil overleve, hvilket system der opløser sig selv. Så folk burde ikke blive oprørte over Kina, de skulle hellere rette op på det idioti, der begås i Vesten.

SCHLANGER: Jeg tror, at når Tony Blair taler om det "imbecile" ønske om at afslutte de endeløse krige, bør det være klart, hvem de egentlige tåber er, og de mennesker der fremmer denne politik, bør ikke have lov til at lave politik. Måske skulle vi have et spillelokale til folk som Blair og redde de unge fra det.

Helga, et sidste spørgsmål melder sig så omkring spørgsmålet om, hvor denne ting begyndte? Hvorfra startede det nuværende engagement i Afghanistan? Og dette har at gøre med, at vi stadig ikke har fået den rigtige historie om, hvad der skete den 11. september. Schiller Instituttet sponsorerer en konference den næstkommende weekend, om en uge fra denne lørdag. Vil du sige noget om det?

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Vi har udgivet en hvidbog om, hvorfor

krigen i Afghanistan skulle afsluttes, dette var i 2010, fordi selve definitionen på hvorfor den krig blev startet i første omgang var baseret på en løgn. Løgneren var, at 11/9 blev begået af bin Laden; Taliban gav tilflugt til bin Laden i Afghanistan, og derfor var man nødt til at straffe Taliban for at have gjort det. Se, den historie var latterlig fra begyndelsen, for da 11/9 skete, traf det sig tilfældigt, at min afdøde mand, Lyndon LaRouche, gav et direkte transmitteret interview til et radioprogram i Utah med radiovært Jack Stockwell. Og jeg kan huske det, fordi da nyheden kom, var der nogen som lagde et stykke papir på Lyns skrivebord om, at World Trade Center lige var blevet angrebet, og uden nogen form for anden avis eller rapport sagde han: Se, dette kunne ikke have været gjort uden medvirken fra korrupte, kriminelle elementer i det amerikanske sikkerhedsapparat. For han vidste fra sit arbejde med SDI, at luftforsvaret i USA er sådan, at man aldrig kunne have gjort det fra en hule i Afghanistan, hvor en skægget bin Laden sad og ledede indsatsen. Det var en teknisk umulighed, medmindre man havde noget samarbejde. Og nu har vi den kommende 20-årsdag for 11. september, og der er sagen naturligvis den ufærdige undersøgelse af Saudi-Arabiens rolle, hemmeligholdelsen af ☐det fra ☐visse elementer i USA. Og jeg tror, ☐at det er noget der skal afsløres, fordi denne krig blev startet på et forkert grundlag og kunne derfor aldrig lykkes. Og hvis man virkelig vil have et paradigmeskift, så er det det der absolut må rettes op på. Der er de 3.000 familier til ofrene for World Trade Center, Pentagon og Flight 93, som stadig fører retssag mod den saudiske regering om det. Så det bliver emnet for vores næste konference på lørdag 8 dage.

SCHLANGER: Folk bør gå ind på Schiller Instituttets hjemmeside for at tilmelde og registrere sig for at deltage. Helga, jeg tror vi er løbet tør for tid, men jeg vil gerne takke dig for at være med i dag, og vi vender tilbage i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, på gensyn i næste uge, og deltag i vores

indsats.

Schiller   Instituttets Afghanistan opfølgningskonference   21. august 2021: Fremskynd   de   økonomiske projekter; Tal med regeringen under dannelse

Resumé:

21. august (EIRNS) – Schiller Instituttet var vært for en international webcast i dag, "Nu, mere presserende end nogensinde: Afghanistan – mulighed for en ny epoke for menneskeheden", der samlede talere med bred erfaring fra seks nationer – USA, Tyskland, Pakistan, Canada og Italien. Tre hovedtemaer blev berørt gentagne gange i dialogen: Kast paradigmet for "endeløse krige" helt bort, tal med den nye afghanske regering, der er undervejs, og få gang i økonomiske projekter.

Talerne var Zepp-LaRouche – grundlægger og international præsident for Schiller Instituttet, oberstløjtnant Ulrich Scholz (pens.) (Tyskland), en militær og filosofisk ekspert;

Pino Arlacchi (Italien), tidligere chef for FN's kontor for narkotikakontrol (1997-2002), nu professor ved Sassari University; Hassan Daud (Pakistan), administrerende direktør, Khyber Pakhtunkhwa 'Province Board of Investment'; Ray McGovern (USA), tidligere CIA-analytiker og medstifter af 'Veteran Intelligence Professionals for Sanity' (VIPS), og Nipa Banerjee (Canada), professor ved Universitetet i Ottawa. Et spørgsmål blev taget op af Khalid Latif, direktør for 'Center for Pakistan og International Relations' (COPAIR).

Her er Helga Zepp-LaRouches indledende bemærkninger:

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig hilse på jer, uanset hvor I måtte befinde jeg. Faktisk finder jeg det ret tilfredsstillende og interessant, at vi for præcis tre uger siden her på denne kanal havde et seminar om situationen i Afghanistan. På det tidspunkt sammenlignede jeg situationen – med hensyn til dens betydningsfuldhed – med Murens fald i 1989, som var begyndelsen på enden af Sovjetunionen. Jeg sagde, at det måske ikke er helt så stort som Sovjetunionens sammenbrud, men det der sker i Afghanistan er af samme karakter, fordi det er enden på et system. Nu er jeg ikke sikker på, hvor mange mennesker der fandt, at denne beskrivelse var akkurat, men blot få dage senere havde man det meget pludselige sammenbrud af den afghanske hær. Taliban overtog begivenhederne, der stadig er temmelig kaotiske for nuværende. Så i en vis forstand er alt det, som vi sagde for tre uger siden, om hvad der må gøres, hvad der skal være løsningen – en økonomisk integration af Afghanistan i Bælte- og Vejinitiativet, der forener de allerede udviklede projekter mellem CPEC [Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor], Khyber-passet til Centralasien – alt dette er stadig helt sandt. Så da dette skete, indtraf der en utrolig opstandelse. Der var diskussioner, som for eksempel da CDU's kanslerkandidat i Tyskland, Armin Laschet, sagde, at dette er den værste krise i NATO siden dens begyndelse. Andre mennesker talte om Saigon 2021, og udtaler, at dette er Vestens absolutte fiasko.

Jeg tror, at denne diskussion vil fortsætte, fordi en hel masse spørgsmål melder sig. Hvorfor var der sådan et sammenbrud af hæren? Hvorfor kæmpede hæren ikke? Hvorfor tog efterretningstjenesterne så grundigt fejl? Hvad fremkom der om USA's og de europæiske regeringers manglende evne til at tage hånd om deres egne soldater, endsige de afghanske medarbejdere, der har hjulpet under opholdet igennem 20 år, at evakuere dem? Det hele er i bevægelse.

Jeg mener, at vigtigheden af at presse på for en hurtig økonomisk udvikling er af allerstørste betydning, fordi Afghanistan allerede er blandt de ti fattigste lande i verden. Det er ramt af en frygtelig tørke. Hver tredje i Afghanistan er underlagt fødevareusikkerhed. Så har vi en pandemi, naturligvis. Så det værste der kunne ske er, at nogle kloge mennesker – eller ikke så kloge mennesker – i Vesten tænker i baner af økonomisk krigsførelse, og siger: "OK, den militære mulighed er tabt, fordi man ikke kan vinde i Afghanistan; det er blevet demonstreret af briterne, Sovjetunionen og nu NATO; man kan ikke vinde militært i Afghanistan. Så hvorfor bruger vi ikke økonomisk krigsførelse"? Og begyndelsen på handlingen kunne udvikle sig til dette; nemlig, at USA har indefrosset den afghanske regerings aktiver, som er omkring 9 milliarder dollar i Federal Reserve og andre amerikanske banker. Heraf er omkring 1,2 milliarder dollars i guldreserver, og der er omkring 300 millioner dollars i form af udenlandske reserver. Den tyske regering har afskåret al humanitær bistand. Lige nu er faren, at Vesten – i denne utroligt skrøbelige situation – beslutter at rejse et militært oprør kombineret med økonomisk krigsførelse i håb om at skabe kaos, så Taliban vil forsvinde, eller hvad som helst. Dette skal vi diskutere. Jeg mener, at dette ville være den største tåbelighed, man overhovedet kan tænke sig.

Jeg er meget glad og taknemmelig for de andre paneldeltagere, der mødes her, fordi jeg synes, at vi straks har brug for at

etablere ideen om, at den eneste måde man kan rette op på situationen er at tilbyde bistand til den nye regering i Afghanistan. Jeg forstår, at nogle af Taliban-lederne og også tidligere præsident Karzai, Abdullah Abdullah og forskellige andre kræfter samles i Kabul i dag for at diskutere dannelsen af en regering. Jeg tror, at dette skal stabiliseres, og at der ikke må tænkes i geopolitik, for som vi diskuterede det i det første panel for tre uger siden, på den ene side har man krisen i Afghanistan; men dette er en afspejling af et meget dybtliggende problem i den måde, som Vesten har ført disse endeløse krige på – Afghanistan, Irak, Syrien, Yemen, Libyen; listen er meget lang, hvilket reflekterer hvorvidt denne politik er levedygtig? Eller om Afghanistan ikke snarere er 'Mene Tekel', 'skriften på væggen', ildbogstaverne på væggen i Belshazzar. Nogle af jer – Ray McGovern er jeg sikker på – kender dette smukke digt af Heinrich Heine om Belshazzar. Er mon Afghanistan 'Mene Tekel' for hele den vestlige civilisation? Og er det ikke på høje tid at ændre disse aksiomatiske antagelser om Rusland, om Kina, om Bælte- og Vejinitiativet? Fordi tilbuddet om samarbejde er der stadig og; fra kineserne, fra russerne. Så jeg mener vi virkelig står i en utrolig dramatisk situation, præcis som vi diskuterede det for tre uger siden, men i mellemtiden har begivenhederne vist, at vores diskussion var absolut forudseende.

Geo-økonomiens æra bryder frem: udvidelse af Bælte- og

Vejinitiativet Afghanistan

til

af Hussein Askary, bestyrelsesmedlem af Belt and Road Institute in Sweden (BRIX) og Schiller Instituttets Sydvestasien Koordinator.

På engelsk:

The hasty withdrawal of U.S., British and other North-Atlantic Treaty Organization (NATO) troops from Afghanistan after 20 years of failed "war on terrorism" can potentially become an inflection point towards a new era in world politics. The comparisons with the withdrawal of U.S. troops from Saigon, Vietnam in 1975 is somewhat inaccurate. There is now a new mechanism and constellation of regional and global powers willing to bring peace, stability, and economic development to Afghanistan with well-defined plans along the Belt and Road Initiative. The comparison should rather be with the fall of the Berlin wall in 1989, which means that a terrible era is potentially ending and a new one is ushered into world politics, overturning decades and centuries of destructive zero-sum geopolitics, "great games" and wars.

If calmly and wisely approached, this new situation has the potential of reaching peace through economic development and win-win cooperation. The key to this new policy is the integration of Afghanistan into the Belt and Road Initiative (BRI). While there are great risks embedded in the chaotic situation left by NATO in Afghanistan, any peace and reconciliation initiative should contain the reconstruction of the economy as the main item on the agenda.

Following 20 years of military operation by the U.S., Britain and their allies, and with at least 71,000 civilians killed in both Afghanistan and Pakistan, these forces were hastily

withdrawn in July and August of this year. The Taliban, the purported target of the Afghanistan war and main antagonists of NATO and the Western-backed government, expanded their control over every part of the country. While Western mass media was filled with panicked reporting about the rapid onslaught of the Taliban in many parts of the country, cooler heads in China, Russia, Pakistan, Iran and many Central Asian and even India were busy arranging a flurry of diplomatic moves to both contain the situation and get the Taliban and the Afghani government in Kabul to talk peace and reconciliation.

The Chinese State Councilor and Foreign Affairs Minister Wang Yi visited several Central Asian capitals in July already to discuss the situation. The Shanghai Cooperation Organization (SCO) which includes all the above nations plus other Eurasian nations, held a meeting of its foreign ministers on Afghanistan on July 14 in Dushanbe, capital of Tajikistan. Wang Yi said at the meeting, that due to the hasty withdrawal of the U.S. and NATO troops, "Afghanistan is once again faced with the grave challenge of moving toward war or peace, chaos or stability". He proposed a five-point initiative, the third point of which was to "working together to boost a reconciliation process to ensure that no-civil war scenario develops. In line with the principle of "Afghan-led and Afghan-owned". All neighboring countries of Afghanistan have a stake in this situation and have influence on certain Afghani factions and groups, making them a suitable broker of peace and reconciliation. Point five urged the SCO to contribute to peace and reconstruction in Afghanistan. The SCO should make active use of existing cooperation mechanisms in economy, trade, culture and other fields to support Afghanistan in enhancing its capacity for independent development and achieving genuine and sustainable development. Integrating Afghanistan into regional economic development plans and structures will insure durable peace.

No peace without development

It is this latter point, which was neglected in the past 20 year, while the focus was placed only on the use of military and security measures that have had devastating consequences on the nation and. According to certain estimates, an incredible US\$ 2.2 trillion was spent on this war, while the overall cost of the U.S. wars since 9/11, 2001, has reached US\$ 6.4 trillion. Almost none of that was used to build infrastructure, housing, hospitals, schools, power or water management systems. This is 6 times the amount China invested in the BRI since 2013. But China has built thousands of kilometers of railways and roads, power plants, ports, airports, water management systems, across Eurasia and Africa. It is for this reason the current case of Afghanistan could become an inflection point in current history concerning the philosophy and achievement of peace through economic development rather than military force.

Afghanistan and the BRI

Contrary to its previous position as a buffer zone between the Russian and British Empires in the geopolitical Great Game, Afghanistan is perfectly positioned to become a bridge between northern Eurasia and South Asia, and between East Asia and West Asia. It is squeezed between two of the main BRI corridors; The China-Pakistan Economic Corridor (CPEC) to the south of its border, and The China-Central Asia-Iran-Turkey New Silk Road Corridor to its north.

Afghanistan formally joined the BRI in May 2016 during a visit by Chief Executive of Afghanistan, Dr. Abdullah Abdullah to China, in May 2016, in which the Afghan and Chinese Foreign Ministers signed a memorandum of understanding on cooperation under the BRI. The Afghan Foreign Ministry stated then that “given its location at the crossroads of Central, South, and Southwest Asia, Afghanistan is well placed to partner with China and connect to the wider region via BRI.” Afghanistan

also became a member in the Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB), in 2017. However, due to the situation in the country, and obvious U.S.-China antagonism, no infrastructure or other projects were launched jointly.

Interestingly, China managed to include the BRI as part of the United Nations mission in Afghanistan, and article 34 of the 2017 UN Security Council Resolution 2344 states that it “welcomes and urges further efforts to strengthen the process of regional economic cooperation, including measures to facilitate regional connectivity, trade and transit, including through regional development initiatives such as the Silk Road Economic Belt and the 21st-Century Maritime Silk Road (the Belt and Road) Initiative, and regional development projects.”

Almost one year ahead of the U.S. and Nato withdrawal from Afghanistan, Wang Yi reached a nine-point consensus at the Inaugural China-Central Asian Countries Foreign Ministers’ Meeting on July 16, 2020. Of interest here are point three, which states that the parties will make more efforts to “synergize the Belt and Road Initiative and the development strategies of Central Asian countries, expand trade and provide more common ideas and concrete actions on the development of a Silk Road of Health and the Digital Silk Road”. Point eight, which concerns Afghanistan stated: “China and Central Asian countries all support the peace and reconciliation process in Afghanistan and stand ready to play a constructive role in promoting intra-Afghan negotiation, restoring peace and stability, advancing Afghan economic recovery and strengthening regional cooperation.”

In another important development, the joint statement of the Fourth China-Afghanistan-Pakistan Trilateral Foreign Ministers’ Dialogue in June 2021, stressed that “the three sides reaffirmed that they will deepen cooperation under the Belt and Road Initiative, Regional Economic Cooperation Conference (RECCA), “Heart of Asia” Istanbul Process (HoA/IP) and other regional economic initiatives.” Connectivity between

the China-Pakistan Economic Corridor (CPEC) and Afghanistan was a key element in this dialog.

RECCA, which is mentioned in this joint statement, is an initiative launched by the Foreign Ministry of Afghanistan to agglomerate all the different connectivity and development corridors connecting Afghanistan to its neighbors and larger regions. It has published several studies on these corridors and how they will benefit Afghanistan and enhance stability and security in the country and the larger region.

Putting Afghanistan on the Belt and Road to Peace and Prosperity

So, the plan is to build a number of development corridors for transport, power, and oil and gas through Afghanistan. There are a number of the projects outlined by the RECCA. One of them is the CASA-1000, the Central Asia South Asia regional electricity market. Turkmenistan is a natural gas-rich country. Iran, too, is a natural gas-rich country and both of them provide power to Afghanistan.

Afghanistan is dependent on its neighbor countries to provide its electricity, which has not been built in the past 20

years. CASA-1000 includes Kyrgyzstan, Tajikistan, Afghanistan, and Pakistan as one electric grid. The TAP-500, another electric power line connecting Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan. There is the TAPI, the Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan-India Gas Pipeline, which was backed allegedly by the United States and NATO, but this was used as a geopolitical tool to make sure that the Central Asian countries and the gas- and oil-rich countries avoid working with Russia and Iran and China to get their natural gas outside because they are landlocked countries.

So, the idea was to connect Turkmenistan directly to Afghanistan, Pakistan, and India, and get the natural gas from there. But this is, in itself, a very useful project, and it also helps to connect Pakistan and India through mutual interest. But it does not exclude building gas pipelines to Russia or to China or through Iran. But reality has its final say, and the Turkmenistan-Central Asia-China natural gas corridor has become one of the most vital gas supply lines in Asia. Iran, Pakistan and India also had their "Peace Pipeline" plans, which the Iranians built all the way to Zahedan on the border with Pakistan. But pressure from the United States did not allow Pakistan to pursue the project. In addition, the conflict between Pakistan and India stopped that project. So, there is no conflict between these different oil and gas pipelines if geopolitics are pushed aside and economic and social considerations are adopted instead.

Today, there is no contradiction between Pakistan benefiting from cooperating with both. The energy requirements of all countries, including India and China are so enormous, that it takes more than one pipeline to meet.

There is also among these infrastructure projects the Five-Nation Railway (China-Kyrgyzstan-Tajikistan-Afghanistan-Iran), and the corridor from Peshawar (Pakistan) to Kabul and to Dushanbe. Another corridor goes from Peshawar to Kabul to Mazar-e-Sharif and into Turkmenistan. There are a number of

railways which were built from the neighboring countries; like Iran, which just last year completed the railway from Khaf and Mashhad in Iran to Herat in the northwest of Afghanistan. A corridor should also extend from from Tajikistan to Kunduz. Many regional railways reach the border towns of Afghanistan from the neighboring countries but then stop there, because the missing links are all within Afghanistan itself. In 2016, a train, arrived from Xinjiang in China into Hairatan in northern Afghanistan passing through Kazakhstan and Uzbekistan. In 2019, a freight line was established along this route to China. Therefore, building the missing links inside Afghanistan should become the focus for the reconstruction plans.

In February of this year a strategic agreement between Pakistan, Afghanistan and Uzbekistan for building a 573 km railway from Mazar-e-Sharif, via Kabul to Peshawar, Pakistan, was signed. It will connect with the existing Termez, Uzbekistan – Mazar-e-Sharif cross-border line, which opened in January 2012. This line offers a direct link between Pakistan and the Uzbek capital of Tashkent. The three countries had jointly signed a proposal in December 2020 for plans to seek a \$US 4.8bn loan for the project from global financial institutions. Reportedly, the World Bank, the Asian Development Bank, European Bank for Reconstruction and Development, European Investment Bank, Islamic Development Bank, the Asian Infrastructure Investment Bank and the International Finance Corporation have all expressed interest in the project. The line will also connect with the 112km Atamyrat, Turkmenistan, – Aqina – Andkhoy cross-border line, linking Turkmenistan with Peshawar.

Surrounded by BRI projects

All the neighbors of Afghanistan are actively involved in the BRI. The CPEC, the flagship of the BRI and the most advanced of the BRI corridors is an important vehicle for bringing the BRI into Afghanistan.

China's relationship to Central Asia has been evolving into a positive direction, especially after the initiation of the BRI by President Xi Jinping in 2013. The Central Asia nations, three of which share borders with Afghanistan, have adapted their national development plans to the BRI. Not only their trade with China has grown massively, many infrastructural and agro-industrial projects are now integral to the BRI and cooperation with China. The SCO, which initially was a security organization, has evolved into an economic cooperation vehicle. The Joint Commission on Facilitation of International Road Transport is one of the important platforms of the SCO, especially on infrastructure matters. There are several China-Central Asian initiatives such as the Sino-Kyrgyz Regional Cooperation Plan (2015-2020), Kazakhstan's Bright Road Initiative, Tajikistan's national development strategy 2030 and Uzbekistan's new development strategy.

Concerning connectivity, China's Xinjiang (Uyghur Autonomous Region) is connected to three main Belt and Road Corridors. These are the CPEC, New Silk Road, and the Eurasian Corridor. But to have an effective connectivity, there is need to upgrade the transport and power infrastructure of China's neighbors to match the fast development of China's own economy and rapid increase in China-Europe trade.

Iran, which shares long borders with Afghanistan to the west, have also consolidated its relationship to China and the BRI for years, but most emphatically through signing the Comprehensive Strategic Partnership agreement in March 2021, which is an unprecedented economic, trade and strategic cooperation framework extending for 25 years. Iran has also strong economic ties to Afghanistan, and as mentioned above, recently extended an important railway from Khaf in eastern Iran to Herat in Afghanistan.

Mineral wealth

Afghanistan is rich with rare-earth and other metals like

lithium, beryllium and tantalum and others that are necessary for modern electronics and high-technology products. Afghanistan also has very large iron and copper mines.

One good thing the U.S. Geological Survey (USGS) did, is a large-scale survey of almost the entirety of the Afghan territories to figure out the different deposits of special minerals and non-oil minerals. The study was completed in 2016 and has been updated several times since then.

The Mes Aynak copper deposit is one of the largest in Asia. A Chinese consortium (China Metallurgical Group) won the bid for developing this mine and producing copper in 2007. However, there were two major problems for pursuing the work. One was the security problem. The Chinese company sites were attacked by militant groups several times. The other problem concerns processing the copper, which required investing in building a 500-Megawatts coal-fired power plant, and a railway to bring coal from the northern part of the country and shipping the produced copper was also necessary. Lack of water, necessity for mining, was also another issue. That meant that the cost of the project as a result of such investments, would be higher than estimated. This meant that expected revenues both for the Chinese company and Afghan government were not as high as first estimated. This led to a dispute which is not resolved yet. But if the security situation is stabilized, and the development corridors are built, the power and transport will be available to utilize these mines more easily.

Water shortage

Afghanistan was a lush garden many centuries ago; but due to periodical long-term climate changes and also all the conflicts that engulfed Afghanistan and the lack of development much of Afghanistan is quite arid. In Afghanistan, only 67% of the population has access to drinking water, not necessarily tap water. Many have access to drinking water only through wells. The mortality rate in 2004 in Afghanistan for

children below the age of five, was 25%, which is a tragically high level. But half of the mortality is related to waterborne disease—so, providing drinking water is a matter of life or death immediately for many, as well as being critical for economic development.

Afghanistan has a number of rivers like the Helmand River, the Amu Darya River, the Kabul River, the Logar and Panjshir, and several other small ones. Because they depend much on snow melting on the mountains, they have large seasonal fluctuations and some of them even dry up in the summer and fall of the year. The water budget of Afghanistan is estimated to be 55-75 billion cubic meters per year. This is approximately what the Egyptians get in the Nile River annually. But the Egyptians get it literally served on a platter. But in Afghanistan, however, to be able to utilize as much as possible of this water budget; that is, instead of it running off and evaporating, there is need to build a massive water management infrastructure system.

One important point in terms of food security is the problem of opium cultivation, which had disappeared under Taliban control prior to 2001, but which increased dramatically under U.S. and NATO control. Afghanistan has become the source of 80% of the opium and heroin in the whole world. It needs support to convert the opium production into food production. The Taliban, upon taking over the capital Kabul on August 17, declared that they will once again eradicate opium cultivation.

Human Resources

The population of Afghanistan is 39 million people, according to 2021 statistics, including three million refugees, mostly in Iran and Pakistan. But the amazing factor is that 46% of the population of Afghanistan are below the age of 15 years. And only 2.5% of the population of Afghanistan are above the age of 65. So, we have around 80% of the Afghani people are

below 30 years of age, which is a very, very young population. And of course, it has enormous aspirations and demands. This population of 37 million is projected to double by 2050.

The concentration of the population in Afghanistan is to the south and to the north of the central mountain barrier. So, this has to be bridged through development corridors in order to connect all the different groups of Afghani population and resources—both water and other resources—together, to create one economic unit. This will naturally contribute to connecting it to the surrounding nations, to create an even larger economic unit.

What the initial support through the Belt and Road should be, is for the reconstruction of the infrastructure of Afghanistan to create the economic platform necessary to enable all those millions of young Afghanis to increase improve their skills and their productivity to utilize the natural resources and land to gain profitability and be able to participate in international trade.

The way forward

On July 28, 2021, Wang Yi met with the visiting delegation led by head of the Afghan Taliban Political Commission Mullah Abdul Ghani Baradar in Tianjin. While much of the discussion dealt with the future perspectives of reconciliation, peace, stability and preventing terrorist groups from using Afghanistan as a base to attack China and other neighbors, economic development and reconstruction were key elements of the two sides discussions. Baradar emphasized that the Afghani side hopes that China will be more involved in Afghanistan's peace and reconciliation process and play a bigger role in future reconstruction and economic development. The Afghan Taliban will also make its own efforts toward fostering an enabling investment environment.

The irony here is that the same Afghanistan, which was a pivot

of geopolitics, could suddenly become the springboard to a new era of win-win cooperation rather than zero-sum game politics. Economic cooperation is the gateway to both security and prosperity for all nations, especially Afghanistan the people of which have suffered incredibly in the past 40 years. It is the right time now to put Afghanistan on the Belt and Road to peace. This current crisis carries within it a great opportunity, exactly as the fall of the Berlin Wall presented an opportunity for a new and just world economic order. Unfortunately, that 1989 opportunity was squandered. The world cannot afford to lose another such a unique opportunity.

---

*In an international conference held on July 31st by the International Schiller Institute, this author and several current and former government officials and nongovernmental think-tank experts presented a wide range of possibilities for reconciliation and reconstruction option for Afghanistan in the context of the BRI.

Artiklen er fra BRIX's hjemmeside.

Ny dokumentar: Genoplivelsen af det Amerikanske System med kinesiske Karaktertræk af Peter Møller

Udgivet af LaRouche-organisationen i USA den 17. august 2021.

Hvordan kineserne lærte om økonomisk udvikling fra Det

amerikanske System, der var promoveret af Lyndon LaRouches organisation, som amerikanerne har glemt.

18. august 2021 – I går udgav LaRouche-Organisationen en ny dokumentar med titlen: „Genoplivelsen af det Amerikanske System med kinesiske Karaktertræk“, som er et bidrag til at få USA til at deltage i Kinas Bælte- og Vejinitiativ (BVI) og endelig løsrive sig fra det britisk centrerede, geopolitiske system. Videoen viser hvordan dette ikke blot er det rigtige at gøre, men at BVI er baseret på de samme principper der ligger til grund for det der historisk er kendt som det 'Amerikanske System' – hvis USA afviser BVI, ville det dermed afvise sin egen historiske identitet.

Videoen begynder med fejringen af hundredårsjubilæet for Uafhængighedserklæringen i Philadelphia i 1876, som var centralt i udbredelsen af det Amerikanske System til resten af verden. Den viser adskillige eksempler på dette – blandt andet i Kina – og hvordan det Britiske Imperium manøvrerede for at stoppe denne eksistentielle trussel til deres maritimt dominerede kontrol over verdens begivenheder, ved at spille alle de nationer, som deltog i det, ud mod hinanden – en konflikt der er nu er kendt som 1. Verdenskrig.

Videre viser den genoplivelsen af det Amerikanske System, først med livsværket af Sun Yat-sen – grundlæggeren af det moderne Kina – og hvordan Deng Xiaoping – efter ødelæggelsen forårsaget af 2. Verdenskrig, den kinesiske borgerkrig og kulturrevolutionen – i hvert fald implicit, videreførte Suns vision for Kina, som derefter begyndte at udvikle sig til en moderne, industriel nation.

Med sammenbruddet af Sovjetunionen begynder Lyndon og Helga LaRouche en kampagne for Den eurasiske Landbro og opfinder navnet 'Den nye Silkevej'. Dette program, baseret på idéerne fra Henry C. Carey og det Amerikanske System, blev vedtaget af det kinesiske lederskab og genkendes i dag i af Bælte- og Vejinitiativets omsiggribende succes.

Men spørgsmålet forbliver: Vil USA blive en del af dette "Amerikanske System"-initiativ, eller vil det afvise sin egen historiske identitet og fortsætte sin underdanighed til en britisk centreret, geopolitisk ideologi, der allerede er ved at bringe verden tættere og tættere på en krig, som kun få ville overleve længe nok til at berette om? Det kapitel er stadig ikke nedskrevet – et kapitel som vi alle spiller en mulig rolle i.

Afghanistan: Potentiale for en ny epoke:

Interview med Helga Zepp-LaRouche den 17. august 2021 af Michelle Rasmussen

Resumé på engelsk her, afskrift på dansk nedenunder:

Resumé:

Aug. 17 (EIRNS)–The dramatic developments surrounding the Taliban takeover of Kabul is not the end of the world, as the Western media hysterically claims, the head of the Schiller Institute, Helga Zepp-LaRouche emphasized in her weekly Schiller Institute webcast this morning. Rather, it is very good that 40 years of war in Afghanistan is ending, because that has opened the possibility of integrating Afghanistan into a regional economic perspective, through China's Belt and Road Initiative, in which reconstruction can begin. We must take this opportunity to bring stability and economic development to the Afghan people, she argued. Russia, China

and the Central Asian nations are cooperating on this endeavor; it is time Europe and the United States join in. But! This does require a complete change in approach, she noted. The failure of this regime-change war, and the previous ones since WWII, stand exposed. The war was wrong from the beginning, as the continuing investigation by the 9/11 families into who was responsible for the September 11, 2001 attacks are uncovering, and as Lyndon LaRouche warned on the very day the attacks occurred. More needs to be done. And there was never a viable war plan.

Some Western political leaders are reacting thoughtfully. German CDU chancellor candidate Armin Laschet stated that this was the biggest failure of NATO, ever. Danish Foreign Minister Jeppe Kofod called for reflection and soul-searching. Helga Zepp-LaRouche pointed out the special responsibility that the U.S. has, in President John Quincy Adams' words, to not go abroad in search of monsters to destroy.

Now, as presented in the July 31, 2021 Schiller Institute video conference, "Afghanistan: A Turning Point in History after the Failed Regime-Change Era," there is a potential for a new era of real nation-building in Afghanistan, and the rest of the world, if the Western nations cooperate with the Chinese-led Belt and Road Initiative, along with Afghanistan's neighbors, and drop their geopolitical goals of preventing China and Russia from playing leading roles in the world. Many Afghan development plans are already on the drawing boards, and there is great humanitarian need, starting with building a modern health system, other infrastructure and agricultural alternatives to opium production. There will be great pressure on the Taliban from the outside, with offers of economic development contingent upon how they act.

The last section of the interview was about the purpose and results of the August 14, 2021 video conference "On the 50th Anniversary of Lyndon LaRouche's Stunning Forecast of August 15, 1971: So, are you finally willing to learn economics?"

sponsored by the LaRouche Legacy Foundation (LLF).

Those watching were urged to watch and spread both that LLF video conference, and the Schiller Institute video conference on peace through development for Afghanistan. Don't stand on the sidelines while history is being made.

Link: Schiller Instituttets Afghanistan-konference:

Spred ideen om et fælles udviklingsprogram med det samme

Link: Videokonference: På 50-årsdagen for LaRouches forbløffende prognose den 15. august 1971:

**Nå, er du så endelig villig til at lære økonomi?
Lørdag den 14. august eller bagefter**

Afskrift:

MICHELLE RASMUSSEN: Goddag, i dag er den 17. august, 2021. Jeg hedder Michelle Rasmussen, næstformand for Schiller Instituttet i Danmark, og jeg vil lave et interview med Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren og international præsident for Schiller Instituttet.

Søndag fulgte mennesker overalt i verden intensivt den dramatiske udvikling fra time til time i Afghanistan, da Taleban overtog kontrollen over Kabul, og de vestlige diplomater og den afghanske præsident flygtede, og mange afghanere forsøger stadig at flygte.

Den 31. juli, for bare to uger siden, afholdt Schiller Instituttet en meget vigtig videokonference med titlen: "Afghanistan: Et vendepunkt i historien efter tiden med de fejlslagne 'regimeskifte'-krige," hvor du erklærede, at afslutningen på det vestlige militære engagement i Afghanistan kunne være en gylden mulighed for at afslutte geopolitikkens

æra og indlede et samarbejde mellem nationer for at etablere fred gennem økonomisk udvikling.

Der vil også være et opfølgende arrangement denne lørdag med mange af de samme eksperter. Klik her.

Hvad er din reaktion, Helga, på begivenhederne i Kabul, og hvad skal der gøres nu?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest er jeg ikke enig med de vestlige mediers hysteri om, at dette er verdens ende. Det første der må gøres klart er, at det afslutter 40 års krig for det afghanske folk, og hvis folk har en fornemmelse af, hvad det vil sige at leve i en så langvarig krig, alle lidelserne for civilbefolkningen, alle de frygtelige ting folk måtte udholde, hvad angår droneangreb, og angst, jeg synes først og fremmest, det er meget godt, at krigen er slut.

Og jeg tror, at det tværtimod er en reel chance for at integrere Afghanistan i et regionalt økonomisk udviklingsperspektiv, som grundlæggende er defineret af Kinas Bælte- og Vejinitiativ. Der er en meget klar aftale mellem Rusland og Kina om at samarbejde om håndteringen af denne situation. De centralasiatiske republikker er interesseret i at sikre, at der er stabilitet og økonomisk udvikling. Der er mulighed for at forlænge CPEC, Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor, ind i Afghanistan, ind i Centralasien. Så jeg synes, det er en reel mulighed.

Men det kræver en fuldstændig ændring i tilgangen. Jeg tror, at nogle mennesker har en fornemmelse af det. Tysklands CDU-kanslerkandidat, Armin Laschet, kom med en bemærkning, som jeg synes afspejler dette, at dette er NATO's største nederlag siden dets eksistens, og det er uden tvivl sandt, og at dette er en epokegørende forandring, og han brugte udtrykket "epokegørende forandring", hvilket jeg finder bemærkelsesværdigt, fordi jeg hele tiden efterlyste, hvor er de institutionelle mennesker i Europa og i USA, som erkender, at der må være en aksiomatisk rettelse af politikken, der

førte til den ene fiasko efter den anden i det vestlige system.

Så jeg tror, at hvis de europæiske nationer og USA ville forstå, at dette er en enestående chance, hvis de samarbejder frem for at bekæmpe Rusland og Kina og deres indflydelse i regionen, og de går sammen om den økonomiske udvikling dér, vil millioner af flygtninge, som er i Pakistan og Iran, og mange af dem er stadig i Europa, så der er brug for et perspektiv for genopbygningen af Afghanistan på en seriøs måde, da det bestemt ikke blev gjort i de sidste 20 år. Og så kan dette blive et meget positivt vendepunkt, ikke kun for Afghanistan, men også for hele verden.

RASMUSSEN: (resten er ikke korrekturlæst) Kan du forklare yderligere, hvordan dette kunne være en mulighed for USA og Vesteuropa, fremfor for at betragte Kina og Rusland, som hovedfjenden? Faktisk har nogle sagt, at tilbagetrækningen fra Afghanistan snarere drejer sig om at fokusere opmærksomheden på at bygge op til provokation mod Kina og Rusland. Kan du forklare, hvordan dette kunne være en gylden mulighed for en koalition for fred gennem økonomisk udvikling? Og hvad kunne det kinesiske Bælte- og Vejinitiativ betyde for Afghanistan og hele regionen?

ZEPP-LAROUCHE: Situationen er helt klart, at Vesten har et ansvar for at hjælpe med at afbøde konsekvenserne af 20 års endeløse krige, hvoraf Afghanistan kun udgør én, og virkelig begynder at opbygge nationer. For dette var igennem 20 år aldrig var en del af ligningen i Afghanistan-situationen.

Nu er Bælte- og Vejinitiativet åbent for alle. Dette er blevet udtalt igen og igen af præsident Xi Jinping og andre kinesiske ledere. Rusland har også igen og igen gjort det klart, at de gerne vil have et fredeligt samarbejde; Præsident Putin har mange gange, selv for nylig, talt om idéen om et integreret eurasisk kontinent fra Lissabon til Vladivostok. Og jeg tror, at dette er et perspektiv, hvor det for eksempel er Kina

– hvis man ser på den økonomiske motor for europæiske nationer. Dette er det eneste område, hvor man har økonomisk vækst, og hvis USA ville opgive deres geopolitiske idé om, at verden skal være et nul-sums-spil, hvor den ene side vinder og den anden side taber – men at dette kan blive et 'win-win' samarbejde; jeg tror, at tiden nu er inde til et dramatisk kursskifte. Men det kræver: Stop med geopolitik; begynd at tænke på, at samarbejde til fordel for den anden ville være til gavn for én selv.

RASMUSSEN: Nogle siger, at den første idé om at gå ind i Afghanistan var korrekt, for at tage hånd om terrorisme, at give husly til terrorister, men at så den anden del – opbygningen af demokrati – mislykkedes. Men tror du virkelig, at det var nødvendigt at gå ind i Afghanistan? Og hvad med alle de regime-skiftekrige, der har været i gang siden afslutningen af Anden Verdenskrig?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har sagt mange gange, og vi publicerede mange artikler i en hvidbog, allerede for 11 år siden, hvor jeg gjorde opmærksom på, at denne krig var dårligt defineret fra begyndelsen. For hvis du husker, var påskuddet for det 9/11, at bin Laden – at Taleban angiveligt gav husly til bin Laden i Afghanistan; derefter påberåbte man sig NATO's artikel V, og sådan startede hele NATO-engagementet. Men det er stadig genstand for en igangværende retssag i USA, at omstændighederne den 11. september er meget forskellige fra den officielle historie. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, lavede et webcast den 3. januar 2001, hvor han forudsagde, at Bush-administrationen ville blive konfronteret med en finanskrisen, de ikke kunne klare, og at der derfor var fare for en "Rigsdagsbrand" som påskud for at ændre politikker. Og det er præcis, hvad der er sket den 9/11. Så dette er en helt anden historie, som stadig mangler at blive opklaret, og virkelig komme til bunds i, hvad det præcist involverede i form af korrupte elementer i det amerikanske sikkerhedsapparat. Så krigen var dårligt defineret, og hvis

man helt fra begyndelsen definerer en krig på den forkerte måde, kan den ikke føre til et positivt resultat.

'Afghanistan Papirerne', der blev offentliggjort af Washington Post i 2019, er allerede en knusende beretning om, at dette ikke gik godt, at alle succeshistorierne var fuldstændig svigagtige; ledende militærfolk blev citeret for at sige, at de ikke anede hvad de lavede der, ikke vidste, hvem fjenden var, men ikke desto mindre fortsatte krigen i to år mere.

Så den krig blev startet og ført på et fuldstændig forkert grundlag. Jeg tror, at det, vi ser nu, er erkendelsen af, at alle disse udenlandske, interventionistiske krige under påskud af enten "retten til at beskytte", humanitære interventioner, regimeændringer, farverevolution – at denne politik er fuldstændig mislykket. Det førte til den værste katastrofe i NATOs i historie – jeg er enig med hr. Laschet på det punkt – og det skal stoppes. Også fordi det står klart, at "vestlige værdier" har spillet fallit med Afghanistan. Tanken om, at man kan gå ind i et andet land og med militære midler pålægge værdier, der ikke er helt så sandfærdige i første omgang – hvis man ser på menneskerettighedsspørgsmål i EU eller demokratispørgsmål, så er disse ting stort set betegnelser, der påsættes en politik, der har helt andet formål.

Så jeg synes, pointen må være at indse alt dette fuldt ud. Og jeg tror, at flere politikere, ligesom hr. Laschet, har bedt om en reel, dybdegående selvregnsagelse og refleksion over, hvad der gik galt, og jeg mener, at dette vil være meget sundt.

RASMUSSEN: Faktisk sagde den danske udenrigsminister, Jeppe Kofod, da han mandag holdt et pressemøde midt i alle de dramatiske udviklinger, at dette kræver refleksion og selvregnsagelse af hele den internationale koalition, af NATO, af alle af os, der har stået bag indsatsen i Afghanistan de sidste to årtier. At det vi ser er helt anderledes end analyserne; den afghanske hær og regeringen var måske mere en

ørkenpejling end en realitet

Og samtidigt er især USA's rolle, og ændringen i USA's paradigme så vigtigt, hvor du i går, da du talte til dine medarbejdere, tog udtalelsen fra USA's president John Quincy Adams frem, hvor han sagde at "Når som helst standarden for frihed og uafhængighed udfolder sig, så vil Amerikas hjerte, hendes velsignelser og hendes bønner gøre sig gældende. Men Amerika drager ikke til udlandet for at søge efter at ødelægge monstre ". Kan du sige mere om dette? Og også specifikt om den ændring, der nu skal til at ske i USA?

ZEPP-LAROUCHE: Det John Quincy Adams citat du nævnte, lægger virkelig pointen frem. For med det angloamerikanske "special relationship" har USA forsøgt at adoptere det britiske imperiums model, skabe en unipolar verden og eliminere ethvert regime, der ikke følger trop med regimeskifte, farverevolution eller anden form for intervention med NGO'er. Dette er blevet tydeligt for hele verden. Og USA har heldigvis tradition for at være en republik. John Quincy Adams sagde ikke alene, at det ikke er meningen at jage fremmede monstre, men derudover at skabe en alliance af perfekt suveræne republikker, der er forenet i at tjene alles fælles bedste. Og det tror jeg, der opfordres til. Så hvis USA virkelig ville indse, at det er i deres egen interesse – først og fremmest tjener det ikke deres egen interesse med disse udenlandske interventions-krige. De har mistet utrolig meget image og omdømme. Det gælder Vesten generelt, denne fiasko i Afghanistan har skadet Vestens omdømme generelt, men USA i særdeleshed. Så der er ingen vej frem på denne måde.

Hvis imidlertid ledende institutioner og personligheder i USA og europæiske nationer ville sige: "OK, vi begik en fejl, og nu vil vi ændre vores syn. Vi samarbejder med Rusland og Kina om opbygningen af et nyt paradigme, hvor suverænitet respekteres, og den andens interesse er en del af ligningen". Så kunne vi befinde os i begyndelsen af en smuk ny æra. Og jeg tror, at det er den slags diskussion, der er nødvendig lige

nu.

RASMUSSEN: Hvad med Afghanistan selv? Der er mange mennesker, der er bange for, hvad Talebans kontrol vil indebære. Er der en nu med Silkevejs-perspektivet en mulighed for at undgå de excesser, der fandt sted løbet af den forrige Taliban æra – at undgå en borgerkrig, og at undgå terrorister og destabilisering af hele området, og endvidere, hvad skal der gøres ved med opiumhandlen? Er dette en mulighed for at undgå fortidens potentielle katastrofer, og hvilken type udviklingsprogram foreslår du for Afghanistan?

ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest tror jeg, at de store naboer, Rusland og Kina, er ekstremt bekymrede for hvorvidt Taliban vil opfylde deres løfte om ikke at fremme terrorisme og ikke gøre noget, der vil være i modstrid med Ruslands eller Kinas interesse. Taliban, som har overtaget kontrollen nu, har allerede udstedt amnesti for alle mennesker i den tidligere regering, de har garanteret, at der ikke vil ske nogen overlast på folk fra udenlandske ambassader, så det vil nu alt sammen være i fokus i verden. Og hvis Taliban opfylder disse løfter – og jeg er ret sikker på, at enhver form for økonomisk fordel ved Silkevejen er afhængig af, at de holder fast ved dette – så kunne man virkelig starte et økonomisk udviklingsprogram, hvorved – jeg mener, Afghanistan er et af de fattigste nationer i verden. Igennem 20 års engagement har USA og NATO, herunder den tyske Bundeswehr, ikke gjort noget for at opbygge nationen. OK, måske blev der bygget et par skoler og et par hospitaler, men for det meste er dødeligheden for børn under fem år stadig forfærdelig, fattigdommen er frygtelig; så hvis der nu er et perspektiv om at bygge infrastruktur, integrere korridorlinjerne i Afghanistan med Pakistans og Centralasiens, at nå ind i Kina, nå ind i Rusland, så kan den økonomiske udvikling starte.

Naturligvis må man starte med et sundhedssystem fordi vi stadig befinder os i en pandemi: Afghanistan har akut brug for moderne hospitaler, moderne uddannede læger, fordi denne

pandemi er overhovedet ikke overvundet; så kunne man have et reelt, seriøst landbrugsprogram, der erstatter den resterende opiumproduktion, ved at give et incitament til de afghanske landmænd, hvorved de ville få det meget bedre, hvis de vil producere mad til landet og regionen. Jeg mener, vi har offentliggjort dette; vi afholdt netop denne konference, du refererede til, og derfor er alle disse programmer der. Men jeg tror, at det centrale er, at der er et internationalt samarbejde for ikke at gå glip af denne mulighed for at sætte den økonomiske udvikling i Afghanistan på dagsordenen på en seriøs måde.

RASMUSSEN: Som du siger, er nogle af disse planer allerede på tegnebrættet og venter bare på at blive gennemført, herunder i vores opdaterede rapport om Den nye Silkevej, hvor vi kommer med forslag – der er også et russisk forslag, som vi genoptrykte. Så, som Lyndon LaRouche sagde på tidspunktet for Oslo-aftalerne mellem palæstinenserne og israelerne, vil nøglen til at vinde freden være at få "skovlene i jorden" og starte byggeprocessen. Og at dette ville være den eneste måde at skabe en grund til, at de tidligere fjender arbejder sammen. Du har fremmet denne form for idé, fra Nicholas af Cusanus' "Modsætningernes Sammenfald", og det som du efterlyste under konferencen, som vi afholdt, med henblik på at sætte det økonomiske udviklingsprogram i centrum for spørgsmålet om det politiske forlig.

Nu er udviklingen forløbet hurtigere end... vi ved ikke, hvad der kommer til at ske med hensyn til hvilken type magtdeling. Men disse programmer er der; vi skal have skovlene i jorden. Har du noget mere at sige om det eller noget andet om Afghanistan, før vi går videre til det næste emne?

ZEPP-LAROUCHE: Nej, du sagde det. Jeg tror, at den eneste ting man kan sige er, at der er en ung generation af mennesker, der har deres egne drømme, som har haft oplevelsen af at rejse til udlandet, at være i kontakt med nationer rundt om i deres

del af verden, og jeg tror, []der vil være en anden situation. Det vil ikke være som for 20 år siden. Mange ting er forandret – Kina er anderledes. Kina har nu lanceret Bælte and Vejinitiativet, hvilket er den dominerende dynamik i hele Asien. Det betyder, at perspektivet om at overvinde fattigdom, at have et anstændigt liv, som uddannede mennesker, som læger, som videnskabsfolk, som astrofysikere, som alt hvad man ønsker, det er meget mere fremme i tankerne hos den unge generation, og jeg tror, []at også Taleban vil opleve fordelene ved forandringerne i infrastrukturen. Fordi mennesker ikke er skabt til at konkurrere med dyr om fysisk arbejde; mennesker er der, fordi vi har et kreativt sind, vi kan udvikle videnskabelige og teknologiske fremskridt, som gør livet bedre, hvilket gør levetiden længere. Og jeg tror, []at disse er civiliserede forandringer, der foregår i hele Asien.

Asien har – i modsætning til USA eller Europa – den opfattelse, at det kommende århundrede er Asiens århundrede, og man har en enorm økonomisk udvikling: folk tror på, at livet vil blive bedre – hvilket ikke er tilfældet i Europa eller USA. Men i Asien tror folk, at de næste generationer får et bedre liv end de nuværende. Og der er også overalt en forbindelse til gamle traditioner, til dels 5.000 år gamle historier.

Også Afghanistan har en historie på mange tusinde år; det var en stor civilisation omkring tidspunktet for den græske klassiske periode, og der er meget arkæologisk arbejde, som stadig skal udføres. Så forbindelsen mellem fremtiden og den store tradition – dette område var kendt for at være 'de tusind byers land' – der er meget, som nu virker gavnligt. Og jeg er faktisk optimistisk om at såfremt verdenssamfundet reagerer positivt på dette øjeblik, kan det være begyndelsen på en ny æra for regionen og for menneskeheden.

...

RASMUSSEN: Et af de punkter, der blev rejst under

videokonferencen om Lyndon LaRouches økonomiske principper [link her], passer meget godt ind i det, vi diskuterede om Afghanistan. Jeg tror, at det var Paul Gallagher, der påpegede, at det originale Bretton Woods-system, der blev udformet af Franklin Roosevelt, skulle være baseret på afslutningen af det kolonialistiske system; at det, for både at bringe politisk frihed til de tidligere koloniale nationer og økonomisk udvikling, ville afhænge af højteknologisk eksport, maskiner, traktorer, alle slags ting, fra USA, fra industrilandene, som en måde at opbygge de fattigere lande på og også som en motor for økonomisk vækst i industrilandene. Og den idé blev aldrig ført ud i livet på grund af Trumans smålige sind, som sidenhen blev manipuleret af Churchill; men hvordan ser du dette i lyset af, ikke alene Afghanistan, men perspektivet om, at vi igen mobiliserer kapaciteterne, de industrielle og også videnskabelige og teknologiske kapaciteter på steder, hvor man kan sige tidligere industrialiserede nationer, hvor der nu også er store problemer på grund af pandemien? Og som vi har talt om, skabelsen af mange job med det formål endelig at bringe økonomisk udvikling til de fattigere lande.

ZEPP-LAROUCHE: Tja, der er stor opmærksomhed på systemernes såkaldte konkurrence mellem Vesten og Kina, fordi hvad Kina tydeligvis har opnået siden 2013, siden Xi Jinping lagde Bælte- og Vejinitiativet på bordet – dette har kun stået på i otte år – men i disse otte år har man set en utrolig udvikling af infrastruktur, det største infrastrukturprogram i menneskehedens historie. Det påvirker 150 lande.

Det er helt klart en måde at overvinde fattigdom på: Kina har gjort det for sin egen befolkning. Det har givet udviklingslandene et eksempel på, at det kan lade sig gøre, og det står nu meget klart, at økonomisk udvikling og økonomiske korridorer er meget bedre end at gøre udviklingslandene til hangarskibe for den amerikanske militærmaskine. Det er meget mere attraktivt at deltage i økonomiske fremskridt og

overvinde sine egne problemer end at have masser af moderne våbensystemer – ligesom tilfældet er i Afghanistan, hvor hæren er udstyret med ekstremt sofistikerede våben. Brugte den afghanske hær dem? Nej! De smed dem, fordi de ikke troede på det system, der ville være forbundet med brugen af dem. Så nu besidder Taliban mange af disse moderne våben.

Så jeg tror, at hvis folk er seriøse og virkelig lærer lektionen, så er økonomisk udvikling vejen frem; fredelig udvikling. Vi har en pandemi, vi har nye, alvorlige sygdomme, ligesom et nyt udbrud af Marburg virus; vi har en ny svamp; disse medfører alle faren for et biologisk holocaust, som min mand advarede om i 1973. For at besejre det er der behov for at få alle lande til at arbejde sammen. Så hvis europæiske og asiatiske nationer samt USA alle ville sige, at prioritet nummer et er at overvinde fattigdom for at sikre, at intet barn længere dør af sult, fordi vi har teknologien til helt at undgå det – det er ikke nødvendigt – at have et moderne sundhedssystem i alle lande.

Jo, omfanget af frihed, de frihedsgrader, der ville ligge i et sådant samarbejde, herunder rumsamarbejde, at sætte landsbyer på Månen, byer på Mars; at tænke i et perspektiv af to, tre generationer fra nu af; interstellare rejser: Universet er så enormt, at jeg synes at den nuværende tilstand er et levn. Det er som en dinosaur, som man først vil kunne se på et museum om nogle år; men hvis menneskeheden skal overleve, kan den geopolitiske tankegang ikke være en del af det. Så hvorfor ikke opgive det – bare afslutte det og starte en æra med samarbejde, så folk vil være stolte over at være en del af generationen, der har gjort dette fremskridt?

RASMUSSEN: Og hvis vi gør det rette, kunne vi have perspektivet; hvem ved, hvor mange vidunderlige opdagelser der kommer fra de børn, der vil blive opdraget i Afghanistan under bedre forhold, hvis vi gør det rette. Jeg opfordrer stærkt vores seere til at se videokonferencen om Afghanistan, som vi

afholdt for to uger siden, og også den konference, som vi holder på lørdag. Og som du sagde, er vi nødt til at bruge chokket over de seneste dages udvikling til at gribe muligheden for at etablere et nyt internationalt paradigme for mennesker gennem økonomisk udvikling, og jeg opfordrer også vore seere til at se LaRouche-videokonferencen, og til at studere Lyndon LaRouches værker; for som José López Portillo, den tidligere præsident i Mexico sagde: "Nu er tiden inde til at lytte til Lyndon LaRouche kloge ord; og også at arbejde for oprejsning af LaRouche og hans medarbejdere, mht. det falske grundlag for deres fængsling, så LaRouches forslag og hans tankemetode kan tages i brug netop nu, til at foretage dette nødvendige paradigmeskifte, hvis potentiale er blevet overdraget til os med denne dramatiske udvikling.

Og jeg har en særlig appel til de af jer, der endnu ikke har kontaktet os: kontakt os. Sid ikke på sidelinjen, når vi har chancen for at ændre historien.